
3 1761 07461878 6

Jülie Korsen

1886

C. Hostrup's Komedier.

I.F. ROSENSTAND. Y I.

C. Hostrup's

Komedier.

Fjerde Udgave.

Første Bind.

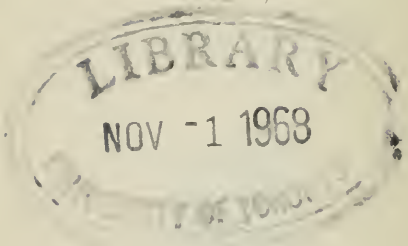

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Græbes Bogtrykkeri.

1886.

LIBRARY
NOV -1 1968

Indhold af første Bind.

Gjenboerne.

Sangspil.

(1844.)

Personer.

Klint,
Basalt, (Kontubernaler.)
Klemme, Mediciner.
Søren Torp, Theolog.
Hutter, Jurist.
(Klint, Basalt, Klemme, Søren Torp, Hutter: Regensianere.)

Flere Regensianere.
En Skomager.
Smidt, Kobbersmed.
Madam Smidt, hans Kone.
Rikke, hans Datter.
Amalie, hans Søsterdatter.
Madsen,
Mikkel,
Lars, (hans Svende.)
Løjtnant v. Buddinge.
To Spidsborgere.
En Opvarter.

Første Akt.

Et Værelse paa Traktørstedet Kristian Firtal.

Første Scene.

To Spidsborgere sidde med Snapse og Øl.

Første (drikker). Naa det er da kjønt, at du ikke ogsaa er gaaet ind i disse hersens Maadeligheds-indretninger. Der er nu Kristen Hansen, du veed — han, Ligvognskusken — han har nu i en Snes Aar hver Formiddag kommet herop og faaet sig sin Dram og sin Skive Ost, men hvad mener du? nu har den gamle Somikkel paa een Gang faaet Samvittighed og er gaaet over til Maadeligheden.

Anden. Hvad siger du? han Kristen, der kjører med Ligvognen, det var da Satans! men hvem har forlokket ham dertil?

Første. Aa det er sgu den Kjælling, det tør jeg bande paa, for hun er nu bleven saa grumme højbenet, siden han er kommen til at kjøre med den Fløjels.

Anden. Ja min Kone puffer ogsaa til mig hver Gang jeg tager mig en Sopian, men det regederer jeg inte paa, for jeg har nu selv gjort min Betænksomhed derover, og der er sgu ingen Rimelighed i den Ting. Hvad siger du?

Første. Nej vist ikke!

Anden. Nej, ser du, jeg ræsonnerer nu som saa: naar de vil betale mig honnet, for at jeg skal drikke en

Sopken mindre, saa vil jeg betænke mig derpaa; men naar de baade forlanger, at jeg skal lade være at drikke — naturligvis til Maade — for jeg drikker aldrig mere, end som at jeg kan passe Værkstedet — naar de baade forlanger det, og saa tilligemed at jeg skal betale dette hersens Kontinent, saa er det sgu en urimelig Tale.

Første. Ja vel! men tro du mig, det er inte andet — men inte mine Ord igjen — (hviskende) det er inte andet end den rene Kabale.

Anden. Kaba — hvad siger du? jeg hørte inte rigtig.

Første. Det er Filureri, min Bro'r! For saadan sagde han Søren Lust, Brændevinsmanden, og han veed det, for han er jo selv emplaseret i Sagen; hør, Per, sagde han, det er inte andet end den rene Kabale.

Anden. Skulde det være?

Første. Jo, sagde han, for det er natyrligvis Vintapperne, der har stukket Hovederne sammen for at trække Næringen til sig. Men naar man lever i et Land, skal man sgu ogsaa drikke Landets Produkter, og meget heller end jeg vil ligge og sedte i Vinen, vil jeg gaa ind i den totale Rungeneringsanstalt eller tage derud paa Klampenberg og drikke Vand, for saa bliver Pengene dog i Landet. Men Død og Plage! nu maa jeg nok afsted.

Anden. Hvad, vil du gaa nu allerede? hvad haster det?

Første. Jo for jeg skulde hen og have mig en Billet til den italienske Opera.

Anden. Hvad Satan! gaar du i den italienske Opera?

Første. Ja jeg gik derhen i Søndags, for mine Tøse er rent gaaet fra Snovsen derover, og hør, veed du hvad, det er inte saa tosset, det er sgu ærlig sine tre Mark værd.

Anden. Saa, er det virkelig? men kan du da forstaa hvad de siger?

Første. Nej, det kan jeg ikke.

Anden. Er det da kanske deres Trimulanter, du løber efter?

Første. Nej gu er det ikke nej, for det kan mine Tøse gjøre ligesaa godt.

Anden. Men hvorfor gaar du da derhen?

Første. Jo det skal jeg sige dig, det er for deres Gebærder. Aa de Gebærder, de er Penge værd, dem skulde du bare se. Deroppe paa det kongelige Theater, der gaar de omkring ligesom andre Mennesker, og det gjør de meget natyrlig, men det er det bare Vand mod Italienerne, for, naar de først begynder, saa farer de om og skaber sig og sparker ud med Bagbenene og river sig i Haaret, saa man kan grine sig ihjel derover. Ja man skulde næsten forsværе, at det var rigtige, levende Mennesker, men det er netop Kunsten.

Anden. Hør, bi nu lidt, og lad os faa en Sopken til.

Første. Aa ja, lad gaa! (raaber) Lars!

Opvarter (udenfor).

Høj!

Første. Hør du! lad os faa to og en halv, to rigtig krabate Skandinaver!

Anden Scene.

De forrige. Klint.

Klint (ud af Døren). Men lad mig faa det lidt snart!

Første. Naa der har vi jo Studenten.

Anden. Hvem er det?

Første. Det er en flink lille Fyr, der somme Tider kommer her op. — Naa god Dag, Hr. Student! kom og sæt Dem her hos os!

Klint (sætter sig). Tak! naa hvorledes morer De Dem saa i skandinavisk Selskab?

Første. Aa Død og Plage! hvor det er dejligt!

Anden. Hvad er du i det skandinaviske? hvad gjør du der? (Opvarteren bringer Mad til Klint og Øl og Brændevin til de andre).

Første. Aa jeg er alle Vegne, for man skal dog kunne sige, at man er med. Men det koster mig rigtignok en

god Stilling mellem Aar og Dag. Ser du, for det første er jeg Skandinav, og saa er jeg i Trykkefriheden.

Anden. Naa saa du er ogsaa deri? hør, hvad er det egentlig for noget?

Første. Aa det er — ja jeg veed det sgu egentlig ikke, og der er heller ikke meget ved det, men det er ogsaa grumme billigt. Og saa er jeg i Læseforeningen, og saa er jeg i Industriforeningen?

Anden. Er du ogsaa i Industriforeningen?

Første. Ja natyrlig — og saa er jeg Slesvigholstener?

Klint. Hvad, er De Slesvigholstener?

Første. Ja jeg er inde i dette hersens slesvigske Kommers, og det skal jo ogsaa være det fornemmeste af det altsammen.

Anden. Hør, veed du hvad, Per, det skulde du inte.

Første. Aa sikken Snak! hvorfor skulde jeg inte?

Anden. Nej det skulde du inte, for du kan tro mig, med det Væsen og de Anstalter bliver du ikke anset paa højere Steder?

Første. Det bliver jeg sgu heller ikke alligevel; er du kanske anset paa højere Steder?

Anden. Aa sikke noget! men du skal holde dig ved din Handtering og huske paa, at du kun er Øltapper.

Første (vred). Ja men er jeg Øltapper, saa er du en gammel Svinepels, der har du min Mening.

Anden (hidsig.) Hvad — er jeg en Svinepels, siger du?

Første. Ja gu er du saa! (til Klint) Ikke sandt?

Klint. Ja den Kategori bruge vi ikke paa Regensen; vi vilde kalde ham en Filister.

Første. Ja det er rigtigt! nu kan du selv høre, Kristoffer, at du er en Filister.

Anden. Aa du er ligesaa meget Filister, som jeg.

Første. Nej hør, Kristoffer, nu skal du bruge Ræsonlighed, for ellers faar du sgu Prygl.

Anden. Vil du give mig Prygl?

Første. Ja det vil Død og Plage jeg (slaar Klint paa Skulderen).

Klint (springer op. Naa for Pokker! vil De nu være ordentlige! er det en Maner for dannede Mennesker?

Anden. Dannede Mennesker? sagde De dannet Menneske?

Klint. Aa lad nu være at skrige saa forbandet! ellers bliver De kastet paa Døren.

Anden. Kastet paa Døren? hvem vil kaste mig paa Døren?

Første. Vil ingen anden, saa vil sgu jeg.

Anden (indædt arrig). Vil du kaste mig paa Døren? Nej du kan spare dig det. (Gaar henimod Døren). Dannet Menneske! hm! det kan De selv være — jeg er inte mere dannet Menneske end som De. Men jeg griner af jer — gjør jeg — jeg griner af jer — hæ, hæ, hæ! (gaar).

Første. Nej sikken en Kjæltring! — jeg syntes, han grinte af mig.

Klint. Ja han gjorde saamænd.

Første. Grinte han virkelig? Godt! han skal faa noget at grine af. Hm hm! (gaar hen til Døren). Men er De ogsaa vis paa, at han grinte?

Klint. Ja vist er jeg vis paa det.

Første. Godt! — naa saa han grinte? — Godt! (gaar).

Tredie Scene.

Klint.

Skulde han være gaaet efter ham? Jeg kan dog ikke tro det. (Ser ud af Vinduet). Ja, Kristoffer farer rigtignok i stor Hast op ad Vimmelskaftet — og der kommer den anden — ja jeg tænkte det nok! han har allerede glemt sine hævngjerrige Planer og gaar ganske langsomt og sindigt over Torvet. O det er dog nogle dejlige Folk! og det er et dejligt Hus, dette Kristian Firtal, Perlen for alle Ølhuse, hvor den velsignede usminkede Spidsborgerlighed har fundet et Asyl i denne polerede Verden.

Mel. Fr. Ep. 31.

1.

Paa Knejper just ikke jeg sværmer,
dog her kommer jævnlig jeg hen,
naar Maanedens Midte sig nærmer
og Pengenes Ende med den.
For naar man ej lider at sulte
og dog har sin Middagsmad kjær,
saa ta'r man for sex Stilling her
sin Grisesylte.

2.

Har jeg saa min Sult honoreret
og bragt den til Tavshed omtrent,
saa bliver Dessertem serveret,
og den er især excellent.
Den finder man ej hos Ministre,
nej her kun man nyder komplet
den kostbare, kostbare Ret
af danske Filistre.

3.

Saa gjør da, I smægtende Ganer,
paa Amagertorv en Visit!
Hver fastende Regensianer
kan saa Rariteterne frit.
Men tys! alt nogen jeg hører,
saa hen til mit Bord i Gallop!
(sætter sig. Med Hensyn til de indtrædende)
Jeg æder, jeg æder dem op
med Øjne og Ører.

Fjerde Scene.

Klint. Madsen. Løjtnant v. Buddinge.

Løjtnant. Tak skal De have! Det var en sand Fornøjelse at spise heroppe. Og Aalen havde en overmaade ren Smag. Jeg tør bande paa, den Aal er fra Stadsgraven.

Madsen. Saa?

Løjtnant. Jo jeg kjender de Aal fra Stadsgraven, dem har jeg fisket mange tusinde af. — Men hvor er det, De fører mig hen? Jeg troede, vi skulde gaa hjem.

Madsen. Jo jeg skal sige os — jeg vilde nu nok snakke med Dem under fire Ojne, og derinde i den anden Stue sad saa mange Kammerater.

Lojtnant. Ja men derhenne sidder jo ogsaa en.

Madsen. Aa De ser jo, han er gesktjæftiget med sin Mad. Han lurer inte.

Klint (afsides). Nej gudbevares! Det ser ud som en Smedesvend og en afdanket Underoffiser. (De sætte sig ned ved det andet Bord).

Madsen. Hor, Hr. Lojtnant! De er en fin Fyr og en vittig Fyr.

Lojtnant (smigret). Hehe — jeg er ikke saa indbildsk, at —

Madsen. Aa Sludder — jo vist er De. Det siger Mester ogsaa. Og De er en Fyr, som kommer hos de store og har Forstandighed paa, hvordan man skal vende og gebærde sig blandt Menneskens Born.

Lojtnant. Aa De er nu altid saa galant.

Madsen. Gu er jeg ikke, Hr. Lojtnant! for jeg smasker nu aldrig paa hvad jeg vil sige, men lader altid stryge lige fra Leveren. Saa kan De tage det, som det falder.

Lojtnant. Ja jeg indrommer rigtig nok, at jeg har nogen Erfaring.

Madsen. Ja natyrlig — det har De Ret paa! og det er justement derfor, at jeg har sla't en Klo i Dem, for at De skal hjælpe mig ud af denne hersens Konfession.

Lojtnant. Hvad for en Konfession? Hvad mener De?

Madsen. J, det Brovl med disse Kjærlighedsbedrifter. For De har vel nok objelveret, at jeg gaar og lirker med den lille Rikke; men hun vil ikke hænge fast.

Lojtnant. Ja det har jeg nok mærket. Jo De er en stor Skjelm.

Madsen. Ja, for hun er det nysseligste Pigebarn, der kan stikke i to Strompeskafter, og det siger nu Mester selv, for han siger: „hun er den kjonneste Maskine, jeg har gjort i mine Dage.“ Men det er et stort Ord, for

Mester gjør nyssselige Maskiner. Men hør, det er sandt — Løjtnanten har nok inte set min Maskine?

Løjtnant. Naa Deres Mesterstykke? Er den nu færdig?

Madsen. Ja det kan De bande paa. Mesterne var nu oppe at se den igaar, og de sagde, at det var riælt Arbejde, og det siger Mester ogsaa. Aa De maa komme op og se den! blankt Messingtøj med Lovefødder og Gesvejsning! Saadan noget ser man inte hver Dag.

Løjtnant. Jeg er meget begjærlig efter at se den. Men for at komme tilbage til Ritke, har De mærket, om hun føler Gjenkjærlighed for Dem?

Madsen. Jeg har inte mærket det, og det forlanger jeg inte paa, for det giver sig immervæk, naar vi først kommer sammen. Nej, naar hun barestens vil have mig, for der er nu denne hersens Student.

Klint (afsides). Student!

Løjtnant. Ja jeg har haft Øje med ham for Deres Skyld, og han er virkelig ikke uden Farlighed.

Madsen. Ja han gaar immervæk og gjør sig saa behagelig, og det kan de Fruentimmer godt med; det karessserer dem. Men kraperligt er det dog alligevel, og kunde jeg barestens faa talt et Alvorsord med ham —

Løjtnant. Ja, naar De blot vil følge mit Raad!

Madsen. Har De Raad? Det var da ganske nyssselig gjort af Dem. Kom, De er min Ven (klapper ham dygtig).

Løjtnant (gnaven). Naa naa, lad være!

Madsen. Kom med Raadet, Hr. Løjtnant. Op med det, som det er!

Løjtnant. Saa hør da! De veed jo, at vi i Aften skal til Selskab i Anledning af Hr. Smidts Geburtsdag, og at Studenten ogsaa er inviteret.

Madsen Ja men hør, hvorfor sidder De nu og snakker om alt det, da De selv siger, at jeg veed det? Op med Raadet!

Løjtnant. Hør nu bare! De veed, at Fruentimmerne er nogle løjerlige Mennesker.

Madsen. Ja vel.

Løjtnant. Man kan tilintetgjøre al deres Kjærlighed, al deres Interesse for en Tilbeder, naar man bare kan opnaa at gjøre ham latterlig i deres Øjne. Naar De altsaa blot kan gjøre Studenten latterlig.

Madsen. Ja men hør, hvor kan jeg befatte mig med de Dele? Jeg kan sgu ikke gjøre Studenten mere latterlig, end som den Slags Folk gemenlig er.

Klint (affides). Tak for den!

Løjtnant. Jo vist kan De. Vil De nu bare høre! De skal være yderlig galant imod ham og i et væk klinke og drikke med ham, kort sagt, arbejde paa at han kan faa noget paa Skallen. Kan De blot bringe ham saa vidt, at han bliver sluddervorn og dinglevorn, saa taber lille Rikke nok Appetitten.

Madsen. Kan jeg nu stole paa det?

Løjtnant. Ja, bare De kan faa ham drukken.

Madsen. Hør veed De hvad! de Fruentimmer er dog nogle løjerlige Børster. Men jeg skal drikke ham saa lynende plakat, saa han ikke kan se sine egne Øjnestene.

Klint (affides). Hvad kan det være for en Student? — Jeg maa have fat i dem.

Madsen. Nu rejser han sig derhenne.

Klint (affides). Nu maa man være fræk. (Lader som han vil gaa og pludselig opdager Løjtnanten). Ah god Dag, Hr. Løjtnant! det er mig en Fornøjelse at se Dem. Hvorledes har De haft det saa længe?

Løjtnant. Jo tusind Tak! overmaade godt —

Klint. Løjtnanten kjender mig maaske ikke igjen?

Løjtnant. Jo gudbevares — hvor kan De tro det? jeg kjender Dem overmaade godt. Men — jeg tilstaar, jeg er noget distrait — jeg kan ikke ret huske, hvorfra vort Bekjendtskab egentlig skriver sig.

Klint (affides). Det er i Grunden ikke saa underligt. (højt) Ja bi lidt — maaske vi kan komme paa det ved fælles Hjælp.

Mel. Og det var i Aaret attenhundrede og syv.

1.

Hvor første Gang jeg sammen med Hr. Løjtnanten kom,
det lige paa Tungen mig brænder;
det — hvis jeg ikke fejler — var i et Selskab, som
blev givet hos en — Mand, som jeg kjender.

Løjtnant

Ja ganske rigtig var i Selskab det bestemt.
men hvor — ja jeg maa tilstaa — det har jeg selv forglemt.

Klint.

Mon hos Farver Krap?

Løjtnant.

Nej der var det vel knap.

Klint.

Hos Etatsraad Blok?

Løjtnant.

Ja hør, der var det nok.
Ak ja, man bliver bedt jo saa mange Steder om,
man husker ikke alle sine Venner.

2.

Klint.

De kommer meget ud?

Løjtnant.

Ja, mere end jeg vil!
man trækkes jo i Høflighedens Lænke,
man bliver bedt til Selskab, til Løjer og til Spil,
saa nødes man.

Klint.

Ja det kan jeg tænke.

Løjtnant

Men hvor var det dog nu, jeg første Gang Dem saa?
Det synes jeg bestemt jeg maa kunne komme paa.
Hos Baron Gerard —

Klint.

Jeg aldrig været har.

Løjtnant.

Var det da maaske
hos Grev von Silbersee?

Madsen.

Hvad kommer De til Grever?

Løjtnant

Man tvinges jo dertil.
man nødig sine Venner vil krænke.

3.

Madsen.

Ja Fyren der forstaar nok den fine Maner.

Løjtnant.

Men, Kjære!

Madsen

Gjør nu ingen Komplimenter!

(til Klint)

De kjender ham?

Klint

Jeg har jo den Ære.

Løjtnant.

Aa jeg be'r!

Et nøjere Bekjendtskab jeg mig venter.

Mit Navn har De vel glemt?

Klint.

Hvor kan De mene det?

(affides) Hvad aldrig man har vidst, det man glemmer ikke let.

Løjtnant.

Deres Navn er — bi;

jeg løber fur deri.

Klint.

Klint jeg hedd —

Løjtnant.

Ja Gud!

Madsen.

Det havde De svedt ud.

Løjtnant.

Ja Navne let jeg glemmer, men derpaa ej De ser,

vi er jo dog gamle Bekjendter.

Klint (affides). Det Bekjendtskab blev hurtig stiftet.

Løjtnant. Ja Hr. — men hvad var det nu De hed?

Klint. Klint.

Løjtnant. Ja vist — Hr. Klint. Gud veed hvor jeg dog kan gaa saadan i Taaget, og glemme det som jeg veed saa godt? Men, Hr. Klint, De maa undskylde mig, om jeg er lidt distrait. Ja saadan var jeg nær kommen galt afsted forleden Aften, da jeg var i Selskab hos Prinsen af Bamberg.

Madsen. Hvad kommer De ogsaa til Prinsen af Bamberg?

Løjtnant. Aa ja — dog ikke ofte. Jeg var nu pyntet i min bedste Stads, men havde — forunderlig nok — glemt at tage mine Glacehandsker paa og mærkede det slet ikke. Derfor bliver jeg højst frapperet, da Durchlauchtigheden ser paa mig med et ganske forunderligt Blik, og alle Offiserene ogsaa se paa mig med ganske forunderlige Blikke. Derpaa smiler Durchlauchtigheden, og alle Offiserene smile med. Jeg kan ikke nægte, jeg blev stødt, og siger: „Jeg kan paa min Ære ikke begribe, hvorledes nogen kan finde mig latterlig"; hvorpaa Durchlauchtigheden meget naadig klappede mig paa Skulderen og sagde: „O Hr. Lieutenant v. Buddinge ist ein gelehrter Mann, man muß vergeben, wenn er ein wenig distrait ist". (til Madsen) „Aa Hr. Løjtnant v. Buddinge er en lærd Mand, man maa tilgive, om han er en Smule distrait". — Men jeg havde nu Hovedet opfyldt af literære Sager.

Klint. Saa?

Løjtnant. Ja jeg skriver en Del i Bladene, navnlig i det — hvad er det nu det hedder — det, som kommer om Aftenen — Aftenposten.

Klint (prøvende). Naa det er det, som har Brun til Redaktør?

Løjtnant. Ja ganske rigtig! men Brun skriver ikke meget deri, og naar jeg faar Tid og Lyst, vil jeg overtage hele Redaktionen. Aftenposten kan ikke tabe derved.

Klint. Nej, tabe kan den saamænd ikke. Men tror De, at denne Bjørn vil aftræde Redaktionen af Aftenposten til Dem?

Løjtnant. Om han vil? Hr. Bjørn er en dygtig Mand, men tillad mig — Hr. Bjørn kjender sine Overmænd.

Klint. Maa jeg være saa fri at spørge, hvad Part af Aftenposten har Hr. Løjtnanten hidtil især viet Deres Talenter?

Løjtnant. Dem alle — af og til. Mine Kundskaber

er ikke ensidige. Dog har jeg i den senere Tid især arbejdet i den strængt videnskabelige Retning. Alle mere dybtgaaende, filosofiske Artikler er af mig.

Klint. Da er dog det videnskabelige egentlig ikke Aftenpostens Hovedstyrke.

Løjtnant. Ak nej, det har De Ret i, men det er galt, og jeg har derfor ogsaa sagt til Redaktøren — hvad er det nu han hedder? Hr. —

Klint. Birk.

Løjtnant. Ja rigtig! jeg har sagt til ham: „Hør, Hr. Birk! der er ikke Filosofi nok i Deres Blad, og det er en væsentlig Mangel. Thi hvad er det, der for Øjeblikket bevæger Menneskeslægten? Det er den visse — den visse — Vished, at Livet nu, ikke blot for de gamle, men selv for de unge, skal være filosofisk, skal være videnskabeligt. Men hvem skal vise de unge Vejen? Det skal vi, Hr. Birk, vi de erfarne, de prøvede". — Men Hr. Birk er nu ikke noget filosofisk Hoved.

Klint. Ja men undskyld! det er jo slet ikke Birk, der redigerer Aftenposten.

Løjtnant. Nej vist ikke — hans Tid er saa godt som forbi. Men naar jeg kommer til Redaktionen, saa skal det blive noget andet. Jeg vil ofre den af min Tid og Kraft, og jeg kan det, for jeg skal sige Dem, jeg er ikke længer i Tjenesten, jeg er saa at sige Invalid efter de Saar, som jeg fik i Bataillen ved Sehested.

Madsen. Aa Hr. Løjtnant, tjen os i at komme med den Historie. (til Klint) Saa skal De bare høre!

Løjtnant. Ja jeg kan gjerne fortælle, hvorledes det gik til. Da Armeen blev opstillet, blev jeg placeret paa den venstre Fløj. Jeg erindrer det ganske tydeligt; det var en klar Sommermorgen, og Generalen red langs op ad Rækken, for at se, om alting var i Orden. Da han kom hen til mig, nikkede han til mig og sagde: „A, der har vi jo Løjtnant v. Buddinge, ja saa kan vi stole paa den højre Fløj".

Klint. Men Løjtnanten sagde nylig, at De stod paa den venstre Fløj.

Løjtnant. Saa? — ja saa var det ogsaa den venstre.

Klint. Men Generalen sagde jo, at det var den højre.

Løjtnant. Ja vist, men han tog fejl, for jeg skal sige Dem, han var kejthaandet. Det var mærkværdigt med den Mand, for han førte Kaarden med den venstre Haand, saa —

Madsen. Hør. Løjtnant, Lars derhjemme han sla'r ogsaa med Kejten, naar han skal banke Kjedler ud. Har Løjtnanten aldrig observeret det?

Løjtnant. Nej jeg har ikke lagt saa nøje Mærke til Hr. Lars. — Men det var min Historie. Fjenden var ogsaa slagfærdig, og lige overfor mig stod en russisk berømt Offiser, jeg husker ikke om det var Diebitsch eller Sabalkanski, men han og jeg brændte da af Begjærlighed efter at komme i Kamp med hinanden. Signalet blev givet, og vi styrtede frem.

Madsen. Pas nu paa!

Løjtnant. Men det er sandt! jeg skulde beskrive Terrainet. Imellem os og Russerne laa en Flod, som var en 4—5 Alen bred, men jeg havde øvet mine Soldater i at springe, og byder dem derfor at følge mig. Vi styrter frem — jeg i Spidsen — jeg springer — men paa samme Tid springer den russiske Offiser fra den modsatte Side, — vi støder sammen midt i Aaen og styrter begge i Vandet. Mine Soldater, som er i Farten, springer ogsaa, men støder ligeledes sammen med de russiske Soldater, og saaledes Geled for Geled, indtil begge Kompagnier, baade mit og det russiske, laa i Floden ovenpaa deres Offiserer.

Madsen. Er det ikke Satans!

Løjtnant. Ja naar De vil tænke Dem, at ligge saadan i en Flod med to Kompagnier Soldater oven paa sig, og det oven i Kjøbet i en bidende Kulde midt i Januar Maaned.

Klint. Det forekommer mig, at Løjtnanten for sagde, at det var en Sommermorgen.

Løjtnant. Ja, saa var det en meget kold Sommer, for jeg viklede mig endelig løs og svømmede bort, men jeg blev syg, og mit Bryst blev saa svagt, at jeg maatte tage min Afsked, fordi jeg ikke kunde taale at kommandere.

Madsen. Det er dog en Helvedes Karl, den Løjtnant.

Løjtnant. Men det er sandt, de Herrer kjender jo ikke hinanden. Hr. Klint, maa jeg præsentere Dem min Ven, Smedemester Madsen. (Afsides) Han er noget raa.

Madsen. Hør, lad nu være med de Fagter! for jeg er nu kun Kobbersmedesvend, men mit Mesterstykke er rigtignok færdigt. Hør De der, (til Klint) De maa komme op og se min Messingmaskine med Løvefødder og Gesvejsning. De kan jo lade Løjtnanten bringe Dem hen til mig.

Klint. Ja — Tak skal De have!

Løjtnant. Tør jeg da spørge, hvor man kan træffe Dem?

Klint. Aa jeg bor paa Regensen.

Madsen. Naa saa De er Student? ja man kan dog se, at der kan være honnette Folk i alle Bestillinger.

Løjtnant. Naa det er paa Regensen? — tør jeg spørge hvor?

Klint. Paa fjerde Gang. Naar De kommer ind ad Porten, er det den første Dør paa Deres højre Haand — hvis De ikke er kejthaandet ligesom Generalen.

Løjtnant. Hahaha! Nej det er jeg ikke. Farvel Hr. Klint! jeg skal snart have den Fornøjelse at se op til Dem.

Madsen. Adjøs! Kom saa kun! De skal ikke genere Dem. (De gaa).

Klint (medens han klæder sig paa). Det var nogle rare Venner, jeg der fik. Men Død og Plage! nu fik jeg ikke at vide, hvad den Student hed. Det arme Menneske bliver jo rent overmandet. Aa — duer han noget,

saa hytter han sig nok, og selv om han lader sig overrumple, saa vil en lille Rus aldrig misklæde den, der har en god Grund i sig. (Gaar).

Femte Scene.

Et Værelse paa Regensen.

En Flok Regensianere i de behørige Dragter, hvoriblandt

Basalt, Klemme, Søren Torp, Hutter.

Mel. Fr. Ep. 67.

1

Kor.

Nu saa kom, tag fat
paa en frisk Debat!
nu er vor Generalforsamling sat.
Kom med Raad, min Bro'r,
for vor Kasses Flor!
den bliver altfor stor.
    Monten os trykker —
        Naa lad gaa!
    saa maa i Stykker
        vi den slaa.
Nu saa kom! tag fat
paa en frisk Debat!
Forsamlingen er sat.

2.

Første.

Nu er Provlen endt,
saa til Sagen!

Anden

Nej vent!
vi først os vælge maa en Dirigent.
Alt mit Øje faldt
paa vor Vært Basalt.

Kor.

Vor gjæve Vært er valgt.

Basalt.

    Forend jeg stiger
        til min Plads,
    skyldigst jeg siger:
        Gratias! (kryber op paa Bordet).

Første.

Ja men hør!

Kor.

Nej vent!
Nu er Vrøvlen endt;
vi har en Dirigent!

Basalt. Mine Herrer! vi er i Dag forsamlede for at raade Bod paa den Ulykke, som flere af Bækkerselskabets Medlemmer ved deres ualmindelige Søvnagtighed har bragt over vore Hoveder. Selskabets Kasse er — som De veed — ved de idelig indstrømmende Mulkter bleven saa fed, at den truer med at revne. Vi skulde altsaa diskutere om Anvendelsen af vor Kassebeholdning, der efter Kassererens Sigende i Dag er stegen til den betydelige Sum af fjorten Rigsdaler og to Skilling. Jeg maa altsaa bede Forsamlingen ytre sig i dette Anliggende.

Klemme. Hør, lad os endelig være enige om ikke at bruge dem til Punsch! Punsch er en gruelig usund Drik, og i den Forfatning, hvori alle Maver for Tiden befinder sig, vilde det være den skrækkeligste Fordærvelse. Min Mave kan ikke bære det, det føler jeg. Men hør — jeg synes det trækker.

Basalt. Aa nej, vist ikke.

Klemme. Jeg vil dog for en Sikkerheds Skyld sætte Kasketten paa. — Hør, tjen mig saa bare i ikke at drikke Punsch. Vil I risikere eders Maver, saa kommer det jo ikke mig ved, men jeg maa fra mit Standpunkt aldeles raade fra det. Jeg har ikke drukket Punsch siden sidste otte og tyvende Maj, da lod jeg mig forlokke til at drikke to smaa Glas, men — jeg forsikrer jer — min Mave har været rent rebelsk siden den Tid (stiller sig foran Spejlet og ser paa sin Tunge). Det er jo dog ogsaa bedre at faa noget nyt.

Første. Ja kunde vi hitte paa noget nyt, var det ikke saa galt.

Flere. Ja lad os faa noget nyt!

Klemme. Hør, sæt saa under Afstemning, om vi skal have Punsch eller ikke.

Basalt. De, der vil have Punsch, række Hænderne i Vejret! (Ingen gjør det). De, der vil have noget andet — (Alle rælle Hænderne i Vejret). Vi skal altsaa have noget andet.

Søren Torp. Maa jeg tale?

Basalt. Tal væk! Søren Torp har Ordet.

Søren Torp. Mine Herrer! der er to Maader, hvorpaa vi kunne anvende vor Rigdom. Enten kunne vi være ædelmodige og glæde andre, eller vi kunne være uædelmodige og glæde os selv. Ville vi være ædelmodige og glæde andre, da kunne vi enten sende Pengene til de brændte Svenskere eller til de druknede Jyder. Her indtræder et Enten—Eller, disse to Forslag forholde sig ret egentlig som Ild til Vand. Paa den ene Side kaste vi Pengene i Ilden, paa den anden Side kaste vi dem i Vandet.

Basalt. Men hvad stemmer du da for?

Søren Torp. Naar vi ville glæde andre, hvad ville vi da skabe i dem? Glæde og ikke Bedrøvelse. Men i hvem kunne vi skabe Glæden? Mon i de glade eller i de sørgende? Kun i de sørgende, ikke i de glade. I de Svenskere, som ere brændte, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de kunne ikke glæde sig, fordi de ere brændte; i de Svenskere, som ikke ere brændte, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de glæde sig alt, fordi de ikke ere brændte. I de Jyder, der ere druknede, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de kunne ikke glæde sig, fordi de ere druknede; i de Jyder, der ikke ere druknede, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de glæde sig alt, fordi de ikke ere druknede. Men kunne vi ikke skabe Glæden i dem, da kunne vi ikke glæde dem, og naar vi ikke glæde dem med vor Gave, da bedrøve vi dem. Naar vi altsaa ere ædelmodige og glæde andre, da bedrøve vi dem, men vi ville ikke bedrøve dem, thi vi ville glæde dem. Derfor ville vi

ikke være ædelmodige og glæde andre, men vi ville være uædelmodige og glæde os selv.

Basalt. Naa, er du saa færdig?

Søren Torp. Ja vil I have mere, kan I gjerne faa det.

Basalt. Nej Tak! Er der nogen, der vil udtale sig om det sidste Forslag?

Klemme. Ja jeg er ganske enig med Søren i det Resultat, at vi skal se at glæde os. Men da vi nu har vore Maver for kjære til at drikke Punsch, og dog ikke godt kan undvære Drikkevarer, saa maa vi først se at hitte paa en anden Drik, som er sund og nærende, og som man ikke har ondt af bagefter.

Første. Jeg proponerer afbrændt Rødvin.

Klemme. Er du gal, Menneske! Afbrændt Rødvin! Det krydrede Djævelskab kan jo slaa selv en Russer ihjel — og vi med vore svage Maver. Nej, saa længe jeg har Stemme i Livet, skal jeg protestere mod saadanne Forslag.

Første. Hvad Pokker vil du da have, vi skal drikke?

Hutter (haanlig). Aa Hr. Klemme saae nok helst, at vi sad med en Sut i Munden, eller i det høieste fyldte vore Glas med Havresuppe eller Øllebrød.

Klemme. Aa ja saamænd — eller i alt Fald noget lignende. Jeg har som Barn været i et Selskab, hvor vi i Stedet for Punsch drak Æggesøbe, og det smagte overmaade godt. Saadant noget skaffer dog aldrig Tømmermænd. Men — u! hvor her bliver varmt! Hvor er dit Thermometer?

Basalt. Jeg har ingen.

Klemme. Det er galt — det er umoralsk for et Menneske, der har sin Sundhed kjær. Og Sundheden det er Livet, og saalænge man lever, er det dog især Livet det kommer an paa.

Hutter (utaalmodig). Det forundrer mig i høieste Grad,

at Dirigenten saa rolig taaler Hr. Klemmes utidige Snaksomhed. Han gaar jo aldeles udenfor Sagen.

Basalt. Vil De kanske tale?

Hutter. Ja jeg vil. (Staar op paa en Stol). Danske Studenter!

Sjette Scene.

De Forrige. Klint.

Klint. Se god Dag! Hvad er her paa Færde?

Basalt. Hold Mund! her er Generalforsamling.

Klint. Godt, jeg er andægtig.

Hutter. Danske Studenter! I vide, at vi leve i en historisk Gjærings- og Omvæltningsperiode; I høre, at alle Menneskestemmer klinge sammen i eet uendeligt Suk; I føle, at Jorden krymper sig under os i vulkanske Krampetrækninger; og hvis I ikke vide, høre og føle det, da ere I Dødbidere og Hospitalslemmer tilhobe (med et Blik til Klemme).

Klemme (melankolsk). Ak ja! Det kan vi snart blive.

Klint. Da jeg hverken er Dødbider eller Hospitalslem, men derimod aldeles enig med den ærede Taler, vil jeg tillade mig med et Par Ord nærmere at oplyse, hvorledes det for Tiden virkelig er grumme galt fat. Jeg vil ikke tale om Kunstens Forfatning, ikke om at Musen synes at ville slaa Haanden af Digterne, hvorfor de nu begynde at digte paa anden Haand, eller om at Dandsekunsten har overskrævet de øvrige Kunster, saa at Kunsten egentlig talt kun staar paa eet Been; jeg vil ikke tale om Videnskabens Forfatning, om at Vandkuren nu helbreder alle Patienter og netop derved slaar alle Medicinere ihjel; jeg vil ikke tale om, at Theologien —

Basalt. Naa hvorom vil du da tale, dit Vrøvlehoved?

Klint. Jeg vil tale om den Fare, der truer os, den fri Aands Brødre, Studenterne. Thi alt hvad der ingen Begrændsning, ingen Modsætning har, maa tilintetgjøres.

Men med den overhaandtagende Kultur synes vor Modsætning, Filisteriet at maatte forsvinde af Jorden, og deri ligger vor Fare. Vel er det kun en Mulighed, men vor Ven Søren vil nemt kunne bevise os, at Muligheden i Grunden har langt mere at betyde end Virkeligheden.

Søren Torp. Ja med Fornøjelse! Der er to Former af Tilværelsen —

Hutter. Maa jeg bede Dem være stille! Det er mig, der har Ordet, og Dirigenten passer sin Post meget slet.

Søren Torp. Hør nu blot et Øjeblik!

Hutter (arrig). Maa jeg tale? Danske Studenter! naar jeg taler om Gjæringen i Tiden, da sigter jeg ikke til Kunster og Narrestreger, ikke til Blade og Bøger; alt det bryder jeg mig ikke om, og det gjør Tiden ikke heller. Tiden har kun een Interesse — det er Politik, den har kun eet Løsen — det er Frihed. Mine Brødre! I have talt om at sende vore Penge til Sverrig eller til Jylland; — det stemmer jeg imod. Om der er brændt en Snes Svenskere, eller druknet et Dusin Jyder — det kommer ikke Tiden, ikke Historien ved; men vi skulle arbejde for Friheden og for Verdenshistorien.

Klint. Hør, mener De da, at vi skal gjøre noget verdenshistorisk med vor Kassebeholdning?

Hutter. Ja, det mener jeg. — Ilden ulmer under alle Verdens Lande, Frihedens hellige Ild, kun paa eet Sted, ved Europas yderste Grændse, brænder den ret klart og flammende og slukkes aldrig, om den end stundom dæmpes. I kjende Tscherkesserne, til dem ville vi sende vore Penge. Vel kunne vi ikke med vore Penge bringe Hjælp, men vi kunne gjøre en Demonstration; vel er vor Gave ringe og vil forglemmes, men vor Villie er stor og vil paaskjønnes, og det skal hedde i Historiens Aarbøger: Tscherkessernes Frihedskamp fik den første Understøttelse fra danske Studenter. (Stiger ned).

Klint. Hvor stor er Kassebeholdningen?

Basalt. Fjorten Rigsdaler og to Skilling.

Hutter (arrig). Aa De kan gjerne lade de to Skilling blive borte.

Klint. Nej hor, tag dem kun med! For hvis vi kan slippe med at give fjorten Rigsdaler i Postpenge, saa vil de arme Tscherkesser dog altid faa to Skilling til at slaas for.

Hutter. Behøver jeg at gjentage, at jeg kun tilsigter en Demonstration! Det er aldeles ligegyldigt, om de saa ikke faar en Skilling.

Klint. Ja men det er ikke mig ligegyldigt, om vi ikke faar noget. Jeg havde i det mindste meget Mod paa i Aften at faa et godt Glas Punsch. Hvad siger I om det Forslag? Skal vi lade Tscherkesserne slaas og selv drikke Punsch?

Alle (undtagen Hutter og Klemme). Ja — Punsch!

Klemme. Ja men hor, vi blev nylig enige om ikke at drikke Punsch for ikke at spolere vore Maver.

Klint. Aa, det kommer Maverne nok ud af — de har Øvelsen.

Hutter (haanligt). Generalforsamlingen antager, hvad den nylig har forkastet. Det er ganske mærkeligt!

Klint. Kalder De det mærkeligt? Saa har De nok aldrig været paa en Studentergeneralforsamling for?

Hutter. Jo det skulde jeg mene.

Klint. Da skulde man ikke tro det, for saadan bærer vi os altid ad. Men hvor skal Stadsen staa? Det er smukt Frostvejr, skal vi gaa ud til Lars Mathissen?

Alle. Ja!

Klemme. Ja saa faar man sig da en god Motion. Men lad os saa gaa strax, for at man komme i ordentlig Tid i Seng.

Klint. Aa ja! I kan komme og hente mig om et Kvarterstid.

Alle. Ja vel! Adjo. (De gaa).

Syvende Scene.

Klint. Basalt.

Klint. Naa saa skal vi da til Sold i Aften.

Basalt. Ja jeg kan ikke komme med, jeg har lovet min Onkel at komme hen til ham i Aften.

Klint. Naa, skal du nu hen til din Onkel igjen? Gud veed hvorfra du paa een Gang har faaet en saa forbistret Kjærlighed til den gamle Pebersvend. Du render jo der hvert Øjeblik (tænder sin Pibe). Hvad bestiller I da?

Basalt. Aa — vi spiller Rambus.

Klint. Rambus! Aa Gud hjælpe mig. — Ja men hør, du kan jo altid gaa til din Onkel en anden Gang. Kom nu med!

Basalt. Nej, jeg har lovet det ganske bestemt.

Klint. Aa du er ret bleven et kjedeligt, moralsk rigtigt Menneske! Ja saa vil jeg trøste mig med at se paa min lille nysselige Smededatter. (Ser ud af Vinduet). Aa hun er der ikke! Det var dog kjedeligt! Jeg plejer altid paa denne Tid at sige hende god Nat. Hør, har hun ikke været i Vinduet i Eftermiddag?

Basalt. Aa hvad veed jeg det!

Klint. Dit utaknemmelige Skarn, som ikke skjønner det bitterste paa, at vi har saadan en sød lille Gjenboerske. Men saa gjør hun ogsaa Gjengjæld og skjønner heller ikke paa dig igjen. Jeg og hun er derimod blevne ganske gode Venner. Hun bliver rigtignok rød i Hovedet, naar jeg ser paa hende, men hun trækker sig ikke længer tilbage, og somme Tider har hun kigget saa polisk herover, saa jeg er bleven ganske desperat i Hovedet og har faaet det fortvivlede Indfald at løbe derover og præsentere mig som Frier. Men jeg har, Gud ske Lov, altid betænkt mig, inden jeg naaede Porten. Hvor skal du nu hen?

Basalt. Jeg vil lidt ned paa Læsestuen.

Klint. Gaa med Gud, min Dreng, og lad mig se, du forbedrer dig! (Basalt gaar).

Ottende Scene.

Klint.

Saa, nu er det blevet mørkt, og de Borster er ikke komne endnu. Det er sandt — jeg skrev en Regensvise forleden Dag, den kunde maaskee bruges ved denne Lejlighed. Min Kontubernal rynkede rigtig nok paa Næsen af den og dømte den til Baal og Brand, men han er nu saa forbandet kræsen, og de andre er intet mindre end det, især naar de har faaet et Par Glas Punsch (Henter Visen). Se her er den, men nu er det for mørkt til at læse den igjennem. Aa jeg kan den vel nok udenad.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

1.

I Byens Larm Regensen stod
med sine Mure skumle
og skued rolig ved sin Fod
Filisterne sig tumle.
Og vel blev den en gammel Knægt
paa tvende hundred Vintre,
men Blodet rulled altid kjækt
og friskt i dens Indre.

Aa det er jo slet ikke saa galt.

2.

Og bag dens Mure sig oplod
en Verden rig og stille,
hvor Tanken paa sin lette Fod
opsøgte Livets Kilde.
Der folded Kraften skjult sig ud
i Læ for Storme hvasse,
Og Aandens Fro stod stærke Skud
udi den lune Kasse.

Jeg synes virkelig, det er ganske kjønt; men til Bajalt er nu aldrig noget godt nok.

3.

Og Aander selv fik ofte Lyst
til Gaarden ned at dale,
de fandt det der langt mere tyst
end i de høje Sale;
de banked paa Studentens Dør — (det banker)

Aa nu banker det og — nu kommer det allerbedste. — Det var da forbandet. — Kom ind!

Niende Scene.

Klint. En Skomager (træder ind).

Skomager. Ærbødigst god Aften!

Klint. God Aften! Hvem er det?

Skomager. Ach, jeg er en stakkels gammel Skomager.

Klint. Skomager? Hvis De vil rykke, kan det ikke nytte noget, for nu skal jeg ud.

Skomager. Ach Gud hjælpe mig! hvad skulde jeg rykke? Nej, jeg bliver selv rykket, jeg bliver pint og plaget.

Klint. Mener De da, at jeg kan betale Deres Gjæld?

Skomager. Ach nej — jeg vil bare falde paa mine Knæ i den ærbødigste Respekt og Underdanighed og bede Herren om et Asyl, om en Tilflugt.

Klint. Tilflugt?

Skomager. Ach ja — bare en lille Smule Tilflugt for en stakkels Skomager, der bliver forfulgt og pint og plaget og flaaet og sønderreven fra øverst til nederst af graadige Ulve.

Klint. Hvem er det da, der forfølger Dem?

Skomager. Hvis Herren vil kigge ud af Vinduet, da staar han vist nede i Porten endnu, thi der løb jeg fra ham, fordi jeg stolede paa Ungdommens Barmhjertighed.

Klint (aabner Vinduet). Ja der staar jo ganske rigtig en nede i Porten. Nu vender han sig — Lygteskjæret falder paa hans Ansigt — Men hvad! det er jo Tuborg! min Ven, Digteren Tuborg.

Skomager. Ja vist — for det er netop ham, jeg løber for.

Klint. Hvad? løber De for ham? Han gjør saamænd ingen Fortræd.

Skomager. Nej Dem gjør han ingen Fortræd, og Deres Hr. Fader og Deres Fru Moder og Deres hele

Familie gjør han ingen Fortræd. Men De er en ung og uforbærvet Mand, som ikke kjender Digterne. Ach de Digtere, de Digtere! de løber Gud straffe mig omkring som brølende Løver og opsluger meget mere, end som de kan fordøje.

Klint. Men hvad har De da at bestille med Tuborg?

Skomager. Ingenting, saa sandt jeg er en ærlig Skomager, men han vil absolut have noget at bestille med mig. Og det kan ikke nytte alt det jeg protesterer og retirerer, for saa bruger han Gevalt og lader mig hverken Ro Nat eller Dag.

Klint Saa? — Men hvem er De da?

Skomager. Ja naar jeg siger det, vil Herren ikke tro mig.

Klint. Aa jo vist vil jeg.

Skomager. Nej De vil sgu ikke! nej De vil grine af mig og spotte mig og anse mig for en forrykt Mand, der er gaaet fra sin Forstand.

Klint. Aa det har slet ingen Nød; i vore Dage er man vant til det utrolige. Jeg skal gjøre mig Umage for at tro Dem, om De saa vil prøve paa at bilde mig ind, at De er Jerusalems Skomager.

Skomager. Ja det er netop det jeg er.

Klint. Hvad for noget?

Skomager. Ja det er netop mig, der er den Person, som man kalder Jerusalems Skomager!

Klint. Nej virkelig? (afsides) Manden er jo gal. (Højt) Naa saa De er den vidtberømte Ahasverus?

Skomager Ja det er mit Døbenavn — ja jeg ser nok, Herren vil ikke tro mig, men jeg forsikrer, De maa spytte mig i Ansigtet om jeg lyver.

Klint. Nej det har jeg dog ingen Lyst til. — Men hvad har De da at bestille med Tuborg?

Skomager. Siden han er Herrens Ven, har han da ikke fortalt Herren, at han skriver paa en Stykke om mig?

Klint. Om Dem?

Skomager. Ja om mig, om Jerusalems Skomager — en stor Stykke, som skal traktere hele mit Liv ligefra Begyndelsen til Enden og forestilles paa det kongelige Theater.

Klint. Jo vist, jo vist!

Skomager. Herren kan tro mig, jeg har lidt meget i mine Dage! jeg er bleven mishandlet og bespottet og forhaanet og overkjort, men dog har jeg aldrig lidt saa meget som af disse Digtere.

Klint. Digtere! Hvad gjør de da?

Skomager. Hvad de gjør? De gjør mig Fortræd, de piner og plager mig, for at jeg skal fortælle dem alt hvad jeg har oplevet og hørt og observeret, de vil gjøre mig til Indtægt og vise mig frem som en Abekat, skjønt jeg er en gammel Mand, der gaar i mit nittenhundrede Aar.

Først det var i det tyske Land
Digterne kasted paa mig deres Øje,
ach De vist ikke Dem tænke kan,
hvad jeg der maatte friste og døje.
Ja derude det underligt gaar,
hver Mand fødes med Pennen i Haanden,
Bønder og Damer og Skrædere faar
hver sin Portion af Digteraanden.
Altid de søge med spejdende Blik —
Musen er graadig, hun trænger til Føde —
og de fornøjed sig ret, da de fik
fat paa den stakkels evige Jøde.
Først de store flaaede mit Skind,
men saa kom jeg sgu snart i Moden,
saa skulde Jøden puttes ind
baade i Epopeen og Oden.
Rundt man mig jog som et Skovens Dyr
durch gjennem Vand, over Ild, gjennem Bakker
blot for at fiske et Eventyr
til disse hersens Musenalmanakker.
Tungt var mit Hoved, træt min Krop,
tavs jeg mig stjal fra de tyske Riger,

løb saa afsted, og kom i Galop
syg og modig til Sjælland op.
— Det er Gud straffe mig sandt hvad jeg siger!

Klint. Det er dog forunderligt, men —

Skomager. Men ach hvad ventede mig der?
Først jeg standsed min flygtende Gang
under Sorøs venlige Skove,
og med Lyst paa den bløde Vang
ned jeg mig lagde for ret at sove.
Ach — mens jeg tog mig en lille Lur,
havde min Skjæbne Dolken hvæsset,
Ingemann gik sig en Morgentur
og saa mig ligge og sove i Græsset.
Væk var min Ro — han tog mig hjem,
jeg maatte nære hans Drømmerier,
jeg maatte klynke min Smerte frem
efter hans smægtende Melodier.
Endelig lod han mig atter gaa,
da hans Dagbog var færdig til Trykken,
men saa kom Andersen ovenpaa,
og saa begyndte en Jammer, saa
end det løber mig koldt over Ryggen.

Klint. Men hvorfor løb De da ikke fra ham?

Skomager.

Ach jeg løb jo hvert Øjeblik bort,
styrted afsted i Angst og Pine,
men jeg gamle kom altid tilkort,
for han kjørte med Dampmaskine.
Tvers gjennem Tyskland mod Syd jeg foer,
pusted en Stund i Tiberstaden,
ach, han lugtede snart mit Spor,
jeg maatte rende fra Middagsmaden.
Over Havet jeg gik til Athen,
dog han rejste bestandig efter,
det gjorde ondt i de gamle Ben;
men jeg samled de sidste Kræfter,

atter det gik som det var smurt,
og jeg hvilte mig efter min Flakken
bag den store tyrkiske Port —
ach det skulde jeg inte gjort,
for der kom han og tog mig i Nakken.

Klint. Men hvorledes har da nu Tuborg faaet fat paa Dem?

Skomager. Jo ser De! Andersen blev kjed af al den Besvær, han havde med at holde mig fast, og saa lod han mig løbe. Men — ach Gott! saa kom det allergrusommeligste.

De store Poeter — de kan saa gaa —
hvad man for Resten paa dem vil klage,
lidt Humanitet har de dog tilbage, —
men Gott bevare enhver for de smaa!
De føler ej mindste Barmhjertighed,
de kjender ej Dyd, men kun Dydens Navne,
og strax de faldt som glubende Ravne
over mig ulykkelige Due ned.
Da Andersen slap mig — o, hvor det letted!
men Tuborg er værre, det kan De tro,
og alt hvad jeg stred og alt hvad jeg sprætted,
saa slap jeg dog ikke ud af hans Klo.
Han passer immer paa som en Smed,
for ham maa jeg altid staa paa Pinde,
naar han gaar ud, saa ta'r han mig med
eller lukker mig først forsigtig inde.
Der maa jeg da sidde i Fængselsnat,
mens højt efter Frihed min Længsel flyver;
men Timen, jeg vented, er kommen brat,
nu ser jeg min Frelse, nu har jeg den fat!
— De maa spytte mig i Ansigtet, om jeg lyver.

Klint (affides). Det var da noget forunderligt Tøjeri! (højt) Men hvor skulde De da hen med Tuborg i Aften?

Skomager. Han vilde ud at spadsere med mig, for vi skulde lave paa den fjerde Akt af hans Stykke. Og

saa bag efter skulde han hjem og lukke mig inde, for saa skulde han i Selskab og læse mig op.

Klint. Men hvad kan det hjælpe, De løber bort? han faar jo strax fat paa Dem igjen.

Skomager. Han faar mig aldrig i sine Dage. For De veed, at jeg er Skomager af Professsion, og mens jeg nu har maattet sidde alene hjemme, har jeg syet disse her, (tager en Pakke frem) og de skal sgu nok hjælpe.

Klint. Hvad er det?

Skomager. Ikke andet, Gud straffe mig, end et Par Kaloster, men det er kostbare Sager, grumme kostbare Sager; det er dem, som man kalder Lykkens Kaloster.

Klint. Lykkens Kaloster? dem synes mig, jeg har hørt tale om før.

Skomager. Ja De har vist læst om dem hos Andersen, for jeg havde en Gang selv et Par, som jeg laante ham, for at han skulde give slip paa mig; men saa foer han omkring i dem, som han var gal, og videde dem saadan ud, at jeg slet ikke kunde bruge dem mere. Men nu har jeg lavet et Par ny, som er meget bedre end de forrige, og jeg har hele Dagen gaaet og ventet paa det gunstige Øjeblik for at tage dem i Brug.

Klint. Hvordan bruger De dem da?

Skomager. Jeg tager dem ganske simpeltvæk ovenpaa Støvlerne, og naar jeg saa ønsker mig et Sted hen, vips — saa staar jeg i det samme Øjeblik paa det Sted, som jeg ønsker. Og saa er jeg oven i Kjøbet usynlig, og ingen kan se mig, saa længe jeg har dem paa.

Klint. Er det virkelig sandt?

Skomager. Gud straffe mig! saa sandt jeg er en ærlig Skomager.

Klint. Hm, hm! — hør, tjen mig i at laane mig de Kaloster blot i Aften!

Skomager. Herren maa undskylde mig — det kan jeg sgu ikke.

Klint. Hvorfor kan De ikke? Tuborg skal jo i Selskab

i Aften og vil altsaa ikke søge Dem forend i Morgen tidlig; derfor maa det da være tidsnok for Dem at rejse bort i Aften sildig. Desuden har De jo — som De selv sagde — laant det forrige Par til Andersen, — som er Deres Fjende, som har pint og plaget Dem; hvor meget snarere maa De da ikke vise den samme Velvillie mod mig, som i Dag har skjænket Dem Tilflugt i min Stue, og hvem De dog egentlig skylder Deres Frelse.

Skomager. Det gjør mig ondt, men jeg kan Gud straffe mig ikke. Med Andersen var det en anden Sag, for han tvang mig dertil, fordi han er en Digter.

Klint. Ja men jeg er ogsaa Digter.

Skomager. Gott im Himmel! — hvad siger De?

Klint. Ja i det mindste har jeg gjort Forsøg i Digtekunsten, og i det Øjeblik, De kom, stod jeg saamænd og sang paa en Vise, som jeg selv havde lavet.

Skomager. Ach ve! Ach ve! Hvad har jeg gjort? Jeg har løbet lukt ind i Løvens Strube.

Klint. De ser, jeg har Dem i min Magt. Det er mig en let Sag at tage Kaloskerne fra Dem og alligevel beholde Dem selv hos mig og plage Dem værre end nogen anden. Men hvis De godvillig vil laane mig disse fortræffelige Tingester — blot i Aften, saa vil jeg give Dem mit Ord paa aldrig nogensinde i mit Liv at forstyrre Deres Ro.

Skomager. Hvad skal jeg sige? hvad skal jeg gjøre? De er en ærlig ung Mand, De vil vise Godhed mod en gammel Skomager, De vil ikke bedrage mig.

Klint. Nej saamænd vil jeg ej.

Skomager. Nu vel — De maa laane mine Kalosker — hører De, jeg siger: laane?

Klint. Ja De skal faa dem igjen Klokken tolv i Aften.

Skomager. Klokken tolv — og De maa ikke bruge dem mere end een Gang.

Klint. Een Gang frem og tilbage.

Skomager. Naar Klokken slaar tolv, saa lover De mig at smide Kaloskerne ud af Vinduet.

Klint. Ud af Vinduet?

Skomager. Ja ud af dette Vindue, saa skal jeg nok passe paa dem. Vil De saa give mig Haanden derpaa. (Klint gjør det.) De har et ærligt Ansigt, De vil ikke bedrage mig.

Klint. Nej, det kan De være rolig for.

Skomager. Jeg vil tro Dem. Altsaa Klokken tolv.

Naar Klokken slaar tolv paa Regensens Ur,
da flyver jeg ud fra min Fængselsmur,
langt bort fra Nordens Kulde og Nod
til Asiens frugtbare Moderskjod,
og hviler min Krop, og kvæger de arme,
forfrosne Lemmer i Solens Varme.
Tavs vandrer jeg om, og ingen mig ser,
og ingen mig piner og plager mer.
Lad Digterne lede, til de bliver gale!
Jeg sidder saa lunt i Libanons Dale,
og glæder mig over min Frihebs Skat,
og slipper den aldrig. — God rolig Nat! (gaar.

Tiende Scene.

Klint (griber Kaloskerne).

Jeg maa strax have dem paa! — Men hvad er det dog for Djævelskab? Begynder Ideerne nu at tage Frakke og Buxer paa og vandre om blandt Folk som ordentlige, virkelige Personer? — Eller var Manden gal? Jeg veed ikke — men det forekom mig, at han undertiden talte paa Vers. — Det er dog altid et Forsøg værdt. Men hvor skal jeg nu flyve hen? jeg maa kun bruge dem een Gang. — Aa det maa give sig af sig selv, der er ingen Tid at spilde. (Vil tage dem paa.) Men hvad er nu det?

Ellevte Scene.

Klint. Regensianerne.

Mel. af Lumpacivagabundus.

1.

Kor.

Op I gjæve Sønner
af den røde Gaard!
Glædens Klokke slaar,
Soldet forestaar!
Fra de gamle Ronner,
fra Besvær og Mas
gaar til Mers og Knas
vor Sejlads.

Første.

Hen da, hvor i Ro
Glædens Druer gro!

Anden.

Vejen gaar, min Tro,
over Vesterbro.

Kor.

Lars Mathisen lønner
Møjen, vi har haft,
Sliden paa vor Kraft
med sin Saft.

2.

Kor.

Vi faa nu Betaling
i den søde Drik
for hvert Øjeblik,
som i Brøvl forgik;
gjør da ej Forhaling,
men kom med, min Gut!
dyrt er absolut
hvert Minut.

Klint.

Vent dog lidt!

Første.

Nej Tak!
Gjør nu ingen Snak!
tag din Hat og Frak,
Pibe og Tobak!

Kor

Adlyd vor Befaling,
lyt til Bacchi Kald!
nu det store Skrald
fejres skal.

3.

Klint.

Nu saa kom! vi henter
Lystighed og Mod
i den røde Flod,
Gudens Hjerteblod!
Op, I fri Studenter,
op til Rankens Høst!
der skal Ungdomslyst
sange Røst.

Kor.

Ud da, hvor i Ro
Glædens Druer gro!
Vejen gaar, min Tro,
over Vesterbro.
Lars Mathisen venter
med sin Glædesskat,
vi skal den i Nat
gribe fat. (De gaa)

Anden Akt.

Regensværelset fra forrige Akt. Det er mørkt

Første Scene.

Klint (kommer ind).

Naa saa slap jeg da hjem. Jeg kunde ikke holde det ud hos Lars Mathisen og stjal mig væk fra dem. Gud veed hvad der var i Vejen, men Søldet vilde slet ikke gaa. Klokken er imellem ti og elleve, det er altfor

tidligt at gaa i Seng; men her er koldt, og vi har ingen Lys, hvis Jesper ikke mod Sædvane har forbarmet sig og lagt Pengene ud. — Nej se, hvor der er oplyst lige overfor hos min lille Smededatter. Der maa vist være Selskab. Hvem der dog kunde være der! Jeg har drukket en fire, fem Glas Punsch og er følgelig ganske udmærket oplagt til at gjøre Kur. Og saa at se saadan en rigtig opbyggelig, forføren Smedefamilie, der endnu ikke har glemt at nyde Minuttet! (støder med Foden mod Kaloskerne) Men hvad er det, der ligger? (bøjer sig ned og faar fat i dem) Kaloskerne! Død og Plage, dem havde jeg rent glemt, og de skal afleveres Klokken tolv. Det var den højе Tid, men nu tager jeg dem paa og flyver i Selskab. Men hvad er det dog for noget? Var den Skomager ikke forrykt? eller drømmer jeg og ligger maaske døddrukken i Grøften udenfor Lars Mathisen? Aa, man kan jo altid probere. Om jeg saa bliver til Aal, saa er der jo ingen, der ser det. Jeg vil rigtig gjøre mig Umage for at tro paa det, for naar Troen kan flytte Bjerge, maa den jo sagtens kunne flytte saadan en lille Klint som mig. — Saa tager jeg dem altsaa paa og rejser over Gaden (tager Kaloskerne paa).

Mel. af Rung.

1.

Nu skuer jeg dig atter,
min Smededatter!
Mit trætte Hjerte stiler
efter en Havn,
nu flyver det — og hviler
sødt i din Favn.

2.

De klart oplyste Haller
mig venlig kalder;
saa kom, I sorte Vinger!
lyd Eders Ven,
og løfter mig og bringer
flux mig derhen!

Dekorationen forvandles til en oplyst Sal. Fra et tilstødende Værelse, hvortil Døren staar aaben, høres følgende

Kor.

:,: Og dette skal være Hr. Smidtses Skaal,
Hurra! :,:

Og Skam faa den, som ikke
Hr. Smidtses Skaal vil drikke!
Hurra! Hurra!
den Skaal var bra'!
Hurra!

Løjtnant (indenfor). Hr. Kobbersmedemester Smidt leve!

(Der raabes: „Hurra! noch einmal Hurra! hep hep hep, Hurra!" derpaa klinkes der.)

Klint. Det var som Pokker! det var da en ganske fortræffelig Maade at rejse paa! Og nu dukker jeg da op i en fremmed Familie ligesom en Aandeaabenbaring. Men man maa se at orientere sig. Jeg kan gjennem Dørsprækken observere, hvorledes Selskabet ser ud. (Kigger herind) Der sidder aabenbart Manden for det hele, Hr. Smedemester Smidt, min ærede Vært, hvis Skaal nylig blev drukken. Han sidder i en ivrig Passiar med — nej hvem er dog det? Hans Ansigt er mig bekjendt — aa det er jo min Løjtnant fra i Middags. Paa den anden Side sidder min Ven, Smedesvenden med Løvefødderne. — Det er dog morsomt, at jeg kommer i et Hus, hvor jeg allerede er inde i Forholdene. Naa, saa den lille Rikke, han gaar og lirker med, er altsaa min smukke Gjenboerske? Men hvor er da Studenten, som skal drikkes paa Pelsen? det maa være ham der, som vender sig og taler med et Pigebarn — ja det er jo hende, Rikke, der staar bagved Bordet og formodentlig gjør Opvartning. Men hvad! — Basalt! jo det er ham, min dydige Kontubernal, som absolut skulde hen at spille Rambus med sin Onkel. Men hvordan Pokker er det gaaet til, at han kommer til at sidde derinde? Ja her vil blive Arbejde nok med at hitte Rede i alt det, men jeg har da ogsaa et godt Otium til Kontemplation, for jeg skal jo være usynlig! Jeg usynlig! (ser ned af sig) Hahaha! hvis man ikke allerede var vant til Urimeligheder, skulde man bande paa, at det var Løgn. Hvor skal jeg faa det Problem klaret? (til Publikum) Hør Godtfolk! vil I nu oprigtig sige, om I

kan se mig! — Med dem er der intet Udkomme, de siger ikke et Muk.

Anden Scene.

Rikke og Amalie (fra Sideværelset). — Klint trækker sig tilbage.

Amalie. Kom, søde Rikke! jeg har noget at spørge dig om.

Rikke. Herregud, hvorfor slider du saadan i mig?

Amalie. Aa fordi jeg er led og kjed af at snakke med de ækle Smedesvende, og der er jo ingen andre til mig, for Studenten holder du jo fast paa. Hør, min Unge! sig mig nu rent ud af Posen, hvad du egentlig har at bestille med den Student.

Rikke. Bestille? jeg har saamænd ingenting at bestille med ham.

Amalie. Nej se hvor hellig! ja men du skal ikke narre mig, for jeg saa nok, hvordan han trykkede dig i Haanden.

Rikke. Hvor kan du dog finde paa saadant noget? det er ved Gud en Skam.

Amalie. Du skal slet ikke blive forlegen for det, for det er jo en meget net Fyr. Hør, veed du hvad — han ligner i Grunden Hr. Mandrup, ham der staar hos Davidsen.

Rikke. Aa fy! hvor kan du sige det?

Amalie. Det skulde du nødig sige fy til, for Hr. Mandrup er ved Gud et pænt Menneske, og han er saamænd meget mere beleven end Hr. Basalt. Men du sla'r nu paa Nakken af alt hvad der ikke er Student.

Rikke. Ja men den Hr. Mandrup er saa ækel stram og friseret.

Amalie. Gud veed hvor du har dine Øjne henne. Nej, da skulde du have set ham forleden paa Livjægerballet. Han var ikke af Gulvet fra Begyndelsen til Enden, saadan en Rift var der om ham, for han dandser mage-

løst, og saa har han saadan nogle bitte, bitte smaa Fødder. Igaar var jeg oppe i Butikken, da skulde du have set hvor galant han var. Han foer op og ned af Hylderne og krammede meget mere op, end jeg havde Brug for; og tænk, han gaar i Butikken med ombøjede Mansketter paa. Ja, jeg veed saamænd mange Damer, som handle hos Davidsen bare for hans Skyld.

Ritte. Det gjør du maaske selv.

Amalie. Ja Herregud — naar for Resten Varerne er gode, saa kan man jo gjerne tage den Fornøjelse med. Men det er sandt — fortæl mig saa lidt om din Student! Hvor længe er det siden han begyndte at komme her i Huset?

Ritte. Det var den attende Januar. I Dag er det akkurat en Maaned siden.

Amalie. Nej se en Gang, hvor akkurat du kan huske Datoen, ja det er saamænd ogsaa en vigtig Begivenhed for dig. Men — sig mig — hvorfra kjender I ham da?

Ritte. Jo han læste Religion med os henne hos Jomfru Hansen, og det var saadant et rart Menneske, og vi holdt alle sammen saa meget af ham. Men saa havde han ikke mere Tid, og saa broderede vi en Sovepude til ham, og forærede ham den da han skulde bort. Og vi græd saamænd alle sammen, og Trine Melpap — du kjender hende nok — hun kunde digte, og hun digtede et Vers i Adressеavisen med den Overskrift: „Ved en elsket Religionslærers Bortgang."

Amalie. Men hvor traf du ham da igjen?

Ritte. Det var efter at jeg var konfirmeret i Efteraaret, da sad jeg en Gang ved Vinduet, og saa faldt mine Øjne over paa Regensen. Men hvem opdager jeg? Hr. Basalt, der sidder i Vinduet og ser over paa mig. Jeg blev da umaadelig glad, og han kjendte mig strax og hilste paa mig. Men saa kom den, som bor sammen med ham —

Amalie. Hvad er det for en?

Klint (afsides). Nu skal vi høre.

Rikke. Aa det er ogsaa en meget net Fyr, men han er rigtignok gruelig lapset.

Klint (afsides). Fy for en Ulykke!

Amalie. Aa det gjør ingenting. Jeg kan i det mindste bedst lide de unge Fyre, som man kan have lidt Spænd med. Hør, Rikke! sig mig, er han forlovet?

Rikke. Hvem — Hr. Basalt?

Amalie. Nej den anden, som bor sammen med ham.

Rikke. Nej, det tror jeg ikke. Og Hr. Basalt siger, at det er et grumme rart Menneske, og det ser han da ogsaa ud til. Men jeg tror ikke, at han bestiller meget, for han ligger i Vinduet fra Morgen til Aften.

Amalie. Men du fortalte ikke, hvordan det gik til, at Basalt kom her i Huset.

Rikke. Jo det var en Eftermiddag, den attende Januar, da det allerede var bleven mørkt, og Fader laa paa Sofaen og sov Middagssøvn; da bankede det paa Døren. Fader vaagnede og gik hen og lukkede op, og saa var det Hr. Basalt. Og han sagde til Fader, at han før havde været min Lærer, og at han havde set fra sine Vinduer at vi boede her, og at han havde megen Godhed for sine gamle Elever, og at jeg altid havde været en af de flittigste, og at han gjerne vilde vide hvorledes jeg havde det og om jeg var bleven konfirmeret, og saadant noget. Saa blev Fader da meget fornøjet og bad ham sætte sig ned, og saa blev han hele den Aften, og vi spillede Skidtmads.

Amalie. Men har han saa ikke været her oftere?

Rikke. Jo, han er kommen her et Par Gange om Ugen, og saa har han læst for mig og laant mig Bøger.

Amalie. Hør, Rikke, han er forlibt i dig, det sla'r aldrig fejl.

Rikke. Aa sikke noget!

Amalie. Ja det har du nu ingen Forstand paa, men du kan tro mig. — Aa det maa være Knas at bo lige

overfor Regensen! Hør, søde Rikke! naar I igjen skal have fremmede, saa maa I ved Gud bede ham med, der bor sammen med Basalt.

Rikke. Ja men vi kjende ham jo slet ikke.

Amalie. Aa hvad gjør det? han er jo din Kjærestes Ven. Men hør — nu rejser de sig fra Bordet — vi maa nok derind. (De gaa ind i Sideværelset).

Klint. Hendes Kjærestes Ven! naa det er altsaa min fremtidige Rolle. Jeg kan sige med Chilian: jeg har vel rejst. Og saa finder den lille Taske oven i Kjøbet, at jeg er gruelig lapset. Herregud, hvor hun maa være uskyldig for at finde mig lapset. Den anden lader til at skjønne bedre paa mig, men hun synes ikke at have nogen fin Smag. Naa der har vi nok hele Familien.

(Trækker sig tilbage).

Tredie Scene.

Smidt, Basalt, Løjtnant, Madsen, Mikkel og Lars. Siden **Amalie.** **Klint** sætter sig paa en Stol i Baggrunden.

Smidt. Kom nu herud, Børn, medens Fruentimmerne tager af Bordet og brygger os en ny Bolle Punsch. Naa Student! hvad synes De om saadan et Stykke Gaasesteg! Saadan noget er De nok ikke vant til derovre paa Regensen.

Basalt. Undskyld! vi er ikke vante til at sulte paa Regensen.

Smidt. Naa naa! Det var sgu godt ment, lad os nu ikke gaa paa Bagbenene. Men hør! nu skal I være rigtig fornøjede, for nu er det først vi skal til at more os.

Løjtnant. Aa Hr. Smidt! vi har saamænd moret os ganske udmærket hele Aftenen.

Smidt. Ja vel har vi det. Og det var ogsaa en Skam, hvis en Smed ikke kunde skaffe sig en morsom Aften, for det er kun dem som arbejde, der veed hvad Hvilen duer til, og naar man er rigtig forajet, saa skjønner man først paa, hvordan Punschen smager.

Mikkel (til Lars). Det var sgu godt sagt! det har Mester Ret i.

Madsen. Ja Mester har immerwæk Ret.

Smidt. Naa Hr. Løjtnant! naar vi nu har faaet Varerne, hvad skal vi saa hitte paa at bestille!

Løjtnant. Det skal jeg nok sørge for. Jeg har selv opfundet en Leg, som er overmaade morsom, og den er netop som De, Hr. Smidt, helst vil have den, med at give Pant.

Smidt. Naa en Panteleg — det er jo meget godt. Men hør, lad os lade være med det Kysseri, for Mutter har jeg nu kysset saa tidt, og Tøserne kan jo være meget gode efter deres Beskaffenhed, men hvad mig anbelanger, saa skjøtter jeg sgu ikke synderlig om Barnemad.

Løjtnant. Hør, Hr. Smidt! det er sandt — (trækker ham tilbage i Stuen, hvor de tale sammen).

Madsen. Hør Student! naar vi faar Punschen, skal vi saa drikke et Glas sammen?

Basalt. Aa vi har jo drukket sammen over ti Gange i Aften. (Afsides) Han bliver jo ganske drukken.

Madsen. Ja, De har jo sat og nippet til Varerne, ligesom det var Lemenade. Men hør, veed De hvad, lad os saa en Gang drikke rent ud, saa kan det jo være en Skaal for Deres Kjæreste.

Basalt. Min Kjæreste? Jeg har ingen Kjæreste.

Madsen. Ja saa for hende, som De gjerne vilde have. — Men De kan bide Dem i Øjnene, for De faar hende sgu inte, for De er drukken, skal jeg sige os.

Basalt. Er jeg drukken? hvad mener De med det?

Madsen. Aa Sludder! De skal slets inte kere Dem om hvad jeg mener, for De ser nok, jeg har lidt paa Skallen. Men det er bare Gemytlighed.

Amalie (i Døren). Hr. Basalt! jeg skulde bede fra Tante, om De vilde komme og smage paa Punschen.

Basalt. Ja med Fornøjelse! (Amalie og Basalt gaar).

Fjerde Scene.

Smidt, Løjtnant, Madsen, Mikkel, Lars, Klint. Siden Rikke.

Madsen. Jeg vil ind efter ham.

Mikkel (holder paa ham). Men hvad er der i Vejen?

Madsen. Han skal inte have Lov til at være alene med Rikke. Vil du give los!

Mikkel. Naa Kristen, vær nu manerlig! Madammen er jo derinde hos dem.

Lars (gaber). Var dig blot, at Mester inte mærker noget.

Madsen (vemodig). Hør, Lars, du er min Ven, og du Mikkel! (rækker dem Haanden) Vil I huske paa, at jeg i mange Aar har været jeres Broder og Medarbejder, og vil I saa hjælpe mig med Raad og Daad?

Mikkel. Ja, det vil vi.

Lars (strækker sig). Ja det kan du lide paa.

Madsen. Saa kom! saa skal jeg aabenbare mit Hjerte for jer. (Trækker dem tilbage. Imidlertid er Smidt og Løjtnanten i deres Samtale komne i Forgrunden).

Smidt. Ja Hr. Løjtnant! jeg kan inte sige videre til de Dele, for det vil jo fornemmelig komme an paa, om De ellers har Raad til at føde Kone og Børn.

Løjtnant. Ja mine ordinære Indtægter ere som sagt ikke store, men ved literære Arbejder, ved Artikler i Bladene og videnskabelige Digterværker tjener jeg ikke saa lidt.

Smidt. Ja men hvad kan det føre til? Naar De nu har skrevet alt hvad De veed, hvad vil De saa leve af?

Løjtnant. Ja jeg skal betro Dem noget, men det er en Hemmelighed. Jeg har Løfte, ganske sikkert Løfte paa et Embede paa firetusinde Rigsdaler.

Smidt. Firetusind Rigsdaler! Det er et stort Embede. Ja se det var jo strax noget andet. Men hvad er det for et Embede?

Løjtnant. Det sorterer under Toldvæsenet, og det er næsten aldeles afgjort at jeg faar det.

Smidt. Ja saa kan vi jo allenfals vente saalænge, til De faar det. Rikke er jo et Barn endnu og trænger sgu ikke til at giftes saa snart.

Løjtnant. Ja men det gjør jeg, bedste Hr. Smidt! jeg trænger til det. For det kan ikke nytte at nægte det, men jeg er ikke længer nogen blomstrende Yngling.

Rikke (i Døren). Lille Fader! jeg skulde bede, om du ogsaa vilde komme ind og smage paa Punschen.

Smidt. Hvad, er Punschen ikke færdig endnu? De Fruentimmer er dog ret nogle Snovlepetre.

Rikke. Jo nu koger Vandet, og vi har begyndt at blande det, men Hr. Basalt vilde gjerne have Fader paa Raad med. (Rikke gaar).

Løjtnant. Men Hr. Smidt! vil De da blot love mig, at jeg maa have Forrangen, hvis der optræder flere Friere, og at De ikke vil give Deres Samtykke til nogen anden, forend til mig?

Smidt. Ja, det kan jeg sagtens love Dem, for der er sgu ingen andre, der tænker paa saadant noget for det første.

Løjtnant. Mon ikke Hr. Basalt?

Smidt. Aa hvor vil De hen? Nej, Hr. Løjtnant! vel er De en Mand med Videnskaber og en vittig Hund — det skal ingen nægte Dem — men, De maa ikke tage det fortrydeligt op, De har ingen Menneskekundskab eller saadan hvad man skal kalde Begreb om de Dele — det har De sgu ikke.

Løjtnant. Jeg erkjender jo ogsaa, at jeg staar for min Overmand.

Smidt. Ja, ser De, Basalt har nu læst med Rikke i Skolen, og Tøsen var flittig, og nu vil han nodig have, at hendes Lærdom skal gaa i Vadsken. Se derfor taler han nu med hende og læser for hende og laaner hende Bøger, blot for at sørge for hendes Opdragelse og Levemaade, og det er sgu meget kjønt af ham. — Men Hilledød! jeg skal jo ind at smage.

Løjtnant. Lover De mig saa det, De veed nok?
Smidt. Ja vel gjør jeg det, vær De kuns rolig!
(Gaar ind).

Femte Scene.

Løjtnant. Madsen. Mikkel. Lars. Klint.

Løjtnant (afsides). Det lettede! Jeg tror det bliver bedst, at han for det første ikke mærker noget til mine Rivaler; jeg maa derfor se at faa Madsen beroliget, for at han ikke skal forraade os. (Høit). Naa lille Madsen, hvorledes gaar det?

Madsen. Det gaaer skidt, Hr. Løjtnant! Studenten vil slets inte bide paa Muskaten, og jeg har nok selv faaet en lille én paa Skallen. Men gid jeg bare kunde sla han ihjel, saa skulde han nok holde sig i Skindet.

Løjtnant. Vær nu ved godt Mod! De har set, hvorledes jeg har staaet og bearbejdet Hr. Smidt, og jeg forsikrer Dem, jeg har det bedste Haab.

Mikkel. Ja og vi har lovet ham, at vi nok skal hjælpe ham med at drikke Studenten til. Og tre Kobbersmedesvende maa da nok kunne binde an med saadan en Studentmagersvend.

Lars (gaber). Ja det er ligefrem.

Løjtnant. Nej hør mine Venner! jeg tror ikke, det er tjenligt, at vi blive ved paa den Maade. De maa helst forholde Dem aldeles rolige, for at Hr. Smidt ikke skal mærke noget, forend jeg har modnet ham for Sagen. Stol De bare paa mig!

Madsen. Hør, Løjtnant, De er min Ven (rækker ham Haanden).

Løjtnant. Ja det er jeg sandelig! Vel er jeg ikke noget udmærket Menneske —

Madsen. Jo, Løjtnant! det er De, min Sjæl, ganske udmærket.

Løjtnant. Nej det tor jeg ikke paastaa; men jeg er et godt Menneske og en uegennyttig Ven, og jeg skal

blive ved at arbejde for Dem, som jeg har begyndt. Men følg nu mit Raad! gaa nu ind til de andre, og lad ingen mærke noget!

Madsen. Saa skal jeg altsaa slets inte drikke mere i Aften?

Løjtnant. Nej, ikke med Studenten. Men tjen mig saa i at gaa ind, for at de ikke skal mærke, at vi har Hemmeligheder. (Til Mikkel og Lars) Vil De passe paa, at han ikke forløber sig!

Mikkel og Lars. Ja det skal vi. Kom Kristen!

(De gaa ind).

Sjette Scene.

Løjtnant. Klint.

Løjtnant. Hahaha! Nu gaar det, som det var smurt. Jeg havde først tænkt paa at faa begge Rivalerne drukne, og det var godt anlagt, men Studenten er mig for forsigtig, og saa maa den Plan ryge i Lysjet. Nu har jeg jo et Løfte at holde mig til, saa det gjælder blot om stadig at avancere i Hr. Smidts Kridthuus, saa jeg kan rive Studenten af Pinden. Død og Plage! hvor jeg længe har gaaet og smægtet efter saadant et Giftermaal. Og Hr. Smidt, det er en rig Mand — ja det er bestemt en hovedrig Mand.

Mel. Fr. S. 10.

1.

Her med Fryd jeg Rigdoms Spor
overalt opdager:
Gaasesteg — Mahognibord —
Sølver-Lysjestager.
Alting gi'r mig den Besked,
at Profitten bliver fed,
naar jeg først har funden
Vej til Kistebunden.

2.

Snart jeg hæler Skatten, hvor-
efter jeg har krøbet,
og den lille Rikkemo'r,
hun gaar med i Kjøbet.

Som en mægtig Potentat,
skal jeg leve delikat,
Østers og Postejer
komme, hvor jeg peger.

3.

Lad de to Rivaler se
hvor de saa kan fiske!
Her i Huset hente de
neppe nok en Sveske.
Deres Attraa stormer vild,
men jeg er dem lidt for snild.
Jeg gaar op i Højden,
lad saa dem gaa fløjten!

Hahaha! gnider sine Hænder) Saa nu skal jeg ind og mele min Kage (gaar tæt forbi Stolen, hvor Klint sidder).

Klint. Vogt dig!

Løjtnant (forskrækket). Hvad var det? jeg synes, der var nogen som sagde, at jeg skulde vogte mig — det var dog underligt — og der er slet ingen i Værelset. (ser sig om). Det er ængsteligt saadan at være alene i en Stue — Naa Gud ske Lov! der kommer nogen.

Syvende Scene.

Løjtnant. Madam Smidt. Basalt. Klint.

Madam. Ja det maa være en Glæde for Deres Moder at have saadan en stor Søn, som er bleven en lært Mand og en Gang skal være Præst eller Provst. Vi havde ogsaa en Gang en lille Søn, og Fatter vilde rigtignok have, at han skulde være Kobbersmed, men jeg synes det var bedre, om vi gjorde ham til Præst. Men det skulde ikke være, for saa kreperede han det lille Skidt.

Basalt. Hvor gammel var han, da han døde?

Madam. Aa han var kun sex Dage. Men hør, Hr. Løjtnant! vil De ikke gaa ind og drikke med de andre? Fatter har spurgt efter Dem.

Løjtnant. Jo, jeg siger mange Tak. (Gaar)

Madam. Naa men sig mig nu engang, hvordan bor De derovre paa Regensen?

Basalt. Jo Tak! meget godt. Hvis Madammen en Formiddag havde Lyst til med Deres Mand og Datter at drikke en Kop Kaffe ovre hos mig, saa skulde det være mig en Fornøjelse.

Madam. Ja jeg siger Tak, det kunde saamænd være ganske morsomt. Ja men sig mig, hvordan har De det nu egentlig med Vadsk og Renlighed, for det er jo dog det vigtigste?

Basalt. Aa jo — naar vi ikke gjør for store Fordringer.

Madam. Ja jeg kan begribe det. Men, hør veed De hvad! een stor Fordel har De, og det er, at De ikke har noget at bestille med disse Tjenestepiger, for det er rent ud sagt, noget Rak.

Basalt. Ja vi har da Piger paa Gaarden.

Madam. Ja vist har De, men — forstaa mig — de Piger kommer og gaar. De har dem ikke hos Dem saadan altid.

Basalt. Nej det har vi rigtignok ikke.

Madam. Ja ser De det. Men det er noget forskrækkeligt noget med det Tyende, og de bliver saamænd være og være. Se der er nu Ane derude, det er saamænd en skikkelig Pige, og tro er hun, og hun mener det godt — ja hun gjør saamænd, men Nytte kan hun ikke gjøre, og saa er hun saa gruelig slem til at svare.

Basalt. Saa?

Madam. Ja hun svarer for et godt Ord, om hun saa aldrig bliver spurgt. Se saadan kommer jeg igaar Eftermiddags ud i Kokkenet — det var den Gang hun havde vadsket op — og saa ligger der en Karreklud paa Gulvet. Jeg holder nu inte meget af saadan Uordentlighed, og saa siger jeg til hende i en meget ordentlig Tone: „Hør lille Ane," siger jeg, „vil du inte værseartig skylle

den Karreklud!" og det var sandelig mine Ord, de var ikke en Smule være; men veed De saa hvad hun svarede?

Basalt. Nej, hvad svarede hun da?

Madam. Ingenting, men saa gav hun sig til at fløjte. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev vred, og saa sagde jeg: „Ane!" sagde jeg, „vil du strax paa Øjeblikket tage Karrekluden!" sagde jeg; men Tøsen blev ved at fløjte ganske lystig, ligesom der var ingenting i Vejen. Nu saa gik jeg ned og hentede Fatter, og han dundrede for hende saa det knagede; men saa skulde De have set hende — saa blev hun saa himmelgal — u, saa gal, saa det halve kunde være nok.

Ottende Scene.

De forrige. Det øvrige Selskab.

Madammen (bliver ved). Ja tænk Dem engang! saa rev hun Karrekluden ud af min Haand og hængte den om Halsen paa Fatter. Men De kan tro, hun fik det ogsaa at føle — (opdager de andre) Naa Fatter! jeg staar og fortæller Hr. Basalt om Ane. Det er ellers et meget underholdende Menneske. Men skal vi saa til at lege?

Smidt. Ja vel skal vi det. Løjtnanten vil lære os en ganske splinterny Leg, som han selv har opfundet.

Løjtnant. Ja uden at rose mig selv tør jeg sige, at den er ret munter. Men saa skal vi først sætte os i en Rundkreds; de unge Herrer er nok saa gode at hjælpe mig med at flytte Stole.

(Almindeligt Vrøvl med at sætte Stole. Paa højre Fløj placeres Løjtnanten mellem Smidt og hans Kone, paa venstre Basalt mellem Amalie og Rikke. Baggrunden sluttes af de to Smedesvende med Madsen i Midten. En af Selskabet tager den Stol. hvorpaa Klint sidder; han flytter til en anden, som ogsaa bliver taget).

Løjtnant (rejser sig). Se jeg har nu tænkt mig det saaledes. Først tager jeg mit Lommetørklæde (tager i Lommen) Hm — ja det er sandt, jeg vilde gjerne først tale et Ord med Hr. Basalt.

Basalt (springer op). Her er jeg.

Løjtnant (trækker ham tilside). Hr. Basalt! De kunde gjøre mig en Tjeneste.

Basalt. De vil maaske laane mit Lommetørklæde?

Løjtnant. Ja Tak! hvis De har et rent Silketørklæde, for jeg skal sige Dem, jeg lider i denne Tid af Snue.

Basalt. Vær saa artig! (Løjtnanten stikker det i Lommen).

Amalie (til Nille). Hahaha! Saae du, Løjtnanten maatte laane Basalts Lommetørklæde?

Løjtnant. Naa saa kan vi da begynde. Se nu tager jeg mit Lommetørklæde (tager Basalts Tørklæde op af Lommen) — det ærede Selskab bedes undskylde, hvis det ikke er saa ganske propert — og saa kaster jeg det hen paa en af Dem, idet jeg siger den første Del af et sammensat Ord, saa skal den, der griber det, sige et Ord, som passer dertil, og hvis han ikke kan det, skal han give Pant.

Amalie. Har Løjtnanten virkelig selv opfundet den Leg?

Løjtnant. Ja jeg har saamænd.

Amalie. I disse Dage?

Løjtnant. Ja for et Øjeblik siden.

Amalie. Det var da morsomt, for jeg har saamænd leget den, da jeg var en lille Tøs.

Løjtnant. Saa? det var da mærkeligt! Ja det kan saamænd godt være, at jeg en Gang i min Ungdom har haft en lignende Idee, som saa er bleven udbredt blandt Folk, for man glemmer jo saadant noget Narreri, naar man faar alvorligere Ting i Hovedet. Men for at gjøre en Begyndelse — nu kaster jeg Tørklædet hen paa en og siger f. Ex.: Rulle, saa skal han sige Pølse eller saadan noget, som passer dertil. Forstaar De mig?

Madam. Ja vi forstaa det meget godt.

Smidt. Ja vel gjør vi det; begynd De kun!

Løjtnant. Det skal jeg. Madam Smidt, Kobber-

Madam. Pølse — jo De kan se, vi kan nok den Pølsesnak.

Løjtnant. Nej, forlad mig, det passede ikke; jeg sagde Kobber, saa skulde Madammen have sagt Smed.

Madam. Ja men De sagde jo for, at jeg skulde sige Pølse.

(Smidt, Løjtnanten og Amalie sige i Munden paa hverandre deres følgende Replik, Smidt siddende, de andre staaende foran Madammen).

Smidt. Nej Mutter, det var slet ikke paa den Façon, for du skulde have sagt noget, der kunde rime sig med det første Ord.

Løjtnant. Nej bedste Madam! De skal ikke altid sige Pølse, men De skal sige et Ord, der passer til det, som jeg siger Dem.

Amalie. Nej Tante, det er forkert, for du skulde sige et Ord, som kunde hænge sammen med det Ord, Løjtnanten sagde.

Madam. Naa ja! saa maa vi begynde forfra.

Amalie. Nej, Tante skal værsgo give Pant.

Madam. Skal jeg det? ja man maa jo finde sig i det. Ja hvad skal jeg nu give jer, Børn? jo her er et Nøgle Garn, men smuk det ikke til, for i Morgen skal jeg stoppe Fatters Sokker dermed. Naa saa skal jeg vel. (Til Rikke) Heste-

Rikke. Kjød. (Til Smidt) Vand-

Smidt. vare. Nu kan De se, jeg kan nok.

Løjtnant. Haha! det var udmærket klaret.

Smidt. (Til Mikkel) Bal-

Mikkel. ber.

Smidt. Hahaha. Ja Mikkel, du kunde ogsaa have sagt lon, Ballon — Men nu skal du hive.

Mikkel. (Til Madsen) Pas paa, Kristen! Politi-

Madsen. Student.

Smidt. Hahaha! Politistudent! Nej, nu maa du sgu komme hit med et Pant, for det passer ikke.

Løjtnant. Nej, det er sandt. Studenten passer ikke paa Politiet, for det er Politiet, der passer paa Studenten. Hahaha!

Smidt. Hahaha! Det er ret godt. Ja man kunde

ogsaa sige, at Studenten natyrligvis ikke kan hænge ved Politiet, fordi at Politiet er efter Studenten. Hahaha!

Løjtnant. Hahaha! ja det var meget bedre.

Madsen. Her har De min ene Ørenring, men De maa passe paa den, for jeg har Magen efter den. (Til Amalie) Peter=

Amalie. Hvitfeldstræde. (Til Løjtnant) Peber=

Løjtnant. Jomfru. Nej det kan man nok ikke sige (roder i Lommen.)

Smidt. Nej hør, lad De nu være at komme Peber paa Jomfruen, for hun kan være pebret nok i Forvejen, hahaha!

Løjtnant (giver Pant). Hahaha! det er et fortræffeligt Indfald. (Til Mikkel) Heste=

Mikkel. Sko. (Til Madam) Flode=

Madam. Skjæg.

Smidt. Det var ret, Mutter.

Madam. Ja nu er jeg ligesaa klog som I. Pas nu paa! (Til Smidt) Silke=

Smidt. Orm — ja naar det ikke er værre. (Til Amalie) Lamme=

Amalie. Frikassee. (Til Lars) Hylde=

Lars (griber det). Grebet!

Smidt. Hahaha! Hylde=Greve! hvad Satan vil du med Greven her? her er han sgu ikke paa sin Hylde, hahaha!

Løjtnant. Hahaha! Nej det er kosteligt. Men De maa give Pant.

Lars. Værsgo! (Til Madsen) Messing=

Madsen. Maskine med Løvefødder og Gejsvejsning. (Til Smidt) Mester=

Smidt. Stykke. (Til Basalt) Prop=

Basalt (fordybet i Samtale med Rikke). Hvad behager?

Smidt. Haha! Studenten skal give Pant.

Basalt. Her har De Noglen til Regensporten. (Til Madsen) Agurke=

Madsen (arrig). Det kan De selv være. (Klint tager Lommetørklædet og gaar med det i den opløftede Haand).

Smidt. Men hvad er det, Kristen?

Madsen. Han skal ikke komme med sine Grovheder og kalde mig en Agurk, for jeg er inte mere Agurk end som han.

Smidt. Men, Kristen, han mener jo heller ikke, at du er en Agurk, men du maa huske paa, at vi leger; han sagde Agurke, og saa skulde du sige Selat.

Madsen. Det er ganske rigtig, Mester, det glemte jeg; men han har dog illigeveller inte Lov til at være grov.

Smidt. Ja men det har han jo heller ikke været.

Madsen. Nej det har han inte, men han har heller inte Lov til det.

Smidt. Naa lad os saa begynde igjen! Du skal kaste, Kristen. Hvor har du gjort af Torklædet?

Madsen. Jeg veed sgu inte. Væk er det.

Madam. Er det ikke trillet ned under Stolen?

Madsen (ser efter det). Nej, der er sgu ingenting.

Løjtnant. Saa maa De vist af Vanvare have stukket det i Lommen.

Madsen. Nej, jeg bruger inte at stikke i Lommen; det er inte min Handtering.

Smidt. Men hør, Kristen! du skal sgu passe paa, hvad man giver dig. Er det en Maner at handle med Folks Tøj? (Klint lægger Lommetørklædet i Løjtnantens Skjød.

Amalie. Men se — Løjtnanten har jo Torklædet.

Løjtnant. Har jeg? (opdager det).

Smidt. Hør, Løjtnant, alvorlig talt, hvad skal det ligne saadan at holde Folk for Nar? Hvorfor har De ikke sagt det strax?

Løjtnant. Jeg forsikrer Dem, jeg vidste ikke af det. Det maa være Trækvinden, som har fort det op paa mit Skjød.

Smidt. Aa sikke noget Sludder! men lad os nu faa Ende paa den Snak, saa kan De jo begynde at kaste.

Løjtnant (afsides). Det var forbandet. (Til Mikkel) Svine=
Klint (bag Madsen). Planet.
Mikkel. Naa, Kristen! hvorfor kan du ikke lade mig svare?
Madsen. Du svarede jo, du sagde jo Planet.
Mikkel. Nej det var jo dig, der sagde Planet.
Madsen. Aa Sludder, jeg sagde jo ikke et Muk.
Mikkel. Jo gu gjorde du saa.
Madsen. Nej gu gjorde jeg ej.
Smidt. Naa, Kristen! du skal sgu bie med at svare, til Turen kommer til dig. Mikkel kan nok hjælpe sig selv, han er jo stor nok til det.
Madsen. Det er godt, Mester! Mester er nok behagelig, men nu gaar jeg, saa skal jeg inte genere Selskabet.
Madam. Naa, lille Kristen, kom nu og sæt dig igjen!
Madsen. Madammen maa tjene mig i inte at blive arrig, men naar de alle sammen sidder og griner ad mig og arbejder paa at ærke mig —
Smidt Naa Kristen! hvad er det nu for nogle Nykker med dig? Tror du kanske at du har Lov til at spolere vores Plaser, fordi du har lavet en Smule Mesterstykke, som en Vajsenhusdreng kan gjore dig efter?
Madsen. Nej hor, Mester! det er sgu Logn i Mesters Hals.
Lars og Mikkel. Naa naa, vil du se, du kan dy dig.
Løjtnant (gaar hen til ham). For Guds Skyld, vær dog endelig rolig! De forspilder Deres egen Lykke. (Højt) Da Legen synes at være gaaet istaa, saa er det vel bedst at begynde at løse de Panter, der er indkomne.

Mel. af Du Puy.

1.

Her i vor Leg maa den gi' Pant.
som ikke rigtig har forstaaet 'en.
Smidt.
Saa bli'r han gnaven — ikke sandt?
og saa kommer der Knuder paa Traaden.

Løjtnant.
Men for nu atter at løse dem,
løse vi vore Panter hjem.
Kor.
Men for nu atter o. s. v.

2.

Smidt.
Løjtnanten taler ganske sandt,
saadan vi Ende faar paa Legen.
Løjtnant.
Lad os da lystig løse Pant,
som der var ingenting i Vejen!
Saa er os den Plaser et Pant
paa at Humøret ikke svandt.
Kor.
Denne Plaser er os et Pant o. s. v.

Smidt. Det er ret, Løjtnant! saadan skal det være. Men lad os saa først gaa ind og faa os et Glas af Mutters Mavedraaber!

Madam. Herregud! skal I nu drikke Punsch igjen? De Mandsfolk er dog ret nogle Fyldebøtter. Nej hør, Fatter! lad os nu først faa den Leg færdig.

Smidt. Saa — ja man maa være god mod sin Kone, naar der er nogen, som hører paa det. Ja vel, Mutter, saa vil vi da saste og løse Panter, men saa vil vi sgu ikke vide noget af det Kysseri, for saadan noget kan jeg ikke taale paa fastende Hjerte.

Madam. Du kan jo gjerne lade være, Fatter; men du maa tænke paa, at de unge ogsaa skal have nogen Fornøjelse.

Smidt. Værsgo! Men saa vil jeg have mig frabedt, jeg lægger sgu ingen Mund til. Saa kan I andre slikke saa meget I gider; Mutter er til Tjeneste.

Løjtnant. Saa var det vel bedst, vi begyndte. (De skyde Stolene tilbage og samle sig dels staaende, dels siddende. Lars sætter sig paa en Stol opad Væggen og falder i Søvn).

Amalie. Hvem vil dømme?

Løjtnant. Hvis ingen anden vil, saa vil jeg.

Amalie. Hvad skal den gjore, som ejer dette Pant?

Løjtnant. Han skal — han skal — ja lad mig se! han skal holde en Tale.

Amalie. Hahaha! Det er Madsens Pant. Nu skal vi høre.

Smidt. Naa kom hit, Kristen! Nu skal du op at præke. Det er nok første Gang det arriverer dig; det er din Tiltrædelsespræken, hahaha!

Madsen. Nej det sla'r fejl, for jeg kan slets ikke tjene Mester deri.

Madam. Jo sin Dom maa man saamænd holde.

Smidt. Naa, Kristen! er der noget i Stykker? Lad mig nu se, du opper dig.

Løjtnant (afsides til Madsen). Prober dog bare paa at sige et Par Ord! De kan jo tale om den Lykke, at De har fuldendt Deres Mesterstykke, eller om Glæderne og Fornojelserne ved Deres Profession.

Smidt. Naa, Kristen! op med dig!

Madsen. Selskabet maa slets inte ærke sig, fordi jeg inte vil snakke om Glæderne og Fornojelserne ved min Profession og saadanne Historier, for naar man har Hovedet fuldt af Bedroveligheд og de Dele, saa er man vildfarendes i Glædens Religioner, og naar Glæden sparker til mig, saa sparker jeg igjen. Derfor vil jeg slets inte snakke om Glæden.

Smidt. Vil du kanske snakke om Sorg og Bedrovelse?

Madsen. Nej, det vil jeg heller ikke, Mester! for jeg vil slets inte snakke. For jeg er malicioſk, skal jeg sige os, jeg er gal i Skralden, men jeg kan inte gjore for det.

Løitnant (afsides til Smidt). Han har nok en lille en (peger paa Panden).

Smidt (afsides til Løjtnanten). Ja det kunde nok hænde sig, men saa maa man tage ham fint. (Højt). Hor, Kristen! det er ikke rigtigt med dig; skulde det ikke

være passeligst, om du gik lidt ned i Gaarden for at lufte dig?

Madsen. Jo Mester! det bliver nok nugefær det sundeste at jeg rubber af, for ellers tor jeg bande paa, at jeg gjør Fortræd. Men jeg vil hellere trække mig tilbage i de indre Gemakker, saa kan Løjtnanten imidlertid arbejde paa dette Giftermaalsvrøvl. Kom med, Mikkel!

(Mikkel og Madsen gaa ind i Sideværelset).

Niende Scene.

De forrige uden Mikkel og Madsen.

Smidt. Den stakkels Fyr, han er jo rent fra det. Men hvad var det han snakkede om Giftermaal?

Løjtnant. Ja Gud maa vide det! man kan jo ikke regne paa, hvad en drukken Mand siger. (Afsides til Smidt) Han har uden Tvivl hørt noget om det Løfte, De har givet mig med Hensyn til Deres Datter. (Højt) Men skal vi saa ikke have det næste Pant? Madammen er maaske saa god at dømme.

Amalie. Jeg har det i Haanden. — Hvad skal den da gjøre som ejer dette Pant?

Madam. Den der ejer dette Pant, han skal støde Peber.

Amalie. Nej Tante, det er dog altfor frygterligt! nej, lad os nu faa noget ordentligt.

Madam. Ja saa skal han gaa polsk Tiggergang.

Amalie. U nej, det er saa ækelt! saa skal man gaa og kysse dem alle sammen.

Madam. Naa ja — I kan ogsaa faa det paa en anden Maner; lad mig se — hvis det er en Herre, saa skal han bede en Dame om et Kys.

Smidt. Naa saa skal vi dog have Slikkeri.

Amalie. Ja men saa maa Damen da ogsaa have Lov til at sige Nej.

Madam. Ja han skal bede pænt om det, saa kan hun jo gjøre, hvad hun vil.

Smidt. Ja men naar det nu er en Dame, der ejer Pantet?

Madam. Ja hvis det er en Dame, saa skal hun bede Fatter om et Kys.

Smidt. Ja men saa vil jeg sgu ogsaa have Lov til at sige Nej.

Amalie (trækker Pantet frem). Det passer ypperligt, det er Hr. Basalts! (affides til Rikke) Naa, Rikke! sæt nu Munden i Lave!

Basalt (nærmer sig til Rikke). Men saa maa man da have Lov til at føre Parlamentationen hemmelig; alle Tilhørerne maa bortfjerne sig.

Madam. Det er i sin Ordentlighed — vi andre gaa over til den anden Side af Stuen (de gjør det).

Basalt (højt). Jeg kaster mig i Støvet for min Dames Fødder (falder paa Knæ).

Madam. Hahaha! se han falder paa Knæerne, det gale Spektakel!

Basalt (affides til Rikke, der sidder med nedslagne Øjne). Rikke! det skulde være en Spøg, men tilgiv mig — med Dem kan jeg ikke spøge. Mit Hjerte er fuldt, jeg kan ikke længer modstaa Trangen til at aabne det for Dem. Maa jeg benytte dette Spøgens Øjeblik til at udtale det alvorlige, der i saa lang Tid har været min eneste Tanke, mit eneste Haab? Det kan ikke være andet, end at De maa have mærket, hvad der nu i en Maaned, hver Dag stærkere har draget mig til Dem.

Rikke (affides til Basalt). Herregud, Hr. Basalt! hvor kan De dog nænne at gjøre Nar af mig?

Smidt. Hun lader til at være stædig, for han kan dog ellers nok snakke for sig.

Madam. Naa, Rikke! giv dig kun strax! det er jo Synd for Mennesket.

Basalt (affides til Rikke). Hvorfor tror De da, at jeg har lukket mine Bøger, saa snart jeg havde et Glimt af Haab om at se Dem? hvorfor glemte jeg alt hvad jeg

læste, blot for at tænke paa Dem? hvorfor var Deres Vinduer den første Gjenstand, mine Øjne søgte om Morgenen, ligesom den sidste om Aftenen?

Rikke (affides til Basalt). Er det da virkelig Deres Alvor?

Basalt (affides til Rikke). Har jeg nogensinde givet Dem Grund til at tvivle paa det? Giv mig, jeg beder Dem, et bestemt Svar; elsker De mig eller ikke?

Rikke (affides til Basalt). Jo det veed Gud jeg gjør, men jeg er ikke nær god nok til Dem.

Smidt. Hahaha! det lader til, de vil skilles ad med tørre Munde.

Basalt (affides til Rikke). Saa løser jeg mit Pant, Pantet paa min Lykke (kysser hende).

Smidt. Naa, Student, det var nok en sur Fornøjelse. Ja Tøsen slægter mig paa; vi skjøtter ikke om Slikkeri, for vi holder os til det solide.

Amalie. Nu skal Hr. Basalt dømme. (Affides til Rikke) Naa, Rikke, hvordan smagte det?

Rikke (affides til Amalie). Fy, Malle! du er ret en styg Pige.

Amalie (til Basalt). Hvad skal den gjøre, som ejer dette Pant?

Basalt. Lad ham synge os en Sang!

Amalie. Det er Tantes Pant?

Madam. Naa skal jeg til det? ja jeg vil ikke gjøre mig kostbar, naar De bare vil være saa artige at tage til Takke. Nu skal jeg synge Dem en Sang, som de aldrig har hørt før. Det er saamænd om den Soldat, der forleden frøs ihjel udenfor det Krudttaarn derude paa Kristianshavn.

Løjtnant. Ja men det skal ikke være sandt.

Madam. Jo saamænd er det sandt, det veed jeg bedre.

Løjtnant. Ja men, bedste Madam! det blev befalet paa Parolen, at Soldaten ikke var frossen ihjel.

Madam. Ja men det er dog forkert, for her kan De se, her har jeg det paa Tryk. (Tager en Vise frem) Nu

skal De bare høre! (læser) „Moral for Krigere, eller en ganske ny og traurig Vise om Søren Persen, der stod paa Vagt ved et Krudttaarn, men af Mangel paa Forsigtighed og Vanvare frøs ihjel; forfattet som et advarende Exempel og helliget den tapre danske Hær af L. Hansen, Underoffiser ved Kongens Regiment."

Løjtnant. Ja bedste Madam, der ser man at den Vise maa være gammel, for nu er der, som bekjendt, ikke noget Regiment mere, der hedder Kongens Regiment.

Madam (stødt). Nej det veed Gud, den er ikke gammel, der kan De selv se, der staar: trykt i dette Aar.

Mel. af Krøyer.

1.

I denne Vinter har vi ha't
en usædvanlig Frost,
og saadan var det og den Nat,
da Søren stod paa Post.
Da Kulden var saa fæl — faldera!
saa drak han sig en Pæl,
og denne Pæl den løb ham rundt i Ho'det.

2.

Og da han havde faaet en Rus,
og Kulden var saa stræng,
saa sov han i sit Skilderhus,
for der var ingen Seng.
Der hvilte han sin Krop — faldera!
men da han vaagned op,
saa mærked han at han var død og borte.

3.

O Læser, tag dig vel i Agt,
naar Kulden er saa fæl!
staa ikke ved et Krudttaarn Vagt
og drik dig ingen Pæl!
Og har du dig en Rus — faldera!
sov ej i Skilderhus!
thi Døden kommer og ta'r dig før du vaagner.

4.

Nu vil jeg ikke synge mer,
thi Visen er forbi,
og jeg er Underoffiser
ved første Kompagni

ved Kongens Regiment — faldera!
jeg er dig vist bekjendt,
mit Navn er Hansen, her er Visen ude.

Løjtnant (begejstret). Maa jeg takke Madammen for Deres Sang! Jeg forsikrer Dem paa, den har henrykt, ja den har forbavset mig. Jeg har endnu aldrig oplevet, at en Kone, der har en voxen Datter, har kunnet synge saa klart og rent.

Smidt. Ja Mutter har en ganske kjøn Stemme, men naar hun skal op i de høje Toner, saa kniber det lidt. Nej vi skulde have faaet Studenten til at synge for os, det var Død og Plage blevet noget andet.

Basalt. Jeg forsikrer Dem paa, jeg synger meget daarlig.

Smidt. Aa sikke noget Vrøvl! Nej det veed vi meget bedre. Mutter og jeg har saa tidt om Aftningen lagt i Vindeverret og hørt Studenterne derovre synge paa Regensen, og jeg siger ikke noget, men det var sgu ikke saa tosset. Mutter har nu Geni for de Dele, saa hun har lagt og lært nogle af deres Melodunter.

Madam Ja jeg kan saamænd huske et Par Stykker af dem. Kjender De ikke nok den: (synger) „Regensen duer til ingenting!" og saa var der ogsaa en anden, som har saadan nogle løjerlige Ord, men det var ellers en kjøn Tone: (synger) „En Karl med uldent Belte, han tog en rød — han tog en rød Madam." Men hvad der saa siden blev af den Madam, det kunde jeg ikke blive klog paa, for saa sang de i Munden paa hinanden: „Frisk Kjød og Gaaselaar, frisk Kjød og Gaaselaar!" — Men, det er sandt, Fatter, Hr. Basalt har bedt mig, om vi ikke en Gang en Formiddag vilde komme og besøge ham paa Regensen.

Basalt. Ja det skulde være mig kjært, hvis De f. Ex. i Morgen Formiddag med Deres Kone — og De, Jomfru Rikke kommer vel ogsaa med? — vilde drikke et Glas Vin ovre hos mig og min Kontubernal.

Smidt. Aa ja, det kunde sgu være ret morsomt at se den røde Kasse lidt efter i Sømmene. Jeg siger Tak!

Basalt. Maaske ogsaa Jomfru Krapylius vil gjøre mig den Fornøjelse?

Amalie. Aa ja, det vil jeg saa gyselig gjerne.

Løjtnant (afsides). Nej vil man se, om jeg bliver bedt med. Ja saa maa man se at forpurre det hele. (Høit) Skal vi saa ikke tage fat paa det næste Pant?

Amalie. Jo lad os det! Hvad skal den da gjøre, der ejer dette Pant?

Madam. Vil Løjtnanten ikke dømme for mig?

Løjtnant. Med Fornøjelse. (Afsides) Det maa være mit eget Pant, man maa faa Lejlighed til at brillere. (Høit) Han skal deklamere.

Amalie Det er Løjtnanten selv.

Løjtnant. Hvad? skal jeg deklamere? det sætter mig virkelig i Forlegenhed, for jeg er aldeles uforberedt.

Smidt. Aa, hvad gjør det, Løjtnant? Prøver De bare sten, saa godt De kan! hvad kan det skade om det bliver skidt? Kom De kun!

Løjtnant. Ja men saa maa jeg bede Selskabet et Øjeblik at gaa ind i den anden Stue, medens jeg samler mine Tanker. Naar jeg er færdig, skal jeg nok kalde paa Dem.

Smidt. Lad os da det, saa faar vi os ogsaa et Glas med det samme. (De gaa ind, Smidt sidst; idet han vil ind, siger)

Løjtnant. Hr. Smidt, maa jeg tale med Dem.

(Klint giver Lars et Slag paa Skulderen. Denne vaagner og bliver siddende paa Stolen med opspilede Øjne).

Tiende Scene.

Smidt. Løjtnant. Lars. Klint.

Smidt. Naa Løjtnant! hvad vil De mig?

Løjtnant. Bedste Hr. Smidt! i Følge det Løfte, De har givet mig, mener jeg vel, at jeg tør betragte mig

som et Medlem af Deres Familie, som Deres Svigersøn og Deres Datters Forlovede. Tør jeg ikke?

Lars (rejser sig). Hvad Satan er det?

Smidt. Aa jo saamænd tør De det.

Løjtnant. Har De ikke for fuldt Alvor givet mig Løfte paa Deres bedste Skat, Deres Kjød og Blod, Deres Rikke?

Lars (afsides). Naa det skal Kristen faa at vide. (Lister sig ind i Sideværelset, uden at de mærker ham).

Smidt. Naa, hvad saa?

Løjtnant. Ja, saa mener jeg, at min Stemme ogsaa maa have nogen Magt her i Huset. De har lovet at besøge Hr. Basalt i Morgen, tjen mig i at lade være!

Smidt. Aa, hvad er det for Nykker med Dem? Hvorfor skulde jeg lade være?

Løjtnant. Tjen mig bare deri! Jeg kjender Studenterne, jeg kjender den overmodige Ungdom. Hr. Basalt mener det kanske godt, i det mindste har han ikke lagt noget ondt for Dagen, men Studenterne, De vil træffe derovre paa Regensen, de foragter enhver agtbar Borger, de kalder ham Spidsborger og Filister; naar De og Deres Familie kommer derover, vil man gjøre Nar af Dem.

Smidt. Aa, sikke noget! Der er sgu ingen, der gjør Nar af mig, og hvad skulde de gjøre Nar af? Nej lad mig nu se, De gøgler for os, og slaar de Griller af Hovedet. (Gaar ind).

Løjtnant (siger efter ham). Jeg beder Dem, vogt Dem!

Ellevte Scene.

Løjtnant. Klint.

Klint. Vogt dig!

Egen Melodi.

Løjtnant.

Ha, hvad er det?
Steg der en Røst fra Gravens Hule
og toned Rædsel i mit Øre?

Eller var det monstro et Drømmefoster
af Ungdomsblod og Smedens Punsch?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint

Vogt dig!

Løjtnant.

Hvor? — hvor? Kom frem!

Hør, atter det lyder
her tæt ved min Fod,
og Rædsel det gyder
igjennem mit Blod!
Det hvisler og suser
og stormer og bruser,
min Kjækhed det knuser
og dræber mit Mod.

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint

Vogt dig!

Løjtnant.

Hvor? — hvor? Kom frem?

Igjen det forvirrer
mig Tanke og Sind,
jeg stirrer og stirrer,
men stirrer mig blind.
Jeg hører og gruer,
men intet jeg skuer,
thi Helved mig truer
med gloende Skin. (Styrter til Døren).

Kom ind! kom ind! kom ind! kom ind! kom ind!

(synker om paa en Stol).

Tolvte Scene.

Løjtnant. Smidt. Madam. Basalt. Amalie. Rikke. Klint.

Smidt (med et Glas Punsch). Naa hvorfor skriger De saadan? Vi skal nok komme.

Madam. Løjtnanten sidder der paa Stolen.

Smidt. Han skal sgu først have et Glas Punsch. (Gaar hen til ham.) Han skulde dog aldrig være kostet ihjel for os. (Stikker det til hans Mund.) Værsgo, Løjtnant!

Løitnant (farer op). Er her nogen.

Smidt. Hahaha! sikken en Rad! hvor han gjør det natyrligt! Jo vi ere her alle syv og tyve. Kom nu op, Løjtnant! og deklamer for os!

Løjtnant (mat). Skal jeg deklamere?

Smidt. Hahaha! Han lader ligesom han var falden i Besvimelse. Ja lad os nu høre, hvad De har at sige!

Løjtnant (afsides). Ingen maa mærke noget. Man maa være en Mand. (Højt) Ja jeg vil prøve derpaa.

Smidt. Lad os saa gaa tilbage, for at han kan faa Plads til at sparke ud med Arme og Ben. (De samle sig paa den ene Side af Theatret.)

Løjtnant (deklamerer). Rosen blusser alt i Danas Have, Liflig fløjter vist den sorte Stær, Drenge deres brune Nektar lave, Bier græsse stolt paa Fædres Grave, Hingsten plukker af — Hingster deres brune Nektar lave, Drenge græsse stolt paa Fædres — Fædre deres brune Drenge lave, Nektar — Bier — Drenge — Hingster (standser aandeløs).

Smidt. Hvad gaar der af Løjtnanten? Han har jo rent glemt det.

Løjtnant. Undskyld — jeg er noget forvirret — jeg vil forsøge paa et andet Vers. (Deklamerer). Fattig Mand, som pløjer danske Lande, Ryster Æbler af sit Pæretræ — Ryster Pærer af sit Æble — Ryster Æbler af sit Egetræ, Har en kløgtig Arm, en kraftig Pande, Mælk paa Marken, Korn i sine Spande — Korn paa Mælken, Mark i — Mark paa Kornet — Mark paa Mælken, Spand — Spark paa Mælken (synker om paa en Stol).

Smidt. Men Løjtnant dog! hvordan gaar det? Er der noget i Stykker?

Løjtnant. Jeg kan ikke — jeg har Feber — jeg er syg.

Smidt. Hej, Mutter! spring efter nogle Kamferdraaber! Løjtnanten er syg.

Løjtnant. Nej, tusind Tak! maa jeg bare faa Lov til at komme hjem.

Smidt. Det var dog kjedeligt, at vi saa tidlig skulde skilles ad; men det maa De selv bedst forstaa. — Naa, I lange Tøse! vil I se, I kan hente Løjtnantens Tøj! (Amalie og Rikke gaar). Naa hvordan gaar det nu med Feberen?

Løjtnant. Aa Tak, naar jeg bare kommer ud i Luften.

Smidt. Studenten er nok saa god at følge Dem hjem.

Basalt. Ja med Fornøjelse (henter sit Tøj).

Amalie. Her er Løjtnantens Frakke.

Rikke. Og her er hans Hat. (De klæde ham paa).

Madam. Nu maa Løjtnanten endelig i Morgen paa fastende Hjerte tage to Lod engelsk Salt, saa faar Feberen ingen Magt med Dem. Og her er et uldent Stykke, som De skal have om Halsen (binder det paa ham).

Løjtnant. Tusind Tak! jeg gjør Dem saa megen Ulejlighed.

Smidt. Aa sikke noget! Men det er jo slemt, at vi skal skilles ad paa de Maader. God Nat, Løjtnant, god Bedring! God Nat, Student! ja De ser os i Morgen. (Almindeligt god Nat, god Bedring o. s. v. De gaa.)

Trettende Scene.

De forrige (uden Løjtnant og Basalt). **Madsen, Mikkel** og **Lars.**

Smidt. Det var da noget kjedeligt noget, nu staar den gode Punsch til ingen Nytte. — Men hvad er nu det?

Madsen (styrter ind, efterfulgt af Mikkel og Lars). Hvor er Løjtnanten? hit med han!

Smidt. Men, Kristen, hvad er nu det for en Maner?

Lars og Mikkel (griber fat paa ham). Vær nu rolig?

Madsen. Væk med jer! hit med Løjtnanten! jeg vil sla' han ihjel.

Smidt (griber ham). Nej du vil ikke, Kristen.

Madsen (river sig løs). Jo, jeg vil, Mester! jo gu vil jeg saa. (farer om) Hit med Løjtnanten — død eller levendes! (styrter ind i den anden Stue).

Smidt. Efter ham! (Alle ud).

Fjortende Scene.

Klint.

Nu har jeg nok, Klokken er tolv, bring mig hjem! (Dekorationen forandres til Regensværelset, som er mørkt). Jeg er tung i Hovedet og konfus over alle disse Optøjer, jeg vil gaa i Seng og sove paa det. Men det er sandt, Jøden skulde først have sine Kaloskker. (aabner Vinduet) Gamle Ven! Tak for Laan! Lykke paa Rejsen!

Skomager (udenfor). God rolig Nat!

Tredie Akt.

Regensværelset.

Første Scene.

Klint.

Det er allerede højt oppe paa Dagen. Jeg har ligget og sovet og sovet, og det vilde aldrig faa Ende. — Men det er sandt, vi skal jo have Damesold i Formiddag. Vasalt er formodentlig gaaet ud for at drive Mønt op dertil. Naa der har vi ham.

Anden Scene.

Klint. Basalt.

Basalt. God Morgen! hvordan gik det saa med Soldet igaar Aftes?

Klint. Jo meget godt! Men hvorledes gik det med Rambusen hos din Onkel?

Basalt. Ja, sandt at sige, var jeg ikke hos min Onkel; nej, jeg kom et andet Sted, du kan neppe gjætte hvor.

Klint. Man kan jo prøve paa det. Det var — lad mig se — det var hos en Plattenslager.

Basalt. Nej hvor kan du tro, at jeg søger Omgang med andre Plattenslagere end dig?

Klint. Ja hør, saa var han sgu Kobbersmed.

Basalt. Hvor Pokker har du faaet det at vide?

Klint. Jeg gjætter mig til det.

Basalt. Ja men du kan neppe gjætte, hvem jeg der var i Selskab med.

Klint. Man kan jo prøve paa det. Det var vel Smeden og hans Kone og Datter og diverse Smedesvende.

Basalt. Ja det kan man begribe a priori.

Klint. Ja, og Smedesvendene hed sagtens Kristen Madsen, Mikkel og Lars.

Basalt. Men hvor Pokker har du dog faaet det at vide?

Klint. Jeg gjætter mig til det. Og Niecen hed Jomfru Krapylins, og de skjønne Aander hed von Buddinge og Basalt, og Tjenestepigen hed Ane.

Basalt. Naa saa er det vel fra sidstnævnte, du har din Visdom?

Klint. Tror du, jeg gjør mig gemen med saadan en forbandet Tøs, der fløjter ad Mutter og hænger Fatter Karkluden om Halsen?

Basalt. Men Menneske, hvor har du dog faaet alt det at vide?

Klint. Jeg gjætter mig til det.

Basalt. Hvordan hænger det dog sammen? jeg kan ikke begribe det. — Men hør, da du er saa superklog, saa veed du vel ogsaa, hvorfor jeg er kommen der i Huset.

Klint. Hør, Høistærede! saasom og eftersom jeg ikke er starblind, har jeg naturligvis for over en Maaned siden gjort den Opdagelse, at du gik med Frierhandskerne i Lommen.

Basalt. Har du? Det klinger lidt utroligt. I det mindste har du da hver Dag med den største Ufortroden-hed staaet ved Vinduet og kastet forelskede Blikke over til „din lille Smededatter".

Klint. Ja vist har jeg det, men hvorfor? naturligvis bare fordi det morede mig at gjøre dig jaloux.

Basalt. Virkelig? ja saa maa jeg tilstaa, at du spiller fortræffeligt Komedie. Men skulde du ikke foruden alt det øvrige ogsaa have faaet at vide, hvad for en Bestemmelse vi tog derovre igaar Aftes?

Klint. Jo jeg veed nok, at du var paa Knæerne.

Basalt. Paa Knæerne? hvad mener du med det?

Klint. Som jeg siger, at du var paa Knæerne, men ved en smild Metamorfose forvandlede en Panteleg til en Frierleg.

Basalt. Men det er jo Hexeri! — saa sig mig dog, Menneske, hvor har du faaet alt det at vide?

Klint. Jeg gjætter mig til det.

Basalt. Aa hvad er det for noget Snak? hvorfor kan du ikke sige mig det?

Klint. Det kan jeg ikke ifølge det ny Tavsheds-system, som du har indført her paa Knejpen i den sidste Maaned.

Basalt. Aa du er et Vrøvlehoved. Det er mig naturligvis af stor Vigtighed at erfare, af hvem du har faaet det at vide. — Tjen mig nu bare i at sige mig det!

Klint. Tjen mig nu bare i ikke at tabe dit Humor, til Damerne kommer!

Basalt. Naa saa det veed du ogsaa?

Klint. Ja naturligvis, jeg veed alting.

Basalt. Men det er jo til at blive gal over.

Klint. Bliv nu bare ikke arrig, men lad os høre, hvorledes du har tænkt paa at beværte dit Selskab.

Basalt. Aa jeg veed ikke! Jeg havde tænkt paa at byde Damerne Chokolade, men skjønt jeg har været hele Gaarden rundt, har det ikke været mig muligt at opdrive mere end et eneste Par Kopper.

Klint. Det er umuligt, her maa være Kopper nok, og om de endogsaa er lidt simple, behøver de da heller ikke just at være mageløse.

Basalt. Ja men det er netop Ulykken, at de er mageløse, Overkoppen vil aldrig passe til Underkoppen, og de, som ikke er mageløse, er hankeløse paa Grund af Karlenes indgroede Had til al Luxus og især til Hankekopper. Men hvad er der herved at gjøre? for vi kan da ikke servere Chokoladen i Vinglas.

Klint. Nej det kan vi neppe, for hvor skulde vi faa Vinglas fra?

Basalt. Jo dem kan vi leje.

Klint. Kan vi det? Naa saa du er ved Muffen? Ja lad os saa give Damerne Kage og Likør, og Svigerpapa et Glas Vin, saa slipper man for alt Vrøvl.

Basalt. Naa ja, det bliver vel det bedste. Saa vil jeg da gaa ud og sørge for det, men saa maa du imidlertid rydde op herhjemme.

Klint. Ja jeg maa da først rydde op i dine Affærer.

Basalt. I mine Affærer, hvad mener du med det?

Klint. Jeg mener, at naar vi faar Kobbersmeden herover, saa er det din Sag at smedde, medens Kobberet er varmt. Men for at det kan ske, maa jeg først have Rivalerne ryddet af Vejen.

Basalt. Hvilke Rivaler? af dem har jeg ingen.

Klint. Ikke det! jo, min bedste, du har to: den raa Kraft og den snedige Klogt, eller med andre Ord, Smedesvend Madsen og Lojtnant von Buddinge. Den sidste er den farligste, da han allerede hos Kobbersmeden har tilliftet sig Løfte paa hans Datter.

Basalt. Men hvad er dog det for noget?

Klint. Factum.

Basalt. Aa det er noget Sludder! og hvor skulde du ogsaa have faaet det at vide? Hør, sig mig nu alvorlig, hvor har du faaet det fra?

Klint. Jeg har jo sagt dig, jeg gjætter mig til det.

Basalt. Aa i Dag er du da rent utaalelig. (Gaar.)

Klint. Naa, Gud ske Lov, nu er der dog kommen lidt Liv i Fyren. Ja saadant et Frieri hjælper gevaltig, det er lige saa godt som en Aareladning. Jeg trænger i Grunden ogsaa til at aarelades paa den Maade, men nu maa jeg dog først bringe hans Affærer i Orden, hvortil jeg føler mig kaldet ved Skjæbnens besynderlige Styrelse. Havde jeg nu blot fat paa Lojtnanten? det maa ret være en Fornøjelse at have den Karl i sin Magt. — Naa, hvem er nu det? det er vel Amagerkonen. (Raaber) Nej, Mutter, i Dag skal vi ingen Ting have.

Tredie Scene.

Klint. Lojtnant.

Lojtnant (stikker Hovedet ind ad Døren). Jeg gaar maaske fejl. — God Morgen, Hr. Klint! (træder ind) jeg veed ikke om De kjender mig?

Klint. Aa jo, det er jo Lojtnant von Buddinge.

Lojtnant. Ja De erindrer maaske, at vi igaar Eftermiddags stødte sammen hos Restaurator Hansen paa Amagertorv, og — jeg siger Dem det rent ud — jeg

fattede strax Interesse for Dem og Tillid til Dem. — De studerer jo Medicin?

Klint. Ja jeg gjør. (Afsides) Gud veed, hvor han vil hen?

Løjtnant. Naa det var vel, for det er netop i et medicinsk Anliggende, jeg vilde henvende mig til Dem. Det er ikke, fordi jeg ikke kjender vore ældre berømte Læger, for det gjør jeg, jeg kjender dem meget nøje, jeg kunde næsten sige intimt, baade de medicinske Professorer og Overlægerne paa Hospitalerne og —.

Klint. Naa, Løjtnanten vil maaske udnævne mig til Deres Huslæge?

Løjtnant. Ja det var netop min Mening. De kan være sikker paa et anstændigt Honorar til Nytaar.

Klint. Ja men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg kun er Student. Jeg har slet ikke Lov til at praktisere.

Løjtnant. Aa hvad! vi siger det ikke til nogen.

Klint (afsides). Det er saamænd den første Patient, der betror sig til mig, men jeg er ogsaa bange for, at den Praxis ikke er synderlig indbringende.

Løjtnant. Ser De, jeg vilde med Forsæt ikke henvende mig til disse Honoratiores i Lægekunsten, skjønt de er mine Venner, for med al Respekt for deres Dygtighed, saa er de dog gamle Mænd, og ligesom alting gaar frem Dag for Dag, saa gaar Lægekunsten ogsaa. Nej hos de yngre Læger er det, at man skal hente Svar paa Nutidens vanskelige Problemer, og det var derfor jeg henvendte mig til Dem.

Klint. Alt for megen Ære! (afsides) Jeg maa dog vide, hvad han vil. (Højt) Naa, hvad er der da i Vejen med Løjtnantens Helbred?

Løjtnant. Aa det er et Tilfælde, et højst mærkeligt Tilfælde, som jeg havde første Gang igaar Aftes.

Klint. Et Tilfælde?

Løjtnant. Ja et Tilfælde, som — jeg tilstaar — jeg ikke kan forklare mig, og som vel ikke forskrækkede mig, men dog beskjæftigede mine Tanker i den Grad, at jeg ikke har kunnet sove i Nat. Jeg var nemlig i Selskab — ja nu skal De høre!

Klint (assides). A ha!

Løjtnant.

Fr. Ep. 45.

1.

Jeg var i Selskab — hos en Baron,
der var den fineste Konversation,
Rhinskvinen flod — han har Penge som Græs —
følgelig var jeg ret i mit Es.
Men tænk Dem en Gang!
da pludselig klang
der midt i min Lyst
en hemmelig Røst:
Vogt dig! saa lød det usynlige Ord,
vogt dig! det brølte fra Luft og fra Jord,
vogt dig! — til Marv og til Ben det mig foer.

2.

Hjem til mit Hus jeg tankefuld gik,
jeg vilde sove — at det slog klik;
Sagen ej vilde blive mig klar,
her var en Gaade — hvor var der Svar?
Hvorfra mon de foer
de rædsomme Ord?
Fra hvem mon de kom,
da Stuen var tom?
Saadan jeg grubled, og naar jeg sov ind,
vogt dig! saa lød det igjen i mit Sind,
vogt dig! og saa blev min Søvn kun til Vind.

Se det var dette Fænomen, der forskrækkede — forurooligede mig, og jeg maa tilstaa — jeg er ikke tilstrækkelig inde i Lægevidenskaben for selv at kunne forklare mig det. Det maa vel komme af Blodet — en Ophidselse, en Exaltation?

Klint. Aa ja.

Løjtnant. Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg havde drukket temmelig megen Rhinskvin og Champagne.

Klint. Aa den Rhinskvin og Champagne, De har drukket, har ingen Skade gjort Dem. Det er uden Tvivl det pathologiske Fænomen, som man kalder Vox klintica.

Løjtnant. Vox klintica! Naa ja, jeg erindrer, at jeg har læst om det. Men jeg husker ikke, hvordan det egentlig ytrer sig. Er det maaske nervøst?

Klint. Det er en Sjælesygdom. Vi har nylig paa Hospitalet havt et saadant Tilfælde.

Løjtnant. Virkelig?

Klint. Det var en Mand — en Næringsdrivende, som havde tjent sig en Sum Penge ved et lumpent Bedrageri. Hvor han gik og stod, hørte han en Stemme, som raabte: Kjæltring! Kjæltring! Og han paastod, at det blev raabt saa højt og tydelig, at det var ham ubegribeligt, at vi andre ikke mærkede noget dertil.

Løjtnant. Ja saadan var det ogsaa med mig.

Klint. Vi betragtede det som en Hjernerystelse og anvendte alle de voldsomste og mest smertelige Midler. Han blev skaaret og brændt og trepaneret — aa det var skrækkeligt, saa vi behandlede ham. Men tilsidst opdagede vi, at der intet var at gjøre for en Læge; det var et Slags Vanvid, som han kun selv kunde kurere ved at give Pengene tilbage.

Løjtnant. Forfærdeligt, Hr. Klint, jeg forsikrer Dem, at jeg er mig ingen Brøde bevidst. Og dog er vi alle Mennesker; man kan jo en enkelt Gang, hvor nødig man vil, komme til at gjøre noget, som er mindre godt. Man bliver misforstaaet, man giver en fattig Mand en Almisse, og bliver saaledes maaske den uskyldige Aarsag i, at han drikker sig ihjel.

Klint. Aa naar De ikke har andet paa Deres Samvittighed, saa kan De være vis paa, at det hele kun har været en Drøm.

Løjtnant. Ja det har sikkert været en Drøm. Tak skal De have, Hr. Klint, nu er jeg fuldkommen rolig. Men jeg sætter det Tilfælde — det er blot af ren viden=

skabelig Interesse, jeg sporger Dem derom — jeg sætter nu, at en Mand, som virkelig havde Planer for, hvorimod der fra en ensidig Moralitets Standpunkt kunde være noget at indvende, at han blev angreben af denne Sygdom, af dette Vox, og dog ikke vilde opgive sine Planer — hvad saa?

Klint. Saa vilde det uden Tvivl gaa ham, ligesom det gik vor Patient paa Hospitalet, der heller ikke vilde give sine Penge tilbage.

Løjtnant. Hvorledes gik det ham?

Klint. Ondet blev naturligvis værre og værre. Fra alle Hjorner i Værelset syntes han at høre Stemmer, som raabte: Kjæltring! Kjæltring! Kjæltring! og det saa uafladelig, at han aldrig fik Sovn i sine Ojne. Tilsidst kreperede han naturligvis.

Løjtnant. Hm! (afsides) Nej, den Plan kan jeg ikke opgive, bor jeg ikke opgive. (grunder).

Klint (afsides). Jeg har Magt til at knuse den Karl, men jeg gider ikke være Profos. (ser ud af Vinduet) Nej, der gaar en, som kan bruges dertil. (højt) Undskyld et Ojeblik! (løber ud).

Løjtnant. Hr. Klint! hvorfor gaar De fra mig? — Han vil maaske hente Forfriskninger. Men jeg kan ikke lide at være alene. Det er rædsomt — hvordan skal man dog blive fri for det? denne Stemme lod til mig midt under mine stolteste Forhaabninger — skal jeg da opgive dem? skal jeg efter et strabasiost Liv give slip paa alle Udsigter til en sorgfri Alderdom? Nej, det vil og det kan jeg ikke, saa vil jeg for lade Orerne skære af mig. — Hvad er det? (lytter) Aa, Gud ske Lov, det var ingen Ting. — Aldrig er man sikker, altid skal man gaa i denne Angest! Naa der kommer nogen.

Fjerde Scene.

Klint. Løjtnant. Madsen.

Klint. Jeg saae fra Vinduet vor fælles Ven, Hr. Madsen, gaa forbi og skyndte mig at faa fat paa ham.

Løjtnant. A se god Dag, Hr. Madsen! Hvordan har De det? Jeg glæder mig ret ved at se Dem.

Madsen (med Værdighed). Det skulde De hellesens inte.

Løjtnant. Hvorledes? skulde jeg ikke glæde mig ved at se Dem?

Madsen. Nej det skulde De inte, Løjtnant, for det kunde nok hænde sig, at jeg inte vilde glæde Dem.

Løjtnant. Hvad mener De? (assides) Hvad gaar der af ham! (højt) Hør, min kjære Ven! (rækker ham Haanden).

Madsen (slaar den tilside). Aa kom nu inte med Deres Krucifixer og Deres Anstalter, for De er inte min Ven — nej for De er en Flab, det siger jeg (slaar sig for Brystet).

Løjtnant (assides). Hr. Smidt maa have sagt ham alt. (højt) Men hør dog! det maa være en Misforstaaelse.

Madsen. Du maa inte tage det fortrydeligt op, at jeg siger du til dig, din Tyveknægt! Kjender du mig — jeg er Kristen Madsen, og Kristen Madsen er min Ven, og den der fornærmer ham, han fornærmer mig der (peger paa sit Øie). Og kjender du denne Rosenknop? (viser den ene Næve) Eller kunde det interessere dig at lugte til denne Tulipan? (viser den anden) Du skal strax faa flere Gevæxter fra det samme Drivhus.

Løjtnant. Men Herregud! hvem har dog bagtalt mig for Dem? Hr. Klint! prøv dog paa at tale ham til Rette!

Klint (til Madsen). Hvad har Løjtnanten da gjort?

Madsen. Hvad han har gort? han har gort det, at han er en Flab, og at han skal have paa Gummerne. Jeg skal lave Gummeplaster til ham, skal jeg sige os, og jeg leverer det gratis. Jeg skal strax tage Maal af et Par ny Fortænder til dig, din Hundestejle!

Løjtnant. Men hør! maa jeg da ikke tale?

Madsen. Vil du inte være saa artig og vise mig den Villighed og gjøre mig den Tjeneste at holde din Kjæft! Kristen Madsen har Ordet.

Mel. En Gadevise.

1.

Du tænker at vinde din Sejer,
naar Tungen er kommen paa Gled;
:,: nej saadan inte vi leger,
for Kristen er vred som en Smed. :,:

Løjtnant.

Ak han desværre ej leger,
nej han er vred som en Smed.

Klint.

Nu Gud ske Lov ikke han leger,
nej han er vred som en Smed.

2.

Madsen.

Kanskejens du inte forstaar 'et,
men det er din egen Skyld
:,: du har mit Hjerte bedaaret,
og derfor skal du ha' Prygl. :,:

Løjtnant.

Ak Gud, ak Gud! saadan gaar 'et -
nu vanker der vistnok Prygl.

Klint.

Ha bravo, bravo! nu gaar 'et,
nu henter han nok sine Prygl.

3.

Løjtnant.

Men hvis De mig blot vilde høre —

Madsen.

Nej det er inte tilpas,
:,: nu har vi andet at gjøre,
for nu skal vi til at sla's. :,:

Løjtnant.

Man maa Retirade gjøre,
naar bare man kan faa Plads.

Klint.

Det skurrer dog lidt i mit Øre,
den Smed er noget for kras.

4.

Løjtnant (højt).

Men hør, saa sandt jeg er ærlig,
De misforstaar —

Madsen.

Ja vel!

:,: men skrig dog ej saa gefærlig,
jeg sla'r dig jo bare ihjel.

Løjtnant.

Ak Gud, hvor han er besværlig!
han slaar mig bestemt ihjel.

Klint.

Nej han er alt for gefærlig,
han slaar ham bestemt ihjel.

(Under Efterspillet gaar Madsen koldblodig hen i Forgrunden og trækker sin Frakke af, folder den sammen og lægger den paa en Stol. Imidlertid lister Løjtnanten sig ud af Døren med Klint ved Haanden).

Madsen. Kom nu (vender sig) Men hvad er det? hvor er Løjtnanten? Vi skal nok hitte han (gaar hen imod Døren).

Femte Scene.

Klint. Madsen.

Madsen. Hvor er Løjtnanten?

Klint. Han er gaaet.

Madsen. Er han gaaet? Hør, det var sgu inte honnet af Dem.

Klint. Hør mig nu bare! Jeg veed meget godt, hvor skammelig Løjtnanten har baaret sig ad imod Dem, og jeg er selv vred paa ham og vil hjælpe Dem til en Hævn over ham, som skal have Fynd og Klem.

Madsen. Vil De virkelig?

Klint. Ja vist vil jeg.

Madsen. Tør De sætte Fingeren paa Øjet og bede Fanden sla' til?

Klint. Ja vist tør jeg. Men for at vi kan tænke paa Hævn, maa De først opgive Deres forrige Giftermaalsplan. Kan De det?

Madsen (langtrukken). Aa ja!

Klint. For, ser De, Rikke vil nu ikke have Dem. Og De er jo en kjøn ung Mand, som snart bliver Mester — hvad bryder De Dem om hende? Der er jo nok, der vil have Dem; De kan jo faa, hvem De vil.

Madsen. Det kan jeg ogsaa, det forstaar sig.

Klint. Ja ser De det, saa taber De jo ikke noget derved. — Men hør! har De noget imod Basalt?

Madsen. Mod Studenten! ja vel har jeg det.

Klint. Hvad har De da imod ham?

Madsen. Hm — jeg veed sgu inte.

Klint. Har han nogensinde gjort Dem noget?

Madsen. Nej, inte paa de Maader.

Klint. Ja ser De det! Det er blot Løjtnanten, der har ophidset Dem imod ham. Hvad er der da i Vejen for, at Basalt faar Rikke?

Madsen. Ja — saa faar jeg hende inte, — men saa faar Løjtnanten hende heller inte.

Klint. Ja det er netop det jeg mener. Det er jo den bedste Hævn over ham, man kan ønske sig.

Madsen. Ja det har De Ret paa. Han skal have hende. Hun er inte bedre end som han.

Klint. Naa saa er vi jo enige. — Vil De nu høre. Løjtnanten veed ikke, at jeg kjender hans Kjæltringestreger, og derfor var han, da han nu løb sin Vej, gruelig bange for at jeg skulde fatte Mistanke til ham, fordi De var saa hvas imod ham. Han bad mig derfor, snarest muligt, at gaa hen paa Kristian Firtal, hvor han vilde sidde og opklare Sagen for mig. Der maa han altsaa være gaaet hen, og der skulde De saa gaa hen og hente ham.

Madsen. Ja vel!

Klint. De tager Mikkel eller Lars med.

Madsen. Ja vel!

Klint. Og saa gaar De derop og byder Løjtnanten hver sin Arm.

Madsen. Ja vel!

Klint. Og klemmer ham dygtig.

Madsen (glad). Ja det skal vi.

Klint. Og transporterer ham herop paa Regensen.

Madsen. Ja vel!

Klint. Paa Vejen bringer De ham til gjøre Afkald paa Rikke til Fordel for Basalt. Forstaar De?

Madsen. Ja vel!

Klint. Og naar De kommer herop, saa slipper De ham ikke, førend han højt og tydelig har udtalt denne Afstaaelse. Det sker naturligvis i al Venskabelighed.

Madsen. Ja vel! Men naar nu Løjtnanten inte vil til det?

Klint. Saa klemmer De ham.

Madsen. Det gjør vi uden Opskrift. Men hvis han saa raaber om Hjælp?

Klint. Det gjør han ikke. Som Krigsmand kan han ikke være andet bekjendt end at kunne hjælpe sig selv. Men i alt Fald, saa forfejler saadan en lille en (giver ham et Puf) aldrig sin Virkning.

Madsen. Nej det har De Ret paa. Hør, Hr. Klint, De er en nyssselig Fyr. Denne Plan er talt saadan lige ud af mit Hjertelav og mine indvendige Dele. Saadan skal han have det, den Hundetamp.

Klint. Naa saa gaar De nu altsaa hen og henter ham?

Madsen. Ja vel, og vi skal nok magte ham, for hvis han vil mukke, saa vil vi hugge, og hvis han kommer med sine Trumfer og vil spille med os, saa har vi ogsaa Matadorer, for denne hersens (viser Næven) siger Spar-To, og denne her (viser den anden) er hans Broder. Nu skal han snart gjøre Bekjendtskab med hele Familien. (Gaar).

Klint. Saavidt er vi komne. Jeg har bevirket, at Løjtnanten bliver behørig afstraffet baade paa Sjæl og Legeme og timelig Velfærd. Han bør ikke slippe lettere, skjønt det rigtig nok maa være drøjt for den arme Djævel at blive trukken hele Kjøbmagergade igjennem af to fnysende Smedesvende. Endvidere har jeg bevirket, at Prygle-scenerne er lagt uden for Regensen, hvorfor Provsten vil være mig evig taknemmelig. Resultatet bliver, at jeg er en Helvedes Karl. — (ser ned af sig) Er man nu pæn, naar

Damerne kommer? Saadan en Diplomat, som jeg, burde dog i Grunden have en kjønnere Vest. — Jeg tror, jeg vil gaa op til Søren og laane en af ham. (Gaar).

(En Regenskarl kommer ind og dækker Bordet).

Sjette Scene.

Basalt. Smidt. Madam. Rikke. Amalie.

Mel. Fred. Ep. 69.

1.

Basalt (udenfor).
Vær saa artig! her er Døren,
Madam Smidt!

Madam (kommer).
Jeg takker!

Smidt (kommer).
Rikke kom nu!

Madam.
Skynd jer, Børn!
Varmen trækker ud. (De unge Damer komme).

Basalt.
Her De ser min lille Bolig.

Smidt.
Den er ganske vakker,
ikke stor —

Basalt.
Men lun og rolig.

Madam.
Aa ja — Herre Gud!

Smidt.
Ja lad os saa
da være ret fornøjet.

Basalt.
Men først jeg maa
Dem stille af med Tøjet.

Smidt.
Aa jeg takker!

Madam.
Aa jeg be'r Dem!
det er saa besværligt.

Alle.
Bare vi dog ej gene'r Dem!

Basalt
Nej, hvor kan De tro?

2.

Basalt (til Smidt).

Maa jeg hjælpe?

Smidt.

Tak, nu gaar det,
her er Hat og Frakke.

Basalt.

Madam Smidt!

Madam.

Jo De forstaar det.
Se til ham dog blot!
Hatten strammer — hjælp mig Rikke! (Basalt gjør det).
O jeg maa Dem takke.
Vær forsigtig — tryk den ikke!
naa det gik jo godt.

Basalt (til Rikke og Amalie).

Damerne maa
endnu en Smule vente,
jeg kommer saa
det øvrige at hente.

Amalie.

Aa jeg takker!

Madam.

Aa jeg be'r Dem!
det er saa besværligt.

Alle.

Bare vi dog ej gene'r Dem!

Basalt.

Nej, hvor kan De tro? (gaar med Ægteparrets Tøj).

3.

Madam.

Læg din Kaabe, lille Rikke!
strax Basalt den henter.
(til Amalie) Nej det Torklæd klæ'r dig ikke,
det maa af.

Amalie.

Nej foj!
Skal jeg sidde med den bare
Hals hos to Studenter?

Smidt.

Naa min Tøs, saa lad det fare! (Basalt kommer).
Kom med jeres Tøj!

Basalt (til de unge Damer)
Vil De ej saa
belæsse mine Arme!

Madam.
Slæbe De maa,
saa Gud sig maa forbarme.

Amalie.
Aa jeg takker!

Madam
Aa jeg be'r Dem!
det er saa besværligt!

Alle.
Bare vi dog ej gene'r Dem!

Basalt
Nej, hvor kan De tro (gaar med Tøjet).

Amalie (til Mikke). U, hvor her lugter af Tobaksrøg.

Mikke (til Amalie). Det kan jeg netop saa godt lide.

Smidt Naa ja, her er jo ganske net! her er kjønt højt til Loftet.

Madam. Ja men se bare Gulvet, det er ved Gud ikke propert.

Amalie. Ja men, Tante! Gulvet er jo ikke til andet end til at træde paa.

Madam. Nej sikke noget Pjank! Hvor har du faaet de gale Ideer fra? Hvis du ikke begiver dem, saa vil jeg aldrig ønske, at du maa blive gift, for saa vil du gjøre din Mand ulykkelig — det vil du. (Basalt kommer).

Smidt. Naa, Student, De bor jo ganske kjønt. Her kunde blive nysseligt, naar her blev lagt nyt Gulv og Loftet blev hvidtet, og Væggene blev sjougsede lidt op, og der saa kom Panel og saadant noget Pilleri.

Madam. Ja, og naar jeg saa maatte komme med min Støvekost.

Basalt. Nej jeg tilstaar, at jeg helst vil beholde den gamle Regens, som den er, med samt sit Støv.

Smidt. Ja, Mutter, det er netop det fine af det, for det er, fordi de er saadan nogle Støvere, hahaha! (ser ud af Vinduet) Naa saa det Vindue vender ud til Gaden? Men hvad er det for en Kobbersmed, der bor? I — det

er sgu mig selv. Det var da morsomt! Her kan vi se vores egne Vindver. — Hej, kom hit, Mutter! her kan vi se vores egne Vindver.

Madam. Kan vi virkelig? Nej se — ja ved Gud i Himlen! det var dog morsomt. Hør, kom herhen, Rikke! her kan vi se vores egne Vindver (Rikke kommer). Se der staar dit Syskrin ovre i Vinduet og Gardinerne tager sig saamænd ogsaa godt ud fra Gaden. — Men kom dog, Amalie! vil du ikke ogsaa se vores egne Vindver?

(Hele Selskabet staar ved Vinduet. Basalt holder Rikke saa lumsk om Livet).

Smidt. Det er sgu et kjønt Hus, men det har da ogsaa kostet Skillinger. Men hvad er det, Mutter? det dripper jo ovre fra Tagrenden, der maa være et Hul.

Madam. Ja jeg mærkede det nok igaar, da det var den gruelige Øse, for saa regnede der Skomagerdrenge ned derfra.

Smidt. Ja det kan man forklare sig, for der bor jo en Skomager oppe paa Kvisten, haha! — Men hør — nu staar Satan i det, nu er sgu Fidele kommen paa Gaden.

Madam. Gud! er hun sluppen ud? og jeg som formanede Ane saadan at passe paa hende. Hun finder aldrig hjem igjen — for Guds Skyld, kald dog paa hende!

Smidt. Det kan sgu inte nytte. (Lukker Vinduet op, man hører en Moppe gjø, han fløjter) Delle! Delle!

Madam (i det andet Vindue) Fi-delle, Fidelle o. s. v.

Amalie (trækker i hende, uden at det virker). Men Tante dog!

Smidt. Nu kommer Mikkel ud — se hvor han render — nu faar han fat i hende.

Madam. Naa Gud lønne Vorherre for det! jeg svævede i Dødsens Angst. Ja den Ane, den Ane!

Smidt. Men Død og Plage! vi glemmer jo rent, at vi er til Gilde. Lad os nu komme hen til Bordet og prøve Varerne.

Basalt. Ja vær saa artig! hvis De vil tage til Takke.

Smidt. Ja gu vil vi det. — Kom Børn nu skal Dyrene føres, hahaha!

(De sætte sig, Smidt og hans Kone i Sofaen, Rille og Basalt paa den ene Side, Amalie paa den anden).

Madam. Nej sikke dejlige Kager! hvad har De givet for dem?

Basalt. Det har min Karl besorget. Værsgo! (byder Kage, de spise)

Smidt Hvad har De paa Flaskerne der?

Basalt. Portvin. Vil De prøve den? (skjænker i hans Glas).

Madam. Aa hvad er det for en dejlig Kage! den smelter ordentlig i Munden; det er nok Fru Heibergs.

Smidt (drikker). A — saadant et Glas kan bringe Liv i Maskineriet. Det kalder man at leve højt.

Basalt. Maa jeg ikke fylde Madammens Glas?

Madam (drikker). Aa Gud, hvor det smager!

Syvende Scene.

De forrige. Klint.

Basalt. Det er min Ven og Kontubernal, Klint.

Smidt (rækker ham Haanden). God Dag, Hr. Klint! hvordan har De det?

Klint. Jo Tak! jeg har det godt.

Smidt. Ja jeg taler nu saa frit til Dem, for vi kjender jo allerede hinanden af Navn og Berømmelse.

Madam. Ja Deres Tumbernal der har fortalt os saa meget godt om Dem, og jeg veed endogsaa, at De faar Deres Smør og Ost fra Jylland, og at De lader vadske hos Madam Smeld i Regnegade; jo jeg kjender Dem saamænd til Bunds. Ja Deres Tumbernal har vel ogsaa talt til Dem om os.

Klint. Ja Gudbevares! i den sidste Maaned har han ikke talt om andet, (afsides) for han har tiet bomstille. (højt) Hvor maa jeg tage Plads?

Amalie (ivrig). De kan godt sidde her.

Klint. Ja Tak skal De have, men jeg maa først fylde Jomfru Smidts Glas.

Amalie (afsides). Nej se til ham! nu skal Rikke være den bedste igjen. (Højt) Jeg har saamænd ogsaa et tomt Glas.

Klint (skjænker i Rikkes Glas). Ja, Jomfru, jeg ser det nok; nu kommer jeg til Dem.

Amalie. Nej Tak! Onkel vil nok skjænke til mig.

Smidt. Nej gu vil jeg ej.

Amalie. Ja saa vil Hr. Basalt.

Basalt. Ja med Fornøjelse (tager Flasken fra Klint og fylder hendes Glas).

Klint (sætter sig hos Amalie). Hvorfor maatte jeg ikke fylde Jomfruens Glas?

Amalie. Nej — hvorfor skulde Rikke have først?

Klint. Ja men Herregud! hvem tænkte paa det? Men lad nu det være glemt; maa jeg klinke med Dem paa Forsoning?

Amalie. Nej De maa ikke.

Klint. Maa jeg da ikke drikke Jomfruens Skaal?

Amalie. Nej det veed Gud De ikke maa.

Klint. Ja saa vil jeg drikke en Skaal for Deres Kjæreste.

Amalie. Aa — det kan De selv være.

Smidt. Naa, Hr. Klint! lad nu Jomfruen være den hun er, og lad os to saa drikke et Glas paa nærmere Bekjendtskab!

Madam. Maa jeg være med?

Klint. Det skal være mig en stor Fornøjelse. (klinker med Smidt, Madam og Rikke; til Amalie) Maa jeg saa ikke klinke med min Borddame?

Amalie. Jo De skal faa Lov, naar De bare vil være artig.

Klint. Jeg forsikrer Dem, jeg skal aldrig gjøre det mere (klinker med hende).

Smidt. Naa, Hr. Klint, fortæl os nu lidt om hvor-

dan det gaar her paa Regensen; jeg gad nok kjende lidt til den Mekanik. Hvor sover De om Natten?

Klint. Inde i det forreste Værelse, hvorigjennem De nylig gik.

Smidt. Naa saa det var ogsaa Deres Kammer? jeg troede, at De sov paa et stort Værelse, hvor der kunde ligge saadant et halvt hundrede, for saadan gjør de paa de andre Kaserner. Naa se det var jo fint indrettet! Og saa dette Værelse her, det bruger De vel til at lære Deres Lexer.

Klint. Ja her læser vi.

Smidt. Nej vil man se. Det gaar jo nok saa net.

Madam. Ja havde nu vores lille Søn levet, saa kunde han ogsaa have været paa Regensen.

Smidt. Ja det er hans egen Skyld, Mutter! hvorfor havde han saadant et forbandet Hastværk? — Men den Vin er sgu krabat — hør, lad os faa en Skaal!

Klint. Ja hvis den ikke allerede er drukken saa var det vel passende nu at drikke en Skaal for de nyforlovede.

Basalt (farer over til ham, assides). Aa hold Mund!

Madam. Hvem mener De?

Amalie. Hvem er bleven forlovet?

Klint. I — det veed De jo nok — Basalt.

Amalie. Basalt! (assides) Aa den arme Rikke!

Madam. Er det muligt?

Basalt (assides). Ti stille, dit Bæst!

Smidt. Naa det var ret! Jeg gratulerer. Med hvem, om jeg tør spørge?

Madam og Amalie. Ja med hvem?

Klint. Ja men Herregud! det veed De jo meget godt; naturligvis med Deres Datter, Jomfru Rikke.

Basalt (assides). Aa du er jo gal!

Amalie. Hvad siger De?

Madam. I, du Fredsens Gud!

Smidt. Med Rikke! se se! det var da morsomt.

Madam. Aa Gud, det var dejligt! det var da kjønt af Dem, Hr. Basalt! det skal jeg aldrig glemme Dem af.

Smidt. Men er det da ogsaa en virkelig Begivenhed? hør, Rikke, hvad siger du?

Rikke (sagte). Ja det er, lille Fader!

Smidt (kopierer hende). Ja du kunde ikke gjøre for det, men du vil aldrig gjøre det mere. — Ja men det er dog underligt, at jeg inte vidste noget af det!

Klint. Aa det var jo kun de to, der forlovede sig.

Smidt. Ja vist, jeg var inte med, det er ganske rigtig. Men slemt var det.

Klint. Men Basalt kunde jo dog ikke fortælle dem det, forend det var sket.

Smidt. Ja det har De Ret paa — men slemt var det alligevel.

Madam. Hvad, kalder du det slemt?

Smidt Ja jeg gjør, Mutter! det var slemt, at jeg ikke vidste det, for saa havde jeg ikke givet Løjtnanten mit Ord!

Rikke. Aa Gud!
Basalt. Nej se! det var dog sandt!
Amalie. Hvad hører jeg?

Madam. Har du givet Løjtnanten dit Ord? Men Fatter, hvorfor gjorde du dog det?

Smidt. I, fordi han bad mig om det. Løjtnanten er jo en pæn Mand, og jeg vidste jo inte noget om det Væsen med Studenten. — Men hør, Student! hvorfor vil De ogsaa absolut have Rikke? De kan jo tage Malle, hun sla'r strax til.

Amalie. Nej maa jeg være fri.

Basalt. Ja jeg kan ikke opgive Deres Datter.

Smidt. Ja da faar De sgu gjøre det, for mit Ord — det bryder jeg inte. (Til Rikke) Men hør, min Tøs! du skal inte se surt for det, for du kan jo allenfals være fri saa længe, til Løjtnanten har faaet det Embede paa de fire tusind.

Klint. Aa det faar han saamænd aldrig.

Smidt. Naa ja desto bedre, saa kan hun jo faa Lov at vente, til han faar det.

Mille. Ja men hvis han nu aldrig faar det, saa maa vi jo vente helt ind i Evigheden.

Smidt. Ja det forstaar sig, men det kan nu inte være andet, for, som sagt, mit Ord bryder jeg inte. Vil De bestille en Maskine hos mig til paa Fredag, saa siger jeg: „nej, det kan jeg inte; men paa Søndag skal den være færdig." Og naar De saa kommer paa Søndag, saa staar Maskinen der fix og færdig. Saadan har jeg gjort mit hele Liv, og saadan vil jeg blive ved.

Klint. Men naar nu Løjtnanten giver Dem Deres Ord tilbage?

Smidt. Saa tager jeg det i mig igjen, det forstaar sig. Og hvis han inte selv vil have Maskinen, saa giver jeg den til en anden. — Kan De blot klare de Ærter med Løjtnanten, saa skal jeg inte have videre at bemærke.

Ottende Scene.

De forrige. Løjtnant.

Løjtnant (forpustet, afsides). Aa Gud ske Lov! (høit) God Dag, Hr. — A, der træffer jeg jo Bekjendtere. — God Dag, Hr. Smidt — jeg er saa forpustet — god Dag, Madam — god Dag — god Dag — god Dag, Hr. Basalt!

Smidt. God Dag, Løjtnant! kommer De ogsaa her?

Løjtnant. Ja det samme Spørgsmaal vilde jeg gjøre Dem.

Smidt. Men det er sandt, De var jo syg igaar; hvordan har De det nu?

Løjtnant. Jo Tak, nu er det lidt bedre. Jeg er blot lidt stakaandet. (afsides til Klint) Hr. Klint! maa jeg ikke tale et Ord med Dem?

Klint. Aa jo! (De gaa hen i Forgrunden).

Løjtnant. Som vi havde aftalt, gik jeg hen til Restauratoren paa Amagertorv. Men tænk en Gang — ligesom jeg sætter mig ned, saa kommer denne Smedesvend Madsen og en værdig Kammerat af ham, en vis Lars, ind ad Døren, og forlanger i de plumpeste Udtryk, at jeg skal følge med dem. Jeg lader mig ellers ikke noget byde, men jeg afskyr Skandaler og anser det derfor for det klogeste at gaa med. Da vi kommer ned paa Gaden, byder de mig hver sin Arm og behandler mig i det hele taget højst uopdragent, som man da kunde vente.

Klint. De slog Dem da vel ikke?

Løjtnant. Nej, det skulde de bare have prøvet paa. Men jeg maatte bruge al min Værdighed for at holde dem i Respekt; dog skjønt dette tildels lykkedes mig, saa er jeg ikke meget for at gaa paa Gaden ved højlys Dag med saadanne Personer, og jeg udtænkte derfor et Krigspuds for at blive af med dem. Hahaha! det var excellent; nu skal De bare høre.

Klint (tørt). Nej det kunde maaske blive til en anden Gang.

Løjtnant. Naa ja, som De vil. Men jeg kommer maaske til Ulejlighed — jeg ser De har Selskab. Vel er det ogsaa mine Bekjendtere, men —

Klint (kold). Ja De kan godt blive her.

Løjtnant. Tusind Tak! men jeg er ikke paaklædt til Selskab — mit Toilet er noget derangeret ved den raa Behandling. — Skulde De ikke have et Aftrædelsesværelse?

Klint. De kan jo gaa ind i Sovekammeret.

Løjtnant. Tak! Nu kan jeg vel være sikker for, at disse Smedesvende ikke opsøge mig her?

Klint. Ja det kan De vist.

Løjtnant. Vil De da være saa god at undskylde mig for Selskabet? (gaar).

Niende Scene.

De forrige uden Løjtnant.

Smidt. Men hør, hvorfor gik Løjtnanten?

Klint. Han kommer strax — (afsides) Nu har jeg det (højt) og saa, hvis det ikke er Selskabet imod, synes jeg at vi skulde gjøre lidt Løjer med ham.

Smidt. Aa ja, lad os det! lad os gjøre nogle rigtige Løjer. Men hvad skal det nu være?

Klint. Ja det har jeg tænkt paa. Først vil jeg nu gjemme mig —

Smidt. Aa det kan sgu ikke nytte noget, han hitter Dem strax, for han har et fint Hoved, har han.

Klint. Ja det er heller ikke gjort med det, for saa maa De, Hr. Smidt, fortælle ham, at Basalt har friet til Deres Datter, og saa se at faa ham til at give Dem Deres Ord tilbage.

Smidt. Det gjør han sgu inte.

Klint. Det kan ogsaa være det samme, for saa begynder jeg at raabe.

Smidt. Hvad? raaber De?

Klint. Ja vist gjør jeg; men Selskabet maa lade, som De ingen Ting mærker; naar Løjtnanten spørger Dem, om De har hørt noget, saa siger De Nej.

Smidt. Hahaha! det er ypperligt! Den Leg har jeg sgu aldrig leget før.

Klint. Nu kryber jeg altsaa under Bordet; tillader De? (kryber under Bordet).

Smidt. Sid nu stille, og lad mig tale, for at han ikke skal mærke noget.

Madam (hviskende). Der er han!

Tiende Scene.

De forrige. Løjtnant.

Smidt. Nej, Mutter! det er sgu inte den rigtige Maade at lave Bølledej paa — hahaha! Naa se, der

er jo Løjtnanten. — Naa, Løjtnant! kom nu og sæt Dem ned hos os!

Løjtnant. Tak skal De have.

Smidt. Vil De ikke have et Glas Vin? Værsgo!

Løjtnant. Tusind Tak! men hvor er Hr. Klint?

Smidt. Saae De ikke, at han gik lige forbi Dem? Han havde Hastværk, for han skulde nok hente noget.

Løjtnant. Ja det er meget muligt, at han er gaaet mig forbi, for jeg er noget distrait; jeg har nu disse literære Sager i Hovedet.

Smidt. Ja vist — hahaha! Men det er sandt, der var noget, jeg vilde fortælle Løjtnanten. Ser De, Basalt der har friet til Rikke, og jeg veed nu ikke, hvad vi skal gjøre ved den Ting.

Løjtnant. Saa? Da behøver jeg vel ikke at erindre Hr. Smidt om, hvad De lovede mig igaar.

Smidt. Nej jeg husker det jo nok, men det kunde jo være at De havde fortrudt det, eller vilde tage det i Dem igjen.

Løjtnant. Nej undskyld! det kan jeg virkelig ikke.

Smidt. Naa ja saa faar det at være, men slemt er det.

Madam. Men Herregud, Hr. Løjtnant, hvorfor kan De ikke?

Løjtnant. Bedste Madam, hvor kan De forlange det?

Madam (afsides). Jeg maa tale ham til Hjertet.

Italiensk Folkemelodi.

1.

Bedste Hr. Løjtnant!
lad Dem dog røre!
bønhør den ængstelig
bedendes Raab!

Løjtnant.

Bedste Madam! hvor
kan jeg det gjøre?

:,: Hvor kan jeg slippe mit
eneste Haab? :,:

Madam.

Maa det da glippe, mit
eneste Haab?

2.

Madam.

Bedste Hr. Løjtnant!
det er jo grueligt!
Hvor kan De nænne at
være saa haard?

Løjtnant.

Bedste Madam! det
er mig umuligt;
:,: altid sig selv jo dog
nærmest man staar. :,:

Madam.

Alt hvad jeg beder dog
intet forslaar.

Klint. Vogt dig!

3.

Løjtnant

Ha! hvad er dette?

Smidt (afsides til de andre).

Han la'r sig skræmme.

Løjtnant.

Raabte De?

Smidt.

Jeg? nej
ikke et Kvæk.

Løjtnant.

Hørte De?

Smidt.

Hvad?

Løjtnant

Den
rædsomme Stemme?

Smidt.

Hvad gaar der af Dem?

Løjtnant

O
Rædsel og Skræk!

Alle.

Hvad gaar der af Dem?

Løjtnant.

O
Rædsel og Skræk!

Klint. Vogt dig!

4.

Løjtnant (afsides).

Hvad skal jeg tænke?
Ha hvad betyder —
hvad vil det sige,
det rædsomme Raab?
Midt i min Sejer
altid det lyder,
:,: skal jeg da slippe mit
skjønneste Haab? :,:

De andre.

Mon han vil slippe sit
eneste Haab?

Smidt (til Klint). Kom med et Brøl igjen!

Mel. fra anden Akt.

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Hvor? hvor? Kom frem!
Hør, atter det lyder
her tæt ved min Fod,
og Rædsel det gyder
igjennem mit Blod.
Det hvisler og suser
og stormer og bruser,
min Kjækhed det knuser
og dræber mit Mod.
O Gud! — det Vox — det Vox — o Gud! — o Gud!
(synker om paa en Stol).

Smidt. Død og Plage! jeg tror sgu, Løjtnanten er falden i Besvimelse.

Klint (kryber frem). St! St! lad mig komme til! (slaar Løjtnanten paa Skulderen) Naa, Hr. Løjtnant!

Løjtnant. Aa — aa — jeg gi'r mig, jeg gi'r mig.

Klint. Hurra! Løjtnanten gi'r sig.

Smidt. Ja det kan man sgu høre.

Klint. Naa, Hr. Løjtnant! saa De giver altsaa Hr. Smidt hans Ord tilbage?

Løjtnant. Aa ja — jeg maa jo gjøre det.

Klint (til de andre). Nu hører De det.

Ritte. Aa Gud ske Lov!

Madam. Det var dejligt!

Amalie (afsides). Hvor han er sød!

Smidt. Naa det var jo upperligt. Hør Hr. Klint! (rækker ham Haanden) De er ret en fortræffelig Fyr, saadan som de unge Fyre skal være, og som jeg ogsaa er paa mine gamle Dage, saadan en rigtig Gavtyveknægt, hahaha!

Basalt. Ja siden igaar er du rigtignok bleven en allerhelvedes Karl.

Klint. Ja jeg gaar selv og undrer mig derover. Men hør! nu kan vi da drikke de forlovedes Skaal?

Smidt. Ja, og saa skal Løjtnanten sgu ogsaa have et Glas med.

Løjtnant (mat). Aa — maa jeg ikke først sidde lidt og puste.

Ellevte Scene.

De forrige. Madsen. Lars.

Madsen. Skulde den Tyve-Løjtnant inte være desenteret herop? — Naa saa De har Selskab?

Smidt. Se der har vi jo Kristen! God Dag, Kristen!

Madsen. God Dag, Mester!

Smidt. Og se der har vi jo ogsaa Lars.

Lars (gaber). Ja her er jeg.

Smidt. Men hør, Kristen! hvad har du her at bestille?

Madsen. Jo, Mester! jeg skal sige os, jeg vilde nok have denne hersens Løjtnant ved Vingebenet. Men der sidder han jo. Kom, Lars!

Klint. Nej nu kan det være det samme, for han har givet sit Samtykke! Basalt faar Rikke.

Madsen. Naa saa det er klaret? Gratulerer!

Lars. Gratulerer!

Madsen. Men vi har ogsaa knupset Løjtnanten ordentlig, han har faaet, hvad han skal ha' godt af til Paaske. Ikke sandt, Lars!

Lars (gaber). Jo!

Smidt. Men kom saa og faa nogle Glas — og Løjtnant, kom De saa med! Nu skal vi til at drikke den Skaal. (Synger) Og dette skal være de forlovedes Skaal —

Tolvte Scene.

De forrige. Regensianerne fra første Akt.

Regensianerne (synge). Hurra!

Smidt. Hvad Satan! der kommer jo et helt Kompagni. Hvem er det?

Første Regensianer. Gratulanter!

Alle (til Basalt). Gratulerer — gratulerer o. s. v.

Klint. Hvor har I dog faaet det at vide?

Første. Du har jo selv sagt det til Søren, og han foer strax ned paa Læsestuen.

Basalt. Men hvad skal vi nu gjøre? nu har vi ingen Glas til Jer.

Anden. Har du blot Varer, saa er det det samme.

Første. Ja vi tænkte derpaa og har derfor efter Bekvemmelighed forsynet os med Ølglas og Thekopper. Her skal du se!

Smidt. Kom hit, Børn og faa i jeres Glas! (mens han skjænker i) Hør, Børn! I er unge Mennesker, og I er Studenter, jeg er allerede til Aars og jeg er Kobbersmed, men jeg kan godt lide saadan nogle lystige Kanaljer som jer,

og vi bor lige over for hinanden. Hør, Børn! skal vi i den Anledning slaa vores Pjalter sammen i Aften og drikke os en Bolle Punsch ovre hos mig?

Regensianerne. Tak! Tak!

Smidt. Skal vi saa drikke en Skaal for de to der? Han der (viser paa Basalt), han er jeres Ven og Medbroder, ham kjender I, og hvad Tøsen angaar, hende vil jeg staa inde for, for hun er mit eget Arbejde. Altsaa de leve! Hurra!

Alle. Hurra! (klinke).

Søren Torp. Maa jeg tale! (staar op paa en Stol) Mine Damer og Herrer! naar man elsker, saa hader man ikke, og naar man hader, saa elsker man ikke. Dette kunde synes uimodsigeligt, men —

Klint (trækker ham ned). Du faar ikke Lov til at tale mere, Søren! for nu skal vi synge Slutningssangen.

Norsk Folkemelodi.

1.

Klint.

Paa Tankens Slot bor Studenten glad
og lever højt, som man kan vide,
han sober Nektar af Ideens Fad
og blæser saa ad det solide.
Men som hans Gjenboer i Verden staar
den Flok, der rundt i Livets Mølle gaar
med Sav og Høvl,
med Gods og Brøvl,
med lænket Fod og stækket Vinge.*)

2.

Dog stundom ud fra sit Skjul han flyr
og ser paa Gjenboernes Fagter.

Madsen.

Men da er han en gefærlig Fyr,
man ej med Næverne ham magter.

Løjtnant.

Og om man end er nok saa snild og kjæk,
gaar dog Studenten med Profiten væk.

*) Koret gjentager af hver Strofe de tre sidste Linier.

Stor er hans Magt,
han staar i Pagt
med højere Autoriteter.

3.

Basalt.

Men naar saa Udsigt til en Pigelil
i Gjenbovindvet er ham givet,
saa slaar Ideen ikke længer til,
saa styrter han sig ind i Livet.

Madam.

Men naar saa Pigen siger Ja dertil,

Smidt.

Og naar saa Fatter —

Madam.

Ja — og Mutter vil,

Klint.

Saa har han jo
bygt sig en Bro,
der knytter Livet til Ideen.

4.

I Aften ogsaa Studenten kjæk
sig ud har vovet af sin Stue,
sit simple Liv han i simple Træk
har stillet offentlig til Skue.
Med vore Gjenboer er vi færdig her,
og vender os til vore Gjenboer der.
(til Publikum) Jeg siger da:
Tak skal De ha'
for vores Gjenboskab i Aften!

En Spurv i Tranedands.

Sangspil.

(1846.)

Personer.

Konsul Varbjerg.
Fruen.
Luise, deres Datter.
Baron Ebersdorf.
Kammerjunker Pilse.
Margrete, Stuepige hos Konsulens.
Dronning Gunhild.
Halling, Rus.
Klint, Kandidat.

Hutter, Søren Torp, Eller, Lassen,	Studenter.

Skomager Tokkerup.
Mine, hans Datter.
Peter Ravn, Skræddersvend.

Første Akt.

Et Værelse paa Fortunen.

Første Scene.

En Del Studenter, hvoriblandt Halling, Klint, Hutter, Søren Torp, Eller og Lassen (sidde og holde Gilde).

Kor.

Mel. Fr. S. 27.

1.

For Frihed
er denne Skaal udbragt
Væk med de Baand, som Aanden trykker!
Mod Despoti, mod Fordom og Nykker
(de klinke) Kling klang! —
vi kæmper uforsagt.

2.

For Danmark
er denne Skaal udbragt!
Kom kun, I Fjender, nære, fjerne!
Sønnerne kan vel Moderen værne —
Kling klang!
mod Trældom og Foragt.

3.

For Norden
er denne Skaal udbragt!
Det bliver et, som et vil være;
Baandet skal strammes uden at snære —
Kling klang!
thi Blodets Røst er vakt.

Halling. Hør, det bliver altfor langt, lad os nu faa det næstsidste Vers.

Kor.

4.

For Kvinden
er denne Skaal udbragt!
Herligst er Kamp og sødest Sejer,
naar i de skjønnes Række man ejer —
Kling klang! —
en allieret Magt.

5.

Studenten
vor sidste Skaal er bragt!
Kraften han faa, som er ham nødig,
til af Filisterkampen han modig —
'Kling klang!
i Graven bliver lagt! (De drikke).

Hutter (rejser sig). Stille! — Nordiske Studenter! En ny Æra udfolder sig for os! Vor Dvaletid' er forbi, vor Daadstid stunder til. Nordens Broderfolk række hverandre Haanden over Sundet og Kjølen og det brusende Kattegat.

Lassen (drukken). Saa maa de have Pokkers lange Arme.

Hutter. Forskaan os for dine Floskler! — Broderfolkene række hverandre Haanden over Sundet, Kjølen og det brusende Kattegat; de smelte sammen med Hjerte og Tunge, Baandet knyttes igjen. Margrete begyndte; men hun plantede kun en Spire, hun lagde kun et Æg. Spiren er gjødet med Strømme af Blod, Ægget er udruget i Kampens Hede. — (brøler) Nordiske Brødre! ser eder om! Unionen kommer!

Halling. Jeg protesterer!

Hutter. Hvad? protesterer du mod Unionen?

Halling. Nej, men imod at du bestandig taler derom. Man kan ogsaa faa for meget af det gode. (til de andre) Ikke sandt?

Alle. Jo!

Klint. Halling har Ordet.

Hutter. Men jeg maa bemærke —

Alle. Stille, Hutter!

Lassen. Kom, Hutter — du er min Ven — lad os drikke dus!

Hutter (vred). Ja, vi er jo dus.

Lassen. Lader os ligesom Nordens Mænd række hinanden Haanden over Bordet og den brusende Punschebolle. Hahaha! Hor, veed du hvad, du er udmærket grinagtig!

Klint. Halling skal tale.

Halling. Nu vel da! (reiser sig) Ogsaa mine Ord skal sigte til en Union, dog ikke til den store, verdenshistoriske mellem Nordens Mænd; men til den lille, ældgamle og dog evigunge, den Union, der sluttes mellem Mand og Kvinde.

Alle (undtagen Hutter). Bravo!

Halling. Lad os for en Stund glemme Folkenes Fremtidsforhaabninger og dvæle ved vore egne; lad os huske paa, at vi ikke er Statsmænd, men unge Mennesker! — Op med en Sang!

Kor.

Mel. Glad såsom foglen i morgonstunden. (O. Lindblad).

Sparsomt i Norden vi Blomster finde,
Farven er bleg kun, og svag deres Duft;
Blomsten hos os er den dejlige Kvinde,
frodigst hun gror i den nordiske Luft.
Hende vi elske, mens Hjertet det slaar;
hende vi prise, mens Læben formaar.
Lokkerne blode og Væxten den slanke,
Klang i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Ild i sit Hjerte og Renhed i Tanke,
det hun i Arv efter Moderen fik.

Halling. En Skaal da for hende, vore Drommes Lyst, vort Livs Haab, vort Arbejdes Lon! hende vil vi vie dette Glas, hvad enten vi alt har vundet hende, eller kæmpe for hende, eller endnu kun længselsfuldt soge. (De klinke).

Lassen (gaar hen til Halling). Bravo, Halling! Luise Varbjerg leve!

Halling (slaar ham forbitret Glasset ud af Haanden).

Lassen. Er du gal? sikken Maner!

Klint. Hvad fejler dig, Halling?

Halling. Aa han skal ikke komme med sine Fornærmelser.

Lassen. Men jeg siger jo ikke andet end at Luise Barbjerg —

Halling. Ti stille!

Klint (trækker Halling tilside). Du ser jo nok, at han er fuld. (taler med ham.)

Lassen. Og saa spilder han ned ad min rene Krave.

Søren Torp. Maa jeg komme til! — J se, at der er opstaaet en Splid mellem Halling og Lassen, men disse ere aabenbart kun Redskaber i højere Magters Hænder. Det er ikke dem, der have karamboleret, det er Punschens og Kjærlighedens Aander igjennem dem: det er Bacchus og Venus. Men da vi vide, at disse Guder altid have levet i et særdeles intimt Forhold til hinanden, anse vi deres Splid blot som et Skin, og ville derfor nøjere undersøge Sagen. (til Lassen) Halling har jo spildt Punsch paa dine Klæder?

Lassen. Ja paa min rene Krave.

Søren Torp. Det vil altsaa sige: Venus har spildt Punsch paa din Krave. Har Bacchus intet spildt paa dig? Jo, han har spildt sine Gaver paa dig! thi Punschen har gjort dig døsig i Stedet for opvakt, vrøvlende i Stedet for begejstret.

Lassen. Ja det er ganske sandt.

Søren Torp. Altsaa Venus har spildt Punsch paa din Krave, Bacchus har spildt Punsch i din Mave. Men kan dette kaldes Splid? Er dette ikke netop et Vidnesbyrd om deres enige Samvirken. J se det: de høje Guder ere endnu gode gamle Venner, hvorfor ville J, deres Præster, da ikke være det?

Halling. Bravo, Søren!

Lassen. Kom min Ven, Halling! lad os drikke dus!

Halling. Ja men vi er jo dus.

Lassen. Ja men det gjør ingenting. Kom, min Ven! (De klinke).

Eller (rejser sig). Mine Herrer! Naar vi ville spørge — naar vi ville gjøre os selv det Spørgsmaal, hvori det er, at vi ere større end vore Forfædre og vore — og vore — Forfædre; naar vi spørge saaledes, hvad maa vi da svare? Svar mig, mine Herrer! Er det i — i — Styrke?

Alle. Nei!

Eller. Er det i — i Frihed?

Alle. Nej!

Eller. Er det i — Lærdom?

Alle. Nej!

Eller. Er det da i — i — Rigdom?

Alle. Nej!

Eller. Hvori er det da?

Hutter. I Brovl!

Eller. Rigtig! — Ja — det vil da sige — det er rigtignok i — Talen, det er i det — i det, som man kalder det levende Ord. Det levende Ord, mine Herrer! naar jeg udtrykker — naar jeg udtaler dette, mine Herrer, føler De da ikke Deres Sjæl banke — — Deres Hjerte banke? Gjør De ikke mine Herrer?

Alle. Nej!

Eller. Jo — jo det gjør De — det veed jeg — det tror jeg — det tænker jeg ganske vist. Det levende Ord, mine Herrer! deri er det, at vi — at vore Forfædre er større — at vi ere ringere end vore Forfæ — jeg mener at deri —

Klint. De vil altsaa udbringe en Skaal for det levende Ord?

Eller. Ja — og jeg vil motivere den derved —

Klint. De har allerede tilstrækkelig motiveret den. Gid vi maa faa det levende, det vil sige det simple, ærlige, fra Hjertet strømmende Ord i vor Magt. (De klinke og drikke).

Halling. Lad os saa faa en rigtig Studentertale.

Søren Torp og Hutter. Ja jeg skal gjerne —

Halling. Nej, det maa være Klint.

Klint. Ja jeg skal gjerne prøve derpaa, men saa maa I først synge en Sang for at bringe mig i Aande.

Kor.

Mel. Hil dem, som kæmped, som med Ord og Vaaben (Weyse).

2.

Ensom og mørk og snæver er vor Bolig,
Tummel og Spræl,
Glansen derude maa Studenten rolig
sige Farvel.
Lokkende Toner ind til os sig trænge,
Verden er lys, og Kvinden er saa smuk;
men vi Døren stænge,
skjønt med et Suk.

2.

Dog i vort Kammer Fristeren forsvinder
hurtigt igjen;
Verden formindskes, Pigens røde Kinder
brat falme hen.
Højt over Jorden stige vi til Kampen,
Evigheds Porte aabnes for vor Sans,
og vi se ved Lampen
Musernes Dans.

Klint. Det er nok! (rejser sig) Hvad er det, der gjør et Menneske til Student? Er det Examen artium og det akademiske Borgerbrev? Nej! thi saa vilde Studenterne ikke udgjøre et frit, aandeligt Broderskab, men et Lav som alle de øvrige; saa var de hjemfaldne til Filisteriet. Er det da Kundskaben til Latin og Græsk? Hvis en Students Værdi beroede derpaa, saa Gud hjælpe de fleste af os! Nej det der stempler en Student, det er Studenteraanden, og Studenteraanden er ikke andet end Ungdommen. Ethvert ungt Menneske betragter jeg som Student, naar han er virkelig ung, ikke blot i Aar, men i Sjæl og Sind. Thi det er Ungdommens Kjendemærke at leve sit egentlige Liv i sig selv, stille og indadvendt i Tanke og Drøm, og i sin Stræben mod et rent aandeligt

Maal at blæse ad Pengeposer og Kammerherrenøgler og alle Jordens øvrige Guder. Og enhver, der gjør det, han fører et Studenterliv, og ham kalder jeg Broder i Aanden. Leve da alle ægte Studenter, baade med og uden Examen artium. (De klinke og drikke).

Lassen. Punsch er en meget god Ting og for os er den en Hovedsag, for saa vidt som den gaar i Hovedet; men vi maa dog tilstaa rent ud, at den ikke er tilstrækkelig. Jeg ser paa jer alle, at I mangler noget, I savne et sødt I-veed-ej-hvad, men jeg veed hvad det er, for det er Sigarer. Har I Sigarer?

Alle. Nej!

Lassen. Vil I have Sigarer?

Alle. Ja!

Lassen. Ja saa maa I kjøbe dem inde hos Værten, for det vil jeg. Kom saa med mig! Hør du, Hutter! lad mig holde paa dig, for du er nok ikke saa ganske sikker paa Benene. (De rejse sig og ile ud).

Anden Scene.

Klint, som vil følge, bliver standset af Halling.

Halling. Farvel, Klint!

Klint. Vil du nu gaa hjem? hvad skal det betyde?

Halling. Aa jeg kan ikke længer finde mig i det herude, det bliver saa forfærdelig vildt.

Klint. Men hvad gaar der af Russen? var det en gammel Skolemester som jeg, saa kunde jeg begribe det, men du! Hør, det skulde vel aldrig kunne være sandt, at du gaar paa Frieri?

Halling. Hvorfor skulde det ikke kunne være sandt?

Klint. Hvorfor? fordi det var Synd imod dig selv og den Fane, du har svoret til, hvis du forlovede dig nu. Dertil er du altfor ung.

Halling. For ung? nu begynder Filisterstormeren nok selv at blive filistrøs.

Klint. Aa du kan nok tænke, at jeg ikke taler om dine pekuniære Udsigter. Du har jo desuden en rig Fader. Men Athene holder mest af ubundne Dyrkere, ligesom hun selv er Jomfru. Forlover du dig nu, saa er du fortabt som Student, saa bliver dit Studium dig kun et Brodstudium.

Halling. Men ogsaa for Studeringens Skyld er jeg nødt til at forlove mig. Jeg kan ikke holde ud at læse, jeg er i en evig Uro, som jeg maa gjøre Ende paa. Desuden maa det jo give et Menneske umaadelig Kraft til at arbejde, naar han veed, en andens Fremtid afhænger af hans Stræben.

Klint. Ja det er meget rigtigt, naar man er Skomagersvend, men man kan ikke studere for nogen andens Skyld. Men forlov dig kun med Luise Barbjerg, som du bor i Hus med. Det er jo en dannet Pige, fornem Familie.

Halling. Aa du er altid saa illiberal mod de velhavende; du kjender dem jo slet ikke.

Klint. Aa jo, jeg har været der et Par Gange af Vanvare, men jeg har faaet nok. Nu vil jeg blot anføre Følgerne af din Forlovelse. Frøkenen omgaaes ikke med Studenter, hendes Liv bevæger sig i en højere Sfære; du vil naturligvis være hos Frøkenen, følgelig afbryder du dine Studenterforbindelser.

Halling. Det er meget muligt, men dem kan jeg ogsaa godt undvære.

Klint. Aa ja, men du vil dog savne dem. Fremdeles: du vil være Theolog; men Frøkenen har megen Æresfølelse, hun vil saa gjerne til Hoffet, og dertil har Theologen ingen Adgang uden højst gjennem en Bagdør. For altsaa at føje hende gjør du et lille Offer, du forandrer dit Studium og bliver Jurist.

Halling. Nej aldrig! det duer jeg jo slet ikke til.

Klint. Aa hvad? du lader dig Dygtigheden indbanke af en Manuduktor. Endvidere: det er saa flovt at være titelløs i hele den bestjernede og benøglede Omgivelse, derfor

lader du dig vælge til Offiser ved Studenterkorpset, og ad den Vej naar du endelig ved mægtige Patroners Hjælp den Ære at blive udnævnt til Hofjunker.

Halling. Aa du er jo utaalelig! Tror du, jeg vil være Hofjunker?

Klint. Ikke i Dag eller i Morgen, men maaske i Overmorgen. Men jeg haaber, at det ikke skal komme saa vidt, for Frøken Varbjerg vil bestemt ikke have dig.

Halling. Saa? tror du det? hvorfor skulde hun ikke ville have mig?

Klint. Fordi hun ikke har Lyst til at vente paa dit Avancement. Hun tager hellere strax en Kammerherre naar hun kan faa fat paa ham.

Halling. Saa lad hende det! Saa kan jeg vel finde en anden.

Klint. Gud velsigne dig for de Ord, min Dreng! Det er altsaa ikke egentlig Frøken Varbjerg, du vil have; du føler blot en ubestemt Længsel efter at forloves med hvem det saa kan blive?

Halling. Aa nej vist ikke!

Klint. Den Sygdom er ikke saa sjelden hos Russerne, men den er ikke meget farlig, naar du blot tager dig i Agt for at forløbe dig.

Halling. Du kan spare din Forelæsning — far vel! (gaar).

Klint. Ja men Skjæbnen vil ikke spare sin. Stakkels Fyr! den Familie duer ikke meget — bare de ikke spolere ham!

Tredie Scene.

Klint. Konsul Varbjerg. Studenterne.

Kor.

Mel. Till tings, till tings! budgaflen går (Crusell).

1.

Afsted! afsted! til Arbejd vil vi gaa,
til Heltefærd;
vi ned os dukke vil fra Top til Taa
i Vældet her.

2.

Kom bad dig, Orm! du plettes jo endnu
af Jordens Muld!
Ej ganske tom er Bollen end, og du
ej ganske fuld.

3.

Og naar vor Aand sig hæver fri og let
til Salighed,
hvad gjør det da, om Støvet segner træt
i Støvet ned?

Konsul. A, god Dag, Hr. Klint! Det er længe siden jeg har haft den Fornøjelse —

Klint. Det er lige saa længe siden, jeg har haft den Fornøjelse —

Konsul. Ja det er sandt, hahaha! De kan vel ikke begribe, hvorledes jeg er kommen ind i dette Selskab?

Klint. Det staar rigtignok langt under Konsulens sædvanlige.

Konsul. Aa fy, Hr. Klint! Nej jeg skal sige Dem, Deres Venner vilde kjøbe Sigarer hos Værten, og da de er meget daarlige, tilbød jeg dem af mine, for jeg har altid en Kasse staaende i min Vogn. De modtog mit Tilbud, og beærede mig til Gjengjæld med en Anmodning om at følge herop med dem.

Hutter (afsides til Klint). Hvem er den Mand?

Klint (afsides til Hutter). Konsul Barbjerg.

Hutter (afsides). Hvad siger du? (springer op paa en Stol) Mine Herrer! vi have i vor Midte en af Frihedens Forkæmpere, en Mand, der aldrig er traadt op for at bramme med sit Navn, men som i London har virket ivrig for den slesvigske, for den skandinaviske, for den folkelige Sag. Konsul Barbjerg har beæret vor Kreds med sin Nærværelse. Et Hurra for denne upletrede Karakter, denne Ridder sans peur et sans reproche! (halv højt) men ikke mere end tre Gange.

Alle. Hurra! Hurra! Hurra!

Konsul. Det er for meget, mine Herrer! Jeg er dybt rørt over Deres Velvillie, men jeg fortjener den ikke i saa høj Grad. Jeg er ingen Frihedshelt, jeg er en jævn dansk Mand, hvis hele Fortjeneste bestaar deri, at jeg trofast bevarer min Overbevisning og ærlig udtaler den.

Alle. Bravo!

Konsul. Jeg har aldrig udmærket mig ved noget Talent, men blot ved min Karakter. Men jeg er Borger med Liv og Sjæl, og derfor elsker jeg Studenterne; thi Studenterne ere de friske Skud, ja de ere Blomsterne paa Borgerstandens Træ, som en Gang skulle blive til Frugt.

Alle (begejstrede). Bravo! bravo!

Konsul. Jeg takker Dem, mine unge Venner! Maa jeg klinke med hver især! (De klinke.)

Lassen. Maa jeg allernaadigst klinke med?

Konsul. Det skal være mig en Ære og Fornøjelse.

Lassen. Ja Fornøjelsen er min, men Æren er Deres — De maa ikke tage fortrydelig op, at jeg er fuld.

Konsul. Nej, Gudbevares! vi er jo alle Mennesker.

Lassen. Das ist wahr, Hr. tribunus plebis! Hör, wissen Sie was, sollen wir dus trinken?

Konsul. Hvad — hvad mener De?

Lassen. Ich meine, ob wir dus trinken sollen werden sein?

Klint. Følg lidt ud med mig, Lassen! Jeg har noget at sige dig, som er til dit eget Bedste.

Lassen. Nej, min Ven! jeg bryder mig ikke om mit eget Bedste, for jeg er ikke egoistisk. Ja var det til det almindelige Bedste, saa —

Klint. Ja, det er det. Kom nu!

Lassen. Ja saa faar jeg da. Farvel, tribunus! (til Klint) Kom, du Kamel! Det er godt, vi slipper bort fra de drukne Mennesker. (Klint og Lassen gaa.)

Fjerde Scene.

De forrige uden Klint og Lassen.

Hutter. Jeg maa bede Hr. Konsulen undskylde.

Konsul. Aa Gudbevares! jeg har ogsaa været ung og haft mangen ærlig Rus. Men mine Herrer! nu har jeg været Deres Gjæst; maa jeg nu bede Dem være mine Gjæster til et Glas Champagne. Den store Sal er ryddelig, saa vi kan maaske gaa derop.

Kor.

Afsted, afsted! til Arbejd vil vi gaa,
til Heltefærd;
vi ned os dukke vil fra Top til Taa
i Vældet der. (De gaa.)

Aabent Parti i en Skov. Maaneskin.

Femte Scene.

Halling (kommer ind).

Bare jeg nu kunde komme hjem, inden de gaar i Seng. Nej det er sandt, Klokken maa jo være henved tolv. Saaledes spildte man da den Aften. (ser sig om) Men det er jo ikke en Gang Kjorevejen, jeg er paa! Naa det bliver en dejlig Historie at gaa her i Skoven om Natten. (lytter) Hvad er det? Det har forekommet mig alt imellem, at jeg har hort Fodtrin bagved mig. Halloj! hvem der?

Ravn (udenfor). Det er mig.

Halling. Hvad for en mig?

Sjette Scene.

Halling. Ravn.

Ravn. Nu kan De selv se mig.

Halling. Hvor skal De hen?

Ravn. Jeg skal til Kjobenhavn. Jeg har saamænd længe kunnet se Dem, og saa skyndte jeg mig alt hvad jeg kunde for at hale Dem ind, for det er dog saa morsomt at være to; men De havde saadant et grueligt Jav.

Halling. Hvor kommer De da fra?

Ravn. Jeg kommer fra Helsingør. Men bi lidt! lad mig sætte mig ned, for jeg er ligesaa om af at gaa. Her er en Pæl, som jeg kan sidde paa. Men u — hvor Græsset er vaadt, jeg maa smøge mine Benklæder op.

Halling. Ja det er nok Mosegrund.

Ravn. Det er meget muligt. Men jeg hedder Peter Ravn, og jeg er egentlig født i Kjøbenhavn, men jeg har været i Helsingør i syv Aar for at lære Skræderprofessionen. Men nu er jeg udlært, og saa vilde jeg tage ind til Kjøbenhavn for at gjøre min Lykke.

Halling. Er De da gaaet hele Vejen?

Ravn. Ja, saa sparer man den Daler. Og Mester gav mig to toskillings Franskbrød og et Stykke holstensk Ost med paa Vejen — tror De, her er sikkert?

Halling. Hvad mener De? Er De bange for Tyve?

Ravn. Nej for saa vidt — men her kunde jo være vilde Dyr.

Halling. Aa De kan være rolig. Hjortene angribe ikke Folk.

Ravn. Nej det veed jeg nok. Men sæt nu her var Ulve eller Bjørne.

Halling. Hvad mener De? er det virkelig Deres Alvor?

Ravn. Ja gu er det mit Alvor.

Halling. Men Herregud, har De da aldrig lært noget? har De ikke gaaet i Skole?

Ravn. Jo jeg gik rigtig nok i Aftenskole, for om Dagen var jeg paa Arbejde; men saa var vi altid søvnige, og det var Hr. Kaspersen med.

Halling. Naa det var vel Deres Lærer?

Ravn. Ja — og jeg var Nummer fyrre, og saa kaldte de andre mig Fyrrepind — hahaha! det har Mester saa tidt grint af.

Halling. Men har han da ikke fortalt Dem, at der ingen Ulve og Bjørne findes her i Landet?

Ravn. Nej, vi kom ikke saa vidt, at vi fik Fædrelandshistorien med. Vi læste ikke andet end Religion og Bibel.

Halling. Men har De nogensinde set saadanne vilde Dyr i Skovene her til Lands?

Ravn. Nej — men jeg har heller aldrig været i nogen Skov for i Dag.

Halling. Aa det er umuligt. Da De rejste til Helsingor, kom De jo gjennem mange Skove.

Ravn. Ja men den Gang sov jeg.

Halling. Men har De da aldrig spadseret?

Ravn. Nej, det bruger man ikke i Helsingor. Og det har jeg saamænd faaet nok af i Dag. De kan tro, det er dræbende kjedeligt at gaa saadan en hel Dag uden at møde et eneste velklædt Menneske.

Halling. Men De maa jo dog have talt med nogen om det.

Ravn. Nej saadan noget kjeder det mig at tale om, og desuden havde jeg andet at bestille. De kan tro, det var en travl Tid i de syv Aar.

Mel. Tyst Sang.

1.

Hver Morgen rejste jeg min Krop,
naar det ad Dagen gryede,
jeg satte mig paa Bordet op —

Halling.

Paa Bordet?

Ravn.

Ja, og syede.

Halling.

Men tog De ingen Hvilestund?

Ravn.

Jo, mens jeg ved min Frokost sad.

Halling.

Og saa de syede fort?

Ravn.

Nej kun,
indtil jeg fik min Middagsmad;
men var saa den fordøjet,
tog strax jeg fat paa Tøjet.

2.

Halling.

Og saadan gik det altid?

Ravn.

Ja,
fra Gry til Aften silde.

Halling.

Og gik med Kammerater da
De aldrig til et Gilde?

Ravn.

Nej Gudbevares! saadan Sjov
gjør Pungen tom og Lommen læk,
og bad jeg Mester om Forlov,
saa svared han mig immervæk:
Fornøj dig blot saa længe
det ikke koster Penge!

3.

Halling.

Og i det lange Tidsrum De
en Bog ej kunde røre?

Ravn.

Nej, men saasnart vi havde fri,
fik noget vi at høre.
Hver Søndag, Klokken ni præcis,
saa læste Mester højt — jeg tror,
det var i Helsingørs Avis —
og derpaa sa' han disse Ord:
Forglem det aldrig siden,
man følge bør med Tiden!

Halling. Det var da et meget interessant Levnetsløb. Og er det alt, hvad der er passeret Dem i de syv Aar?

Ravn. Nej, det er sgu sandt, der er lidt mere; for en Maanedstid siden fik jeg mig en Kjæreste.

Halling. De? nej virkelig? nu begynder jeg ordentlig at faa Interesse for Dem. Fortæl mig, hvorledes det gik til!

Ravn. Aa det var ganske ligefrem. Der var nu et Søskendebarn af Mester nede hos os; det var en kjøn

lille Pige fra Kjøbenhavn, og jeg kunde godt lide hende. Saa siger Mester: Peter! Her er jeg, siger jeg. Hør, Peter, siger han, nu er du jo snart færdig, men jeg vil gjerne have fat i dig igjen, for du er en flink Arbejder. Nu skal du tage til Kjøbenhavn og se at blive ampligeret ved et af de store Etablissementer, for at du kan skrabe lidt sammen til at sætte Indbo for. Ja vel! siger jeg. Men nu, siger han, maa du forlove dig, for du maa jo dog have en Kone til at holde Hus og til at sy Fo'r og Veste og saadant noget Pilleri, og det er bedst at have det fra Haanden, for skal du siden gaa og lede efter en, saa tager det altid Tid. Se der er nu lille Mine, siger han, det er jo en flink Pige — vil du have hende? Aa ja, siger jeg, men hvordan skal jeg bære mig ad? Saa gav han mig Opskriften.

Halling. Opskriften? hvad vil det sige?

Ravn. Aa han lærte mig, hvorledes jeg skulde fange det an, og saa sagde jeg det til hende, og saa blev vi enige.

Halling. Men hvorledes lyder da den Opskrift? sig mig det!

Ravn. Aa jeg sagde bare til hende: Om saa og saa lang Tid kan jeg gifte mig — og jeg elsker dig, og saadan og saadan — Aa det er sgu ikke saa svært.

Halling. Men længes De da ikke efter hende?

Ravn. Jo — men endnu har jeg jo ikke saadan Brug for hende. Nej, men naar jeg har tjent nogle Penge, saa gaar jeg i Kompagniskab med Mester, og jeg tror nok, vi kan leve der begge to, for Helsingørsfolkene vil saa gjerne være pæne.

(Man hører en fjern Kirkeklokke slaa).

Halling. Nu slaar Klokken tolv i Gjentofte.

Gunhild (under Jorden). Rok op! rok op!

Ravn (springer op). Hvad er det? der er nogen, der taler nede i Jorden.

Halling. Aa sikke noget Snak!

Ravn. Det maa bestemt være et Menneske, som er levende begravet.

Gunhild (som før). Rok op! rok op!

Halling (viger forfærdet tilbage). Hvad er det?

Ravn. Ja nu kan De selv høre. Han raaber, at vi skal rokke noget, maaske det er den Pæl (tager fat paa Pælen).

Gunhild (som før). Rok op! rok op!

Ravn (raaber ned). Ja vil De bare vente et Øjeblik (til Halling) Hør, Jorden er ganske blød, hvori den sidder — kom og hjælp mig!

Halling. Jeg tør ikke.

Ravn. Ja saa kan sgu jeg alene; maaske man kan tjene sig en Redningsmedaille. (trækker Pælen op).

Syvende Scene.

De forrige. Dronning Gunhild (stiger op af Hullet).

O hvor det letted!
Nattens kølige Luft slaar mig imøde,
svaler min brændende Kind,
fylder friskkvægende mig den gispende Lunge.
Endelig ser jeg dig atter, grønkronede Skov!
dig, blaaede Himmeltag!

Ravn. Tør jeg tage mig den Frihed at spørge, om De virkelig kom der nede fra?

Gunhild.

Dybt, dybt laa jeg dernede, levende jordet,
lænket imellem Liv og Død til forsmædelig Kval,
laa, medens Aar, Aarhundreder skifted,
knuget af Jordens Vægt,
træt af at stønne: Luft! Luft! og aldrig faa Lindring.

Ravn. Hun taler saa underlig, jeg kan slet ikke forstaa hende. Hør, prøver De at tale til hende!

Halling.

Ja, jeg vil prøve det.
Hvis du er mere end et Febersyn,

et Gjoglebilled af min Fantasi,
saa svar mig flux: hvem er du, og hvad vil du?

Gunhild.

Min Ungersvend, hvis end i denne Slægt
et Minde lever om henfarne Tider,
hvis Fædres Liv og Daad ej smulned hen
som vissent Løv i Høst, saa vil du kjende
mit Navn. For flere hundred Aar tilbage
var jeg en Konges Viv, Kong Eriks, han,
som for sin Herskelyst, sit vilde Mod
af Norrigs Bønder kaldet blev Blodøxen.

Ravn. Saa? har De været gift med Blok Tøxen?

Halling.

Er du da Dronning Gunhild?

Ravn. Gudbevares! er det en Dronning?

Gunhild.

Ja, det var jeg,
højtelsket af min Drot, forfulgt og hadet
til Døden af det taabelige Folk,
fordi jeg saae i Guders Løndom ind,
og kogte Sejd og øved skjulte Kunster.

Ravn. Men maa jeg allerunderdanigst spørge, hvorledes er Deres Majestæt da kommen i Mosen?

Gunhild.

Man saae i mig en Troldkvind, kommen for
at øde Landet, skade Mand og Fæ
og ægge Strid imellem Broderfolk.
Her blev jeg sænket ned, og denne Pæl,
med Runer ristet, tvang mig, trods min Krone,
trods mine Tryllekunster, trods min Harme,
ned i det mørke Hus, hvor Ormen bor
og Mosevandet siver gjennem Væggen.

Ravn. Ja det maa være højst ubehageligt. Men jeg maa gjøre Deres Majestæt opmærksom paa, at det

er mig, som har trukket den forbandede Pæl op af Hullet, og derved reddet Deres Majestæt ud af den øjensynligste Livsfare.

Gunhild.

Du ønsker dig en Gave? nu velan,
min sidste Stund, min sidste Kraft jeg dig
vil ofre. Sig da, hvad du attraar! Er det
en Ganger, vild og lysten efter Kamp
som Sigurds Grane? Eller ønsker du
et Sværd som Tyrfing, der kan kløve Sten
og blottet altid kræver Mandeblod?

Ravn. Nej, Deres Majestæt, jeg staar ikke ved Borgerskabet, saa jeg har ikke Brug for nogen Sabel.

Gunhild.

Hvad? Er du da en Træl?

Ravn. Om jeg er en Trævl? hvad mener hun med det?

Halling.

Hun spørger, om
du da er Slave.

Ravn (afsides). Naa nu siger han sgu ogsaa du til mig. (højt) Nej, Deres Majestæt, rigtig nok har jeg boet nærved Kronborg, men at jeg har været i Slaveriet, det skal jeg meget have mig frabedt.

Gunhild.

Ej jeg fatter klart
din Tale. Vil du, at jeg skal dig lære
at døve Sværd, at vende Vejr og Vind
og slaa din Avindsmand med Sot?

Ravn (afsides). Det er da et forbandet Sprog, hun fører. (højt) Deres Majestæt skal have saa mange Tak, men —

Gunhild.

Saa sig,
hvad ønsker du?

Ravn. Ja, jeg vilde rigtig nok helst have nogle rede Penge. Det forstaar sig, Deres Majestæt kan betale efter Behag.

Gunhild (til Halling).

Forklar mig, hvad han mener!

Halling.

Han onsker Guld.

Ravn. Ja Solv er ogsaa godt — eller Sedler.

Gunhild.

Det kan jeg ej dig give,
det skaffes ej ved Kunst, det vindes kun
ved Vikingstog og Orlog.

Ravn. Det var rigtig nok slemt, men Deres Majestæt har maaske noget andet godt.

Gunhild.

Onsker du
da Glans og Hæder iblandt Mennesker?

Ravn. Ja — det var sgu ikke saa galt.

Gunhild.

Den sande Ære hostes kun ved Daad.
(giver ham en Armring).
Men modtag denne Ring! med den jeg fordum
bandt Eriks Hjerte til mig fast, med den
jeg vandt Kong Harald Blaatand.

Ravn. Monstro det er ægte Guld?

Gunhild.

Vid, der bor
i denne Ring en sælsom Kraft; thi Guldets
blændende Glans sig breder over den,
som bærer Ringen, laaner Taaben Visdom,
den fejge Mod og Kjækhed, og den grimme
en fager Skikkelse. Enhver vil tro
hos dig at finde det forenet, som
han skatter hojest; dog er denne Glans

ej noget virkeligt, men blot et Blændværk
til dem at daare, som kun hylde Skinnet.

Ravn. Nej, det er mig altfor højttravende. (til Halling) Hør, forklar mig det!

Halling.

Med denne Ring om Armen vil du synes
i Menneskenes Øjne saare smuk,
beleven, fornem, klog, interessant;
dog vil du derfor ikke blive det,
men Folk vil ikkun mene, at du er det.

Ravn. Ja naar bare Folk tror det, saa er det alt hvad jeg forlanger. Hm, det var dog løjerligt! Tusind Tak, Deres Majestæt!

Gunhild.

Men du maa nytte Øjeblikket godt, thi kort
og stakket er den Herlighed, du nyder.
Naar Stjernerne staa højest næste Midnat,
om firogtyve Timer, falder brat
det Slør, som skjuler nu din Skikkelse.

Ravn. Hvad? gaar saa Forgyldningen af mig?

Gunhild.

Saa slukkes Glansen ud.

Ravn. Nej sikken en Indretning!

Halling

Min høje Dronning!
har du til mig ej nogen Gunst og Gave?

Gunhild.

Ønsk ikke Gunhilds Gaver, Ungersvend!
de bragte sjelden Lykke. Et jeg dog
dig give kan, som vel kan baade dig:
Den Tryllekraft, som Ringen huser, skal
ej over dig faa Magt, og medens andre
forblindede for Ringens Afgud knæle,
skal du staa fast og trodse Kogleriet.

Og nu far vel! Mit Hjerte stunder træt
mod Gravens Ro.

Ravn. Gudbevares! Vil Deres Majestæt nu dø igjen?

Gunhild.

Nu endelig kan Gunhild
den Hvile finde, som I andre frygte,
og som hun selv saa længe higed efter.
I tro at have friet mig fra Døden —
nej det, der frigjør mig, er Døden selv,
og nu, først nu min Frihedsstund oprinder.

(synker i Jorden).

Ottende Scene.

Halling. Ravn.

Ravn. Hvor blev hun af?

Halling. Hun forsvandt.

Ravn. Sikken en Maner! Først har man Mas med at trække hende op af Mosen, og saa springer hun i den igjen. Ja nu skal hun sgu ogsaa faa Lov til at blive der.

Halling. Kom, lad os gaa!

(Man hører i det fjerne Sangen: „Ensom og mørk og snæver er vor Bolig" etc.)

Ravn. Det var noget løjerligt noget det hele! Tror De virkelig, det er sandt, det hun sagde om den Ring?

Halling. Der kommer Lyden fra, der maa Vejen være.

(De gaa.)

Anden Akt.

Hallings Værelse. Næste Morgen.

Første Scene.

Halling (halvt ud af Døren).

God Morgen! — Hun skal op paa Loftet. (lukker Døren) Det er en nydelig lille Pige! Mon hun bor her i Huset? Hende har jeg aldrig set før. (det banker) Naa hvad er nu det? Kom ind!

Anden Scene.

Halling. Ravn.

Ravn. Kommer jeg kanske for tidlig?

Halling. Nej, paa ingen Maade! Aa det er jo Hr. Ravn, min Stalbroder i Nattens Eventyr.

Ravn. De bad mig komme op til Dem.

Halling. Ja vel! Har De Ringen med?

Ravn. De mener den, som jeg fik af denne herjens Mosekone? Ja den sidder her paa min Arm underneden Frakken, for det er jo ikke Mode for Herrer at gaa med saadan noget, skjønt det kunde sgu se ganske kjønt ud.

Halling. Naa hvorledes synes De om Kjøbenhavn?

Ravn. Overmaade godt. Ikke blot fordi Folk klæde sig pænt, for det gjør de ogsaa i Helsingør, men her er alle Mennesker saa overordentlig forekommende og høflige.

Halling. Synes De det?

Ravn. Ja i det mindste har de været det mod mig.

Mel. af C. M. v. Weber.

1.

Da De gik i Aftes,
tog jeg ind til Kraftes,
i det Herberg der i Pustervig.
Der er pæne Gjæster,
og jeg veed, at Mester
plejer van at ta' sig der Losi.
O hvor Sengen smagte!
og i Morges bragte
Værten Kaffen ind med Boller til.
Men da jeg saa spurgte
hvad det kosted, gjorde
han et Buk og sa': hvad Herren vil!

Halling. Hvad gav De ham saa?

Ravn. Jeg gav ham naturligvis ingenting. Men jeg havde nu ligget meget længere, end jeg havde Lyst til, for jeg tænkte, at siden jeg skulde betale for det, saa skulde jeg dog ogsaa have det rigtig godt. Men det slap jeg nu for — ja nu skal De høre videre!

2.

Hvor jeg vandred siden,
traf jeg hele Tiden
pæne Folk, som godt jeg syntes om.
Ingen, som jeg mødte,
mig paa Armen stødte,
nej, de gik af Vejen, hvor jeg kom.
Hvor jeg hen mig drejed,
gamle Koner nejed,
skjønt jeg var dem ganske ubekjendt.
Damerne, der saae mig,
gik og gloede paa mig,
ret som om jeg var en svensk Student.

Monstro nu Folk her i Byen er lige saa høflige mod alle Mennesker?

Halling. Nej det forstaar sig; men De har jo ogsaa Tryllringen om Armen.

Ravn. Aa! tror De virkelig, at den kan gjøre saadan noget?

Halling. Ja naturligvis!

Ravn. Hør, nu narrer De mig.

Halling. Nej vist gjør jeg ej. Vi to har da faaet Troen i Hænderne.

Ravn. Da tror jeg det saamænd ikke. Tænk Dem bare om! er det ikke tydeligt, at den Mosekone var en Smule smaatosset, for det var jo dog forskrækkeligt, som hun skabede sig.

Halling. Men kan De da ikke huske, hvorledes hun kom og forsvandt?

Ravn. Ja det har jeg ogsaa tænkt paa; men hun har vist havt sig et Hus nede i Jorden, og saa er hun kommen op igjennem Skorstenen.

Halling. Naa? og saadan en fattig Kone, der bor nede i Jorden, forærer Folk massive Guldringe?

Ravn. Ja hvem veed, om den er af Guld? Men jeg skal dog en af Dagene gaa hen til en Guldsmed for at høre, hvad den er værd.

Halling. De maa huske paa, at hun kun har givet Dem den til næste Midnat.

Ravn. Hun kan bide sig i Øjnene. Nej, naar jeg først har faaet den, skal jeg sgu nok holde fast paa den.

Halling. Men det er sandt — har De talt med Deres Kjæreste?

Ravn. Nej endnu ikke, men nu veed jeg da hvor hun bor, for jeg traf en Bekjendt, som sagde det — og kan De gjætte hvor?

Halling. Nej?

Ravn. Her i Huset — nede i Kjælderen, for hendes Fader er Skomager.

Halling. Hvad? skulde det være den smukke Pige, som jeg før saae ude paa Gangen, temmelig lille, med mørkt Haar?

Ravn. Ja jeg tror ogsaa, hun har mørkt Haar.

Halling. Men De er da Lykkens Yndling — jeg har kun set een, der er smukkere.

Tredie Scene.

De forrige. Hutter. Søren Torp.

Hutter. God Dag, Halling! hvor blev De af igaar?

Halling. Aa jeg blev kjed af jer.

Hutter. Da var det stor Skade for Dem selv. Konsul Varbjerg, han De bor hos, gjorde Champagnegilde for os, og der blev holdt gode Taler, kan De tro. Jeg talte ogsaa en Del.

Søren Torp. Ja, og jeg.

Hutter. Aa hvad du siger er jo blot Formalisme.

Søren Torp. Ganske rigtig, det er blot Formalisme; men netop derfor er det ikke Formalisme. For naar jeg er Formalist, saa er jeg det, fordi jeg vil være det, og netop derfor er jeg det ikke. Thi — du maa ikke afbryde mig —

Hutter. Jo netop. Nej De skulde have hørt den Toast, som jeg udbragte for vore skandinaviske Brødre, Tscherkesserne — (opdager Ravn) Men hvem er det? Han ser godt ud; der sidder et robespierrisk Ansigt paa den Karl.

Søren Torp. Der ser man strax Prøver paa din Menneskekundskab; det er jo et aldeles sokratisk Fysiognomi.

Hutter. Ja det maatte Sokrates rigtig nok ønske sig. (til Halling) Præsenter mig for ham!

Halling. Gjerne! — Hr. Ravn! maa jeg forestille Dem min Ven, Student Hutter. (De bukke for hinanden).

Søren Torp (til Halling). Saae du hans ironiske Hilsen?

Hutter. De er Student?

Ravn. Nej, jeg er Skræddersvend.

Søren Torp. Haha — kom du og bid Skeer itu! (til Halling) Fortræffelig klaret!

Hutter. Jeg forstaar Dem, — De vil være anonym, De vil ikke træde op, før den belejlige Tid kommer.

Ravn (afsides). Hvad mener han? (højt) Det forstaar sig, alle Tider er ikke lige gode.

Søren Torp (til Halling). Det er en mageløs Ironi!

Hutter. Der ligger en dyb Sandhed i Deres Ord. Det tror jeg vi er enige om, at Reaktionens Tid stunder mod sin Undergang, og at de trøskede Grundpiller for det bestaaende snart maa sprænges i Luften.

Ravn. Ja — De mener?

Hutter. Jeg mener, at det ikke kan vare længe, inden Tidsaanden ordner Samfundet i friere Former og giver det hele Liv en ny Façon.

Ravn. Naa, De mener, at Livet snart vil faa en ny Façon? Ja det kan nok være muligt, at den gamle Façon ikke holder sig ret længe.

Søren Torp (til Halling). Nej se bare hans Ansigt!

Hutter (med Vægt). Det kan nok være muligt. Men man maa ikke dumdristig rejse sig, før man er Kampen voxen; man maa først oppebie det verdenshistoriske Signal.

Ravn. Ja man maa rette sig efter Parisermoden.

Søren Torp (til Halling). Se, nu experimenterer han med ham.

Hutter. Det mener jeg ogsaa: Paris er Verdens Hjerte, derfra maa Signalet komme, naar Folkene skulle gaa i Kamp. Men da — naar Tiden er moden — da er jeg vis paa, at vi to skulle mødes i de første Rækker.

Ravn. Ja det skal være mig en Fornøjelse at møde Dem, hvor det saa skal være.

Søren Torp. Bravo, min Sokrates!

Hutter. De taler som en Mand, der tør se Faren under Øjne, og jeg er stolt af at have gjort Deres Bekjendtskab.

Søren Torp (til Halling). Hahaha! Hutter mærker slet ikke, at han gjør Nar af ham. (træder frem) Hr. Ravn! jeg vil ikke sige mere eller mindre, end at jeg er Deres tavse Medvider, og forstaar og beundrer Dem.

Ravn (bukker). Gudbevares!

Hutter. Det er min Ven, Søren Torp, en ret skikkelig Fyr.

Søren Torp. Maa jeg frabede mig din Ros. Jeg tror, De kjender mig, og kjender De mig ikke, saa vil De kjende mig. Jeg vil ikke blænde Dem med mit Loftes Nytaarsblus, eller med min Antydnings vidtudseende Forjættelser, eller med min Forsikrings Henvisning paa et tvivlsomt Valuta — men —

Hutter. Aa vi gider sgu ikke høre paa dine Paradoxer.

Søren Torp. Jeg raaber ikke heller paa Gaderne, jeg ønsker ikke at falbyde mine Varer ved politiske Probenentere; jeg taler kun til een, og ham, min ene Tilhører, ham har jeg fundet her.

Hutter. Maa jeg spørge Dem om een Ting. Mener De ikke, at Tscherkessernes Opstand er af væsentlig Betydning?

Søren Torp. Du har heller ikke andet end Tscherkesser i Hovedet.

Hutter. Saa har jeg dog noget. (til Ravn) Mener De ikke?

Ravn. Jo, det forstaar sig.

Søren Torp (afsides til Ravn). Det er et godt Kadaver til at anatomere. (høit) Maa jeg udbede mig Deres Opmærksomhed!

Hutter. Hold Kjæft! Det er mig, der taler med Hr. Ravn.

Søren Torp. Nej, nu er din Rolle udspillet. Mener De ikke, at den ny Filosofi netop fejler deri —

Hutter (paa samme Tid). Jeg vil spørge, om De tror, at det slaviske Element i sin Udvikling kunde bære Frugter for — Aa lad mig nu tale!

Søren Torp. Hr. Ravn maa dømme imellem os.

Ravn. Ja, mine Herrer! man kan ikke høre paa to ad Gangen, som Mester siger.

Søren Torp. Mester? mener De Mester Eckart? Ja han burde vist betragtes fra et andet Standpunkt, end man hidtil —

Hutter (trækker i ham). Jeg har nemlig hørt, at Mickiewitz paastaar —

(Søren trækker i ham).

Ravn. Av, hvor De slider i mig!

Halling. Nej hør! I maa sgu ikke rive min Gjæst i Stykker. Jeg har desuden noget at gjøre med Hr. Ravn, saa jeg maa bede jer om at gaa.

Søren Torp. Men jeg skulde absolut —

Halling. Det faar at være til en anden Gang. Hr. Ravn bliver her i Byen i længere Tid, saa kan I jo tidsnok faa talt med ham.

Hutter. Ja naar man bliver kastet paa Døren, bliver man jo nødt til at gaa.

Mel. Fr. S. 9.

1.

Men jeg, min Herre, først maa Dem sige,
at jeg end aldrig traf Deres Lige,
for Dem jeg ingen kjendte,
der ret kunde mig forstaa.

Søren Torp.

Som Filosoffen gik jeg med Lygte
Byen omkring og Mennesker søgte:
altid som Nar jeg rendte
indtil Dem i Dag jeg saae.
De kun mig fatter.

Ravn.

For megen Ære!

Hutter.

Højt jeg Dem skatter.

Ravn.

Aa nej lad være!

Søren Torp og Hutter.

Tak jeg maa Dem frembære.

Ravn.

Nej, mig det er, som Dem takke maa.

Hutter.

De kun forstaar hvad Folkene led.

Søren Torp.

Vi to alene veed hvad vi veed.

Ravn.

Nej, i mine Dage
saae jeg aldrig Mage
til en saadan Høflighed

2.

Søren Torp.

Vil De en Gang min Stue betræde?

Ravn.

Tak skal De ha'!

Hutter.

Og min?

Ravn.

Ja med Glæde!

Søren Torp (giver ham et Visitkort).

Her er mit Kort, saa tror jeg,
De nok finde kan mit Hjem.

Hutter.

Jeg bor paa Kongens Nytorv forresten.

Ravn.

Er det i Huset ligefor Hesten?

Hutter.

Ja, og i Stuen bor jeg.

Ravn.

Og Nummeret?

Hutter.

Nummer fem.

Kommer De bare?

Ravn.

Hvor kan De spore?

Søren Torp.

Vi skal passiare.

Ravn.

Det skal vi gjøre.

Søren Torp og Hutter.

De min Mening skal høre.

Halling.

Hør, nu skal I, min Sandten gaa hjem,

Søren Torp.

At Dem jeg fandt, det kalder jeg Held.

Hutter.

Jeg staar til Dem bestandig i Gjæld.

Ravn.

Jeg Dem takker begge.

Halling.

Nu maa I fortrække.

Søren Torp og Hutter.

Kom saa snart, Adjo!

Ravn.

Farvel!

(Hutter og Søren Torp gaa.)

Fjerde Scene.

Halling. Ravn.

Ravn. Det er dog nogle hoflige Mennesker de Kjøbenhavnere.

Halling. Hvorfor tror De at De var saa hoflige?

Ravn. Det var vist fordi de syntes godt om mig. De mener sagtens, at det var Ringen; men Mester har selv sagt, at man ikke skal tro hvad der er utroligt.

Halling. Værsgo at tro hvad De vil!

Ravn. Hør, veed De hvad, jeg tror, jeg vilde faa god Søgning, naar jeg nedsatte mig her i Byen.

Halling. Aa ja, men saa maatte De først bilde Folk ind, at De har været i Paris.

Ravn. Er det saa nødvendigt?

Halling. Ja, i det mindste er det nødvendigt at lade saadan; for siger De til Folk, at De ikke har været der, saa faar De ingen andre Kunder end dem, som ikke betale.

Ravn. Ja man kan jo sagtens lyve lidt for Profittens Skyld; det skal jeg nok huske paa.

Femte Scene.

De forrige. Konsul Varbjerg.

Konsul (stikker Hovedet ind ad Døren). Er Hr. Halling hjemme?

Halling. Jo vær saa artig, Hr. Konsul!

Konsul (træder ind). Min Datter vil gjerne tale med Dem.

Halling (hurtig). Vil Frøkenen tale med mig?

Konsul. Ja det er nok om en Bog.

Halling. Gjerne — strax! men undskyld, saa maa jeg først tage en anden Frakke paa.

Konsul. Gudbevares, gener Dem ikke! (afsides) Men hvem er den Herre der? Er det en Ven af Dem?

Halling. Nej, det er et ganske løst Bekjendtskab, som jeg gjorde igaar Aftes.

Konsul. Og De veed ikke noget om ham?

Halling. Nej ikke synderligt. Undskyld! (gaar ind i Sideværelset.)

Sjette Scene.

Konsul. Ravn. Siden Halling.

Konsul (til Ravn, som ser i en Avis). De læser Fædrelandet?

Ravn (bukker). Ja!

Konsul (afsides). Et nobelt Væsen! (høit) Hvad synes De egentlig om vor Journalistik?

Ravn. Ja —

Konsul. Ja jeg forstaar Dem. De er af samme Mening, som jeg. Det er haardt for en liberal Mand at tilstaa det, men man kan ikke nægte, at Oppositionspressen i vore Dage er meget ringe. Mener De ikke?

Ravn. Jo!

Konsul. Den er i det hele taget for skaanselløs, for inhuman; den har ikke den behørige Respekt for sine Modstandere. (ængstelig) De er da ikke ultra — meget ivrig liberal.

Ravn. Nej!

Konsul. De er vel heller ikke enthusiastisk Skandinav eller antitysk?

Ravn. Nej!

Konsul. Det glæder mig. En jævn, sund, moderat Liberalitet er den Tro, som en dannet Mand i vore Dage maa bekjende sig til. Mener De ikke?

Ravn. Jo!

Konsul (afsides). Han er meget indesluttet, men høist tiltrækkende. (høit) Deres Bekjendtskab med Hr. Halling er nok meget kort?

Ravn. Ja, jeg traf ham igaar Aftes, da jeg kom her til Byen.

Konsul Saa De kom her til Byen igaar Aftes? De har altsaa været bortrejst?

Ravn. Ja!

Konsul Saa? De har maaske været udenlands — i Italien eller i Paris?

Ravn. Ja, i Paris har jeg været.

Konsul. Naa ja — det formodede jeg strax, da jeg saae Dem.

Ravn. Virkelig? (afsides) Hahaha!

Konsul. Ja, en ung Mand faar i Paris en Gratie og Elegance over sit Væsen, som man ikke kan faa andetsteds.

Ravn. Gud bevares!

Konsul (afsides). Jeg maa vide hvem det er. (højt) De maa ikke tage det fortrydelig op, men det er Princip hos mig, at jeg gjerne vil vide, hvem jeg taler med. Jeg vil altsaa tage mig den Frihed at foreslaa Dem, at vi to demaskere os for hinanden. De har vel ikke noget derimod?

Ravn (afsides). Hvad mener han? (højt) Nej —

Konsul (rækker ham et Visitkort). Tor jeg altsaa byde Dem mit Kort og udbede mig Deres.

Ravn. Mit? ja — (afsides) det er sandt, jeg fik et før. (rækker ham det) Værsaartig!

Konsul (læser sagte). Søren Torp, Stud. theol. Hvad er det? (højt) Er det Deres Visitkort?

Ravn. Ja det er mit. (afsides) Jeg har jo faaet det til givende. (Halling kommer).

Konsul. Hr. Halling! (afsides) Hvad hedder den Herre?

Halling. Ravn! Undskyld, jeg skal ind til Frøkenen.

Konsul. Gener Dem ikke. (Halling gaar).

Konsul (afsides). Han vil skjule sit Navn! Hvad kan det betyde? (højt) Jeg var igaar Aftes sammen med et ungt Menneske, der havde akkurat samme Navn som De. De har maaske en Broder?

Ravn. Ja, jeg har et Par Stykker.

Konsul. Men det forekommer mig underligt, at to Brødre har det samme Fornavn. De kalder Dem begge Søren.

Ravn. Nej, jeg hedder Peter.

Konsul (afsides). Han vil smutte fra mig. (højt) Naa — hahaha — De har altsaa af Vanvare givet mig

Deres Hr. Broders Visitkort i Stedet for Deres eget. Turde jeg da bede om Deres.

Ravn. Nej, det er virkelig mit.

Konsul. Saa — hahaha! (afsides) Det kalder jeg at holde Contenancen. (højt) Men — hahaha! — der er en anden lille Forunderlighed — hahaha! Hr. Halling har nemlig sagt mig, at De kaldte Dem Ravn.

Ravn. Ja det hedder jeg ogsaa.

Konsul. Virkelig — hahaha! — ja jeg vil tro det. De hedder vel lige saa godt Hr. Ravn, som De hedder Hr. Torp, hahaha!

Ravn. Nej, jeg hedder virkelig Peter Ravn.

Konsul. Gudbevares — naar De siger det, saa tvivler jeg ikke! Men tor jeg da spørge, hvorfor De for gav mig et Kort, hvorpaa der staar Søren Torp?

Ravn. Jo, jeg troede ikke, at det kom an paa Navnet.

Konsul. Nej, det gjør det jo heller ikke. (afsides) Han vil være anonym. (højt) Vil De kaldes Hr. Ravn, saa kalder jeg Dem Hr. Ravn; De maa vel have Deres Grunde.

Ravn. Ja det skulde jeg rigtignok mene.

Konsul. Det forstaar sig. (afsides) Han er maaske ansat ved en hemmelig Legation.

Ravn. Men tor jeg da spørge om Deres Navn.

Konsul. Jeg har jo givet Dem mit Kort, og det er virkelig paalideligt. (afsides) Han er noget distrait.

Ravn. Naa saa det er Deres Navn? (læser) Konsul Varbjerg. A, er det Dem, der saa tidt har staaet i Avisen?

Konsul Ja — jeg er jo en offentlig Personlighed og har maaske tidligere traadt noget for bestemt op, men man bliver klogere med Aarene.

Ravn (afsides). Død og Plage! Der kunde man faa en god Kunde. (højt) Det glæder mig ret, at jeg har gjort Hr. Konsulens Bekjendtskab.

Konsul. Mig i lige Maade. Og jeg havde en lille Anmodning til Dem, Hr. Torp eller Hr. Ravn, hvad det er De vil hedde.

Ravn. Nej, jeg hedder virkelig Ravn.

Konsul. Ja jeg veed det — hahaha! Det forstaar sig — De hedder Ravn.

Ravn. Ja De tror mig ikke, men jeg kan bevise Dem det.

Konsul. Virkelig! jeg er meget begjærlig. (afsides) Nu skal vi høre.

Mel. Lad dadle Kvinderne hvo vil.

1.

Ravn.

Jeg fødtes her i Kjøbenhavn,
vi boede hos en Snedker Piper.
Min Fa'r han hed Tobias Ravn.

Konsul.

Og hvad var han?

Ravn.

Han var Skjærslipper.
De ler? hvordan? De ej mig tror?

Konsul.

Nej jeg blev blot lidt overrasket.
Sig — hvad bestilte Deres Mo'r?

Ravn.

Aa hun gik om og vasked.

Konsul. Haha! Det var en rar Historie.

2.

Ravn.

De tror mig ej?

Konsul.

Bliv De kun ved:
Og De er Haandværksmand, jeg vædder?

Ravn.

Ja ganske rigtig!

Konsul.

Kanske Smed?

Ravn.

Nej der De fejled, jeg er Skræder.
De ler endnu?

Konsul.
Jeg er saa fri.
De ser, at ogsaa jeg, min kjære,
forstaar mig lidt paa Ironi.
Ravn.
Ja det kan gjerne være.

3.

Konsul.
Og De har været i Paris?
Ravn.
Ja det — det var paa Professionen.
De ler endnu?
Konsul
Naturligvis!
Jeg ler, indtil De stifter Tonen.
Den Profession, De rejste paa
var vist, naar Ordet ret fortlares,
Diplomati — hvad si'er De saa?
Ravn.
Jeg siger: Gudbevares!

Ravn. Men Herre Gud! tror De da slet ikke, der er nogen Mening i det jeg siger?

Konsul. Jo det tvivler jeg ikke paa. Der er maaske en dyb allegorisk Mening deri, men saa skal vi nok komme efter den. Ravn skal jeg kalde Dem, siden De ønsker det, men det øvrige — det maa De tillade mig — det holder vi in blanco.

Ravn. Ja hvad skal jeg saa sige?

Konsul. De behøver ingenting at sige, Deres Hemmelighed skal være mig hellig. Men jeg havde som sagt et Spørgsmaal at gjøre Dem. Kjender De mange her i Byen?

Ravn. Nej ikke ret mange.

Konsul. Havde De maaske Lyst til at stifte Bekjendtskaber?

Ravn. Ja, det kunde jo være meget godt.

Konsul. Det glæder mig. Maatte jeg da have den Fornøjelse at præsentere Dem for min Kone og Datter?

Ravn. Hvad mener De? jeg er ikke Dameskræder.

Konsul. Nej, hahaha — det veed jeg nok. Det var heller ikke — hvis vi maa blive i Billedet — for at De skulde tage Maal af dem, men fordi jeg ønskede, at min Familie skulde profitere af Deres Bekjendtskab. Vi har kun et Par Skridt at gaa — jeg bor i denne Etage.

Ravn. Ja men jeg er ikke rigtig pyntet.

Konsul. Aa en Pariserherre er altid smuk i Damernes Øjne. Vil De saa gjøre mig den Ære?

Ravn. Jeg takker! (De gaa.)

Stue i Kjælderen hos Skomager Tokkerup.

Syvende Scene.

Tokkerup (kommer ind). Margrete.

Tokkerup. (Det banker) Jo jeg har hørt rigtig — der er nogen ved Døren. (raaber ind) Mine, det banker — kom og luk op! Hvad? vil du ikke? Ja, saa maa jeg selv. Det er ogsaa en Skam, at man ikke kan faa sig en Bid Mad i Ro. (lukker op. Margrete kommer.)

Tokkerup. I, god Dag, Jomfru Sørensen! skal vi have den Ære?

Margrete. God Morgen, Hr. Tokkerup! hvordan staar det sig?

Tokkerup. Aa jo — jeg siger Tak; naar man bare har Helsen, saa —

Margrete. Ja det er jo det vigtigste, Hr. Tokkerup! Jeg kom egentlig herned, fordi jeg vilde tale med Deres Jomfru Datter.

Tokkerup. Hun vil ret blive fornøjet. (raaber ud) Mine! her er Jomfru Sørensen. — Jeg skal sige Dem, hun er ude at lave os en lille Middagsmad.

Ottende Scene.

De Forrige. Mine.

Mine. God Dag, Jomfru Sørensen!

Margrete. God Dag, Jomfru Tokkerup! (de kysse hinanden.)

Mine. Jomfruen maa undskylde, at jeg ser saa frygterlig ud, for jeg har været ude at banke Karmenade.

Margrete. Gudbevares, Jomfru Tokkerup, man klæder sig efter Arbejdet.

Mine. Vil Jomfru Sorensen ikke sætte sig ned?

Margrete. Tusind Tak, Jomfru Tokkerup! (De sætte sig.)

Tokkerup. Men hør, lille Mine, skal Jomfruen ikke have en Taar Kaffe?

Margrete. Nej mange Tak, Hr. Tokkerup! jeg kan saamænd ikke. Jeg drak Chokolade i dette Ojeblik.

Mine. Saa? har De da haft Fremmede?

Margrete. Ja det har vi jo for det meste, og det er jo paa en Maade godt, for det adspreder dog altid den stakkels Frue. Den rare Frue, hun er saa god, saa god, naar det slemme Humor ikke kommer over hende; men naar hun er plaget af det, og det er hun rigtignok for det meste, saa er hun sandt at sige værre end det værste Djævelsbarn, Gud forlade mig!

Mine. Men hør — skal Deres Frøken ikke snart forloves?

Margrete. Ja Vorherre maa vide det. Det er ikke for det, der er jo Hunde nok om det Ben, med Respekt at sige, og de giver hende Presenter og beder hende til Selskab i een Guddommelighed og veed ikke, hvor lækre de vil gjøre sig, og, det forstaar sig, hun smisker jo ogsaa for dem og hvisker med dem, saadan i al Anstændighed; men jeg veed nok, hvad jeg tror — hun gjør dog Nar af dem alle sammen.

Mine. Men det er jo Synd af hende.

Margrete. Ja det er det, jeg siger. Der er nu Hr. Halling, Studenten, som er kommen i Kost hos os; det er virkelig et pænt, høfligt Menneske og proper med sit Tøj, men han er nu da ogsaa bleven forgabet i hende, og render og flyver, saa snart hun bare fløjter. Og saa siger jeg forleden til hende: hør, lille Frøken, Hr. Halling var dog en Mand for Dem; men hun

rynker paa Næsen og svarer: hvad skal jeg med det Drengebarn? Er det nu ikke Synd og Skam? hvad kan det stakkels Menneske gjøre for, at han er saa ung?

Mine. Ja det er saamænd en kjøn Fyr, jeg har mødt ham i Dag paa Trappen.

Margrete. Men hvorledes gaar det med Deres Forlovelse, lille Jomfru? det er jo med en Glarmester?

Mine. Nej, ham har jeg ikke mere, for han var saa ækel. Nej, den Gang jeg var nede hos Morbroder i Helsingør, saa fik jeg mig en ny, og det er en fornuftig og skikkelig Mand, som snart kan gifte sig.

Margrete. Ja men, bedste Jomfru Tokkerup, jeg tror ikke, det er godt at skifte Kjærester saa tidt.

Tokkerup. Ja det er det jeg siger; nu har hun sgu haft over en Snes.

Mine. Du lyver, Fa'r, jeg har ikke haft mere end fem rigtige.

Margrete. Men lad mig nu komme til mit Ærinde. Har De hørt, at vores Tjener, Hr. Anholt, er bleven syg?

Tokkerup. Er han bleven syg?

Mine. Det nette Menneske! jeg var paa Bal med ham igaar Aftes.

Margrete. Saa? var De det?

Mine. Ja og det maa man sige, han har et fint Væsen. For den Gang vi havde danset lidt, saa tog de andre Kavalerer Frakkerne af, fordi det blev saa varmt; men han sagde: det gjør jeg ikke, for det bruger vi ikke hjemme hos Konsulen. Og saa blev han ved at danse med den paa hele Natten, skjønt han ved Gud var saa vaad, saa man kunde vride ham.

Margrete. Ja det er maaske deraf, han er bleven saa forkølet. Men det er rigtignok meget slemt, for vi skulde i Aften have et Par Fremmede, og de Lejetjenere er saadan nogle gyselige Klattemadser til at slaa i Stykker. Men saa spurgte Fruen mig, om jeg ikke kjendte en net ung Pige, som kunde hjælpe os med at

byde om, og saa tænkte jeg: Herregud, det kunde maaske more Jomfru Tokkerup at faa den Stads at se.

Tokkerup. Ja hør, Mine, det maa du gjøre. Man maa endelig tage sig i Agt for at lade være at støde sin Husvært.

Margrete. Ja — og saa ovenpaa slaar vi os en lille Svir af inde i mit Værelse. Jeg skal sørge for at lægge det bedste tilside.

Mine. Ja jeg kunde sgu nok have Lyst til det. Men hvad for fremmede kommer der?

Margrete. Aa der kommer kun et lille Selskab, men af de allerfineste; for det er nu vores Princip.

Mel. Fr. Ep. 70.

1.

Gjæster vi se saa inderlig gjerne,
men naturligt ej enhver;
saa maa de ha' paa Brystet en Stjerne
eller og en Nogle der.
Det er langtfra nok, om de ejer Millioner,
nej, Standspersoner,
Hoffets Patroner,
Grever, Baroner — tænk Dem!
Det er den Omgang, som vi kun har kjær.

2.

Mine.

Hvad er det da for Damer som komme?

Margrete.

Aa det er af samme Sort:
Nogle er Frøkner, Fruer er somme,
thi Madammer vises bort.
Hvad skal vi med dem? vi har rigtignok det, der er bedre:
ja, Baronesser,
ægte Komtesser,
tyske Prinsesser — tænk Dem!
Alle de andre de gjør os kun Tort.

Mine. Men kommer Hr. Halling der da ikke?

Margrete. Jo, det forstaar sig; men hans Fader er jo ogsaa en Ven af Konsulen, og saa er han jo noget

stort derovre i Jylland, — Amtmand eller Rodemester, hvad det hedder.

Tokkerup. Men kommer der da ingen Handlende?

Margrete. Nej, det har der ikke gjort i det sidste Halvaar, siden vi opgav Handelen og kjøbte det Gods derovre i Fyen. Men det bliver ikke derved — pas De paa! Jeg veed nok noget, men jeg siger det ikke. Jeg har bare hørt dem tale saa smaat derom, men jeg skal ikke lukke min Mund op om det.

Tokkerup. Saa? er det noget med Konsulen.

Margrete. Ja, han bliver ikke Konsul ret længe.

Tokkerup. Bliver han kanske Etatsraad?

Margrete. Det siger jeg ikke; men det er højere op — det begynder med B.

Tokkerup. Er det — er det Balbeer — nej!

Margrete. Ja, det begynder rigtignok med Ba.

Mine. Baron?

Margrete. Ja, det siger jeg ikke; men naar De en Gang faar det at høre, saa husk paa, at jeg vidste det i Forvejen. Men nu maa jeg nok op. Adjø, Hr. Tokkerup! adjø, Jomfru Tokkerup! saa kommer De Klokken syv?

Mine. Det skal jeg nok. Adjø, Jomfru Sørensen.

(Margrete gaar).

Niende Scene.

Tokkerup. Mine.

Tokkerup. Naa! saa skal du da ud i Aften igjen?

Mine. Ja, nu er det jo Fader selv, som vil have det.

Tokkerup. Ja vist; men det er dog en forbandet Renden og Fojten. I Søndags var du til Bal, igaar var du til Bal, i Aften skal du til Konsert eller hvad det hedder. Hvad tror du din Kjæreste vil sige til det?

Mine. Aa han! — han har jo slet ikke noget at sige over mig.

Tokkerup. Har han ikke? Har man hørt Mage?

Har du ikke læst i din Lærebog, at han skal være dit Hoved, og du skal gjøre hvad han siger?

Mine. Ja men han siger jo ingen Ting.

Tokkerup. Det er lige sedt, du skal gjøre det alligevel. Tror du, en pæn Mand kan være tjent med at have en Kjæreste, der er saadan en Svirebro'r? (Mine vil gaa). Hvor vil du hen?

Mine. Jeg vil ikke længere høre paa det Vrøvl.

Tokkerup. Nej, vil man se? maa en Fader ikke en Gang være moralsk for sin Datter? Men det siger jeg, og det vil jeg raabe og protestere paa, den Dansen er noget forbandet Tøj.

Mine. Ja, hver har nu sin Fornøjelse; jeg danser, og Fa'r drikker Brændevin.

Tokkerup. Hvad kommer det dig ved? Men desuden er der en stor Forskjellighed paa de to Ting. Dansen den gjør Fortræd, for den ødelægger vor Helsen; men Brændevinet det er det fineste og kraftigste af Kornet: at drikke en Snaps er lige saa godt som at spise et helt Rugbrød. (det banker). Kom ind!

Tiende Scene.

De forrige. Halling.

Mine (afsides til Tokkerup). Det er Student Halling, der bor hos Konsulens.

Tokkerup (afsides). Saa? (højt) Hvad er til Herrens Tjeneste?

Halling (tager sin Kaloske af). Der er noget galt ved min ene Kaloske ved Hælen — vil De se?

Tokkerup. Aa det kan nemt gjøres ved. Om ti Minutter skal jeg sende den op til Dem.

Halling. Eller jeg kunde maaske opholde mig her saa længe.

Tokkerup. Ja, vær saa artig! Sæt Dem ned! (afsides til Mine) Lad mig se, du snakker lidt med ham. (gaar ind med Kalosken.)

Ellevte Scene.

Mine. Halling.

Halling. Det er sandt, jeg kan hilse Jomfruen fra Deres Kjæreste, Hr. Ravn.

Mine. Saa? har De været i Helsingør?

Halling. Nej, men jeg traf ham, da han kom her til Byen igaar Aftes, og i Dag har han gjort mig et Besøg.

Mine. Saa? er han kommen her til Byen? han har slet ikke været hos os endnu.

Halling. Nej, han havde nok en Del at bestille. (afsides) Den stakkels Pige! (høit) De længes formodentlig meget efter ham.

Mine. Ja det gjør jeg rigtig nok, for jeg kjender ham saa grumme lidt. Det blev afgjort dernede i en flyvende Fart, og det var mest fordi Morbror vilde have det. Men sig mig, hvad synes De om ham?

Halling. Jo, det er vist et meget flittigt og stræbsomt Menneske.

Mine. Ja jeg er bange for, at han er altfor stræbsom og ikke har nogen rigtig Forstand paa, at man ogsaa skal fornøje sig lidt her i Livet. Rent ud sagt, er han ikke ganske efter mit Hoved.

Halling. Er De da bleven tvungen til ham?

Mine. Nej, det kan jeg ikke sige. Men en stakkels Pige, som jeg, vil jo nødig tjene, for saa bliver man saa let spoleret, og saa maa man dog sørge lidt for sin Fremtid.

Halling. Ja det kan jeg godt forstaa. (afsides) Den arme Pige! (høit) Men De er jo ung og smuk, De behøver da ikke at tage mod det første bedste Tilbud.

Mine. Jo De kan tro, i vores Stand er det allerede grumme meget at faa en, som ikke svirer og drikker.

Halling. Det kan være. Men De taler saa aabenhjertig til mig, saa jeg kan ikke andet end betragte Dem

som en gammel Bekjendt. Tag ham for Guds Skyld ikke, naar De ikke elsker ham. Uden Kjærlighed bliver ethvert Ægteskab mere eller mindre ulykkeligt.

Mine (afsides). Nu bliver han hojttravende. (høit) Ak ja!

Halling (afsides). Hvor det er Synd for den elskværdige Pige!

Tolvte Scene.

De forrige. Ravn.

Ravn. Maa jeg sporge, er det her, Skomager Tokkerup — a, god Dag, Mine! her har du din Kjæreste.

Mine. God Dag, Peter, god Dag, min sode Ven! (kysser ham) Nej, hvor du er bleven fin og pæn. Du ser jo ud som en hel Stadskavaler.

Ravn. Ja jeg har ogsaa været i fint Selskab, kan du tro.

Halling. Ja jeg saae, at De fulgte med Konsulen. Vilde han tale med Dem?

Ravn. Nej, han vilde bare forestille mig for sin Familie.

Halling. Hvad for noget?

Mine. Er det sandt?

Ravn. Ja saagu er det sandt. Jeg kom midt i et Selskab af Herrer og Damer, og vi levede hojt.

Halling. Men sagde De da ikke, hvem De var?

Ravn. Jo vist sagde jeg det til Konsulen, men han vilde slet ikke tro det. Det er nogle lojerlige Folk her i Kjobenhavn, men hoflige er de sgu, og de paastod, at jeg maatte være Greve eller saadan noget, for det kunde de se paa mig.

Mine. Ja du ser ogsaa ud som en Greve, (kysser ham) min sode Peter!

Ravn. Ja alle Fruentimmer er rent gale efter mig. Der var nu en Dame deroppe, som paastod ganske bestemt, at jeg havde skrevet en Komedie eller saadan noget, som hed den ny Barselstue.

Mine. Fy, bruger de saadanne simple Ord deroppe?

Halling. Men hvorfor troede hun da det?

Ravn. Jo det var fordi jeg sagde: Død og Pine, for hun sagde, det Ord stod ogsaa i den Komedie. Og saa bad de mig ogsaa til Selskab der i Aften.

Halling. Aa, det er umuligt!

Ravn. Nej, det er sgu meget vist.

Mine. Saa kan vi træffes deroppe.

Halling. Hvad? er De ogsaa inviteret?

Mine. Ja, jeg skulde rigtig nok bare hjælpe til med Opvartningen.

Ravn. Hør, Mine, naar du saa ser mig deroppe, saa maa du ikke lade nogen mærke, at du kjender mig, for du kan jo nok tænke —

Mine. Hvad? vil du ikke kjendes ved mig?

Ravn. Nej ikke der, for det kunde jo være, at jeg gjorde min Lykke, og saa blev vi jo dessor gift.

Mine. Men saa bliver du da og spiser til Middag hos os.

Ravn. Nej, jeg skal hjem og pynte mig, for de bad mig at komme tidlig, og jeg skulde først sy lidt paa min ny Vest.

Halling. Hvad Tid vil De da komme?

Ravn. Jeg tænker Klokken fire.

Halling. Nej, det er fem Timer for tidlig. Klokken ni er god Tid.

Ravn. Sikken Maner! det er jo Sengetid.

Halling. Det er nu en Gang saaledes. Og saa maa De have Dem et Par franske Handsker.

Ravn. Det behøves sgu ikke, naar jeg vasker mine Hænder.

Halling Jo, det er absolut nødvendigt; men saa kan De faa et Par hos mig.

Ravn. Tusind Tak! og saa kommer jeg op til Dem Klokken —

Halling. Halv ni.

Ravn. Det skal ske, og saa bliver jeg her og spiser til Middag.

Mine. O hvor jeg glæder mig til i Aften. Det skal rigtig blive morsomt.

Mel. Fr. Ep. 33.

1.

Mine.
Naar jeg ser —

Ravn.
Naar du ser —

Mine.
Dig som fin —

Ravn.
Kavaler —

Mine.
Og byder dig The og Is og andet mer,
saa er jeg —

Ravn.
Naa, hvad saa?

Mine.
Ganske vis —

Ravn.
Hvorpaa?

Mine.
At hjertelig grine jeg maa.

Ravn.
Naa, lad gaa!

Mine.
Naar du staar —

Ravn
Som sagt —

Mine.
I din Glans —

Ravn
Og Pragt —

Mine.
Og Frøkner og Fruer gjøre paa dig Jagt,
er det mig —

Ravn
En Plaser —

Mine.

At en slig —

Ravn.

Kavaler —

Mine.

I Grunden dog elsker mig —

Ravn.

Meget mer.

(kysser hende).

2.

Mine.

Dem vi og —

Ravn.

Faar at se,

Mine.

Ikke sandt?

Halling.

Jo maaske.

Mine.

Ja sikkert vi der skal samles alle tre.
Og De er —

Halling.

Deres Ven.

Mine.

Vi er De-

Ravn.

res igjen.

Mine.

O ja! vi skal ret have Spænd!

Ravn.

Ja saamænd.

Mine.

Og naar godt —

Ravn.

Det saa gaar —

Mine.

Naar du der —

Ravn.

Kunder faar —

Mine.
Saa haaber jeg, snart den glade Time slaar,
da du kom-

Ravn.
mer i Havn —

Mine.
Og jeg selv —

Ravn.
Stifter Navn —

Mine.
Og bliver for evig din —

Ravn.
Madam Ravn.

Tredie Akt.

Et oplyst Værelse hos Konsulen.

Første Scene.

Konsul. Baron Ebersdorf.

Baron. Naa saa De mener virkelig, at han er Adelsmand?

Konsul. Ja, Hr. Baron, jeg kan ikke tvivle derpaa. I alt Fald er det øjensynligt, at han sit hele Liv har maattet bevæge sig i de højere Kredse.

Baron. Jeg længes efter at se ham; jeg er vis paa, at jeg kan afgjøre det ved et Blik. De veed, Hr. Konsul, at jeg ikke er fordomsfuld, tvertimod respekterer jeg Borgerstanden meget højt; thi den har virket meget og skal virke meget. Det er dens Bestemmelse at virke, ligesom det er vores at nyde. Men hvorfor skulde jeg nægte det? den adelige — det vil da sige den fødte Adelsmand — har dog altid visse ejendommelige Fortrin.

Konsul (stødt). Mener Baronen da ikke, at borgerligfødte kunne opnaa lige saa megen Dannelse?

Baron. Jo Gud bevares! men det er ikke Dannelsen, jeg søger; det er det naturlige, det medfødte.

Konsul. Turde jeg da spørge Hr. Baronen, hvori det bestaar.

Baron. Ja, det er jo ikke saa godt at sige. Det er dette medfødte, dette naturlige, eller hvis jeg skal betegne det nøjere, — det er den Adel, som egentlig blot kan føles. Men jeg kan maaske udtrykke mig klarere.

Mel. Tysk Sang.

1.

Som ædle Planter kjendes kan
paa deres Blomst eller Blad,
saa kjender man en Adelsmand
paa et — jeg veed ikke hvad.
Det er et Mærke, Naturen gav,
et Præg, som følger ham til hans Grav,
det noget er, som i ham bor,
men ikke kan tolkes med Ord.

2.

Konsul.

Men dette Mærke, dette Præg
dog sikkert finde sig lod.

Baron.

Ja vist, men ej i Haar og Skjæg
og ikke i Haand eller Fod.
Det trænger dybt gjennem Sjæl og Krop
og fylder hele Personen op;
og kun en Adelsmand, jeg tror,
kan finde dets lønlige Spor.

3.

Konsul.

Men det dog vistnok vise maa
sig mest i enkelte Træk?

Baron

Dog naar man gribe vil derpaa,
saa smutter det pludselig væk.

Det taaler ej, at man ser det klart,
det er saa fint, det er saa zart;
højt gaar det over al Fornuft,
og er hvad man kalder — en Duft.

Baron. Men jeg kunde maaske angive Dem et enkelt Træk, som er meget iøjnefaldende. Enhver Adelsmand har af Naturen en Finhed i Konversationen, en Takt til bestandig at finde de rette Ord, saa at han kan sige hvad han vil uden at støde nogen. Denne Evne har jeg ikke fundet hos de borgerlige — i den Grad.

Konsul (stødt). Jeg maa gjøre Baronen opmærksom paa, at jeg selv er af borgerlig Familie.

Baron. Det behøver De aldeles ikke; det er jeg bleven mindet om under hele Samtalen.

Konsul. Jeg maa desuden erklære, at jeg sætter lige saa høj Pris paa en borgerlig, der har hævet sig selv, som paa nogensomhelst adelig.

Baron. Det kan jeg aldeles ikke förtænke Dem i. Enhver holder mest af sit eget. Krage søger Mage, som det hedder, og det gjør Ørnen ogsaa.

Konsul (hidsig). Jeg maa bede Baronen betænke —

Baron. De, Hr. Konsul, er en Mand, som jeg respekterer meget højt. De har trukket Dem tilbage fra den politiske Pøbelkommers, som maaske kan have sin aparte Tillokkelse, og indtaget en værdigere Stilling. Som sagt, jeg respekterer Dem højt; men naar man ser Dem ved Siden af Deres Frue, den charmante Kone, saa opdager man let, hvem der har det ædleste Blod i sine Aarer. Gud bevares, det kan De jo ikke gjøre ved; men man ser strax paa hendes Holdning og Fremtræden, at hun er en født von Pletten.

Anden Scene.

De forrige. Fruen.

Frue. Hr. Baron! alle Damerne sidde og længes efter Dem.

Baron. Min Længsel har vist været størst, naadige Frue, (galant) men nu er den gaaet over.

Frue (til Konsul). Jeg er meget bange for, at den sogenannte Hr. Ravn svigter os.

Konsul. Aa nej! han kommer nok med Hr. Halling.

Frue. Gid han vilde! jeg har aldrig set nogen saa komplet Kavaler — med Undtagelse af Hr. Baronen.

Baron. O, naadige Frue, man bliver gammel; Legemet taber sin Elasticitet, Sjælen —

Frue. Er evig ung og evig chevaleresque. Men maaske Baronen kunde give os nogen Oplysning med Hensyn til vor ny Bekjendt. De har hørt, at han kaldte sig Ravn og fortalte os en hel Del sonderbare Historier, som naturligvis kun var en Kaprice: men de forekom mig dog at indeholde en Anspielung paa hans virkelige Navn og Stilling.

Konsul. Ja det er ganske rigtigt, det klang aldeles som en Allegori.

Frue. Efter hvad vi kunde jugere, er der ingen Tvivl om, at han er en Adelsmand.

Baron. Jeg respekterer Fruens Dom i saa Henseende.

Frue. Og dansk er han, for han taler Sproget aldeles geläufig. Men da han kalder sig Ravn, har vi tænkt paa, om han ikke kunde være i Slægt med Grev Ravensberg til Gjedserodde.

Baron. Jo maaske! Greven har flere Sønner.

Konsul. Det passer godt, — han sagde ogsaa, at han havde Brødre.

Frue. Det skulde forlange mig at vide, om ingen af de unge Grever har været udenlands.

Baron. Jo, — den næstældste har opholdt sig flere Aar ved et tysk Hof — jeg husker ikke hvilket. Men De sagde jo, at han kom fra Paris?

Konsul. Ja — derfor kan han da gjerne have besøgt Paris paa Hjemvejen.

Baron. Det forstaar sig. Jeg kjender ham ikke

personlig, for han har kun været meget kort her i Kjøbenhavn, men efter hvad jeg har hørt, skal han være en meget dannet ung Mand.

Konsul. Det er han.

Baron. Som især har megen Sans for de skjønne Kunster.

Frue. Det har han.

Baron. Og tillige en Mand der holder af Spøg, en Original.

Konsul. Det er han.

Baron. Men fremfor alt en fuldendt Hofmand.

Frue. Det er han.

Konsul. Der er ingen Tvivl om, at det er ham.

Frue. Altsaa havde jeg dog gjættet rigtig.

Tredie Scene.

De forrige. Halling. Ravn.

Frue. Ah! le voilà, le bien désiré!

Konsul. Velkommen, Hr. Ravn! det er mig ret kjært —

Frue. O, De kan ikke tænke Dem, hvor vi har længtes efter Dem.

Ravn. Saa?

Konsul (forestillende). Hr. Baron Ebersdorf! Hr. Ravn!

Baron (rækker Ravn Haanden). Det er mig en stor Fornøjelse — hehehe!

Ravn. Hehehe!

Frue. Hav den Godhed at følge med, saa skal jeg præsentere Dem for det øvrige Selskab.

Ravn. Aa ja — lad gaa!

(Ravn, Halling og Fruen gaa.)

Fjerde Scene.

Konsul. Baron.

Konsul. Naa, Hr. Baron?

Baron. De har set rigtig, eller rettere, Deres Frue

har set rigtig. Det kan ikke være nogen anden end Grev Ravensberg.

Konsul. Virkelig?

Baron. Hvem skulde det ellers være? Jeg kan opregne Dem alle unge Adelsmænd i hele Danmark. Lagde De Mærke til denne Finhed, denne Sikkerhed —

Konsul. Denne Lethed, denne Utvungenhed —

Baron. Denne — ja der er ingen Tvivl om. Men hør — dette Bekjendtskab kunde være Dem til stor Fordel.

Konsul. Hvorledes mener Baronen?

Baron. Jeg har en Plan — men bi lidt! lad os først gaa ind til de andre. (De gaa ind.)

Femte Scene.

Kammerjunker Pilse. Ravn.

Pilse. Maa jeg gjøre Dem et Spørgsmaal, som er mig af megen Vigtighed. De kommer lige fra Paris?

Ravn. Ja jeg gjør.

Pilse. Saa er Deres Kjole formodentlig efter nyeste Mode?

Ravn. Ja naturligvis!

Pilse. Hvem skulde dog tænke det, at de spidse Skjøder skulde komme saa snart i Brug igjen. Se denne Kjole har jeg i Dag paa for første Gang, og den maa strax hen at forandres. Det er i Grunden ogsaa hæsligt med disse brede Skjøder.

Ravn. Aa der er flere i Paris, der endnu gaar med dem.

Pilse. Men jeg gjør det aldrig mere. Kan jeg ikke være den første til at optage en ny Mode, skal jeg dog i det mindste være den anden. Hør — vil De oprigtig sige mig — hvad synes De om min Vest?

Ravn. Aa jo! det er godt Tøj — god Bonitet — hvem har syet den?

Pilse. Den er syet i det fahrnerske Etablissement, men jeg har selv givet Ideen til den.

Ravn. Maa jeg se den lidt paa Ryggen — og i Ærmegabene — ja den er meget godt syet.

Pilse. Det glæder mig overordentligt, at den finder Deres Bifald. Jeg maa til Gjengjæld tilstaa Dem, at det første Syn af Dem, da De i Formiddags traadte ind ad Døren, slog mig ganske overordentlig. De er udmærket elegant klædt.

Ravn. Nej synes De virkelig? Ja Tøjet til denne Kjole har sgu ogsaa kostet sine halvfjerde Daler Alen.

Pilse. Virkelig? koster det ikke mere i Paris? Ja Paris det er et Paradis — hvem der var der! Hør, De kunde tjene mig med noget.

Ravn. Er det med en Vest eller et Par Benklæder?

Pilse. Ja De skal have Tak, hvis De vil laane mig et Par til at lade min Skræder sy efter, men det er egentlig noget andet. De er en Mand, som alle vise Tillid og Agtelse; Deres Stemme vil kunne fremme min Sag. De kjender jo Frøken Varbjerg?

Ravn. Datteren i Huset? ja naturlig!

Pilse. Jeg er dødelig forelsket i hende.

Ravn. Er De det? Det var da som Pokker, det er Halling ogsaa.

Pilse. Hvad for noget, Halling?

Ravn. Ja det fortalte han mig i det mindste for.

Pilse. Det er ikke muligt! Hvor tør han understaa sig?

Ravn. De kan jo spørge ham ad, der er han.

Sjette Scene.

De forrige. Luise. Halling.

Luise. Naar man vil profitere af vor Gjæsts Selskab, maa man nok selv søge ham op.

Pilse. Paa ingen Maade, Frøken! jeg er altid rede til at gjøre min Opvartning.

Luise. Det veed jeg, Hr. Kammerjunker, men det var ogsaa Hr. Ravn jeg talte til.

Ravn. Her er jeg, Frøken.

Luise (lægger sig i en Lænestol). Naar man ellers træffer nogen, der lige kommer fra Udlandet, saa har han altid saa meget morsomt at fortælle; men De har ikke endnu villet fornøje os med et eneste Træk af Deres Rejseliv.

Halling. Ja Hr. Ravn har jo ogsaa Hemmeligheder.

Ravn. Ja det har jeg min Tro.

Luise. Men dem bryder jeg mig slet ikke om. Det diplomatiske maa De gjerne beholde for Dem selv, naar jeg blot maa faa lidt af det morsomme, for Exempel hvorledes De har haft det i Paris.

Vilse. Aa ja, fortæl lidt om Paris.

Ravn. Ja det er —

Halling. Det maa være vanskeligt at vide, hvor man skal begynde og ende.

Ravn. Ja det er netop det vanskelige.

Luise. Hr. Ravn, det er første Gang jeg beder Dem om noget.

Ravn. Naa ja, saa faar man jo gjøre det.

Mel. Fr. Ep. 47.

1.

I Paris man har det saa inderlig godt,
der gaar man og driver og morer sig blot,
man spiser og drikker og lever saa flot,
og bor i et kongeligt Slot.
Naar det saa en Dag er taaleligt Vejr,
saa gaar man en Tur under skyggende Træer,
for Folk de spaserer i tusindvis der,
og altid i Søndagsklæ'r.

Luise.

O ja dejlig er vist Boulevarden?

Ravn.

Jo jo!

Vilse.

Og les Champs-Elysées?

Ravn.

Aa ja den er sgu go'!

Vilse.

Og dernede ved Floden —

Ravn.

Ja der er en Bro.
Aa prægtigt der er, kan De tro!

Alle.

Ja prægtigt, ja det vil vi tro!

2.

Ravn.

Huse der man ser med fjortende Sal
og Stads overalt, som er ikke saa gal:
en rigtig Pariser — se det er en Karl,
han kjender sin Modejournal.

Luise.

Og det friske Liv!

Ravn.

Ja det gaar i Spring,
der stolper man om, til man faar næsten Sting,
man kjører og farer som slet ingenting
i Dampvogn paa Gaden omkring.

Pilse.

Er der Dampvogn' i Byen?

Ravn.

I tusindevis.

Luise.

Og Kafeer for Damer —

Pilse.

Med Kager og Is —

Luise.

Og Butikker —

Ravn.

Med Varer til billigste Pris.
Ja dejligt der er i Paris.

Alle.

Ja dejligt der er i Paris!

3.

Ravn.

Levebrødet der er ikke saa tyndt,
i Dag gaar af Brug hvad igaar er begyndt.

Luise.

Og tænk de Soireer!

Ravn.

Ja sikken en Pynt!
der sparer man ej paa sin Mønt.

Pilse.

Denne Rigdoms Glans!

Ravn.

Ja mer end De tror,
for hver en Pariser gaar daglig paa Kroer,
og Skræderne de spiser paa Mahognibord
med Tæpper af ægte Kastor.

Luise.

Det er ypperligt!

Pilse.

Selv hos den simplere Flok!
Og Grisetternes Liv —

Luise.

Vær blot ej equivoque!

Ravn.

De maa vide —

Pilse.

Ja vist, jeg har læst Paul de Kock!

Ravn.

Ja ja, saa forstaar De mig nok!

Alle.

Ja ja, vi forstaar Dem jo nok!

Luise. Maa jeg takke Dem for den livlige Beskrivelse! Man kan høre, at De har været en skarp Iagttager.

Ravn. Ja man maa jo se sig for. (afsides) Hehehe!

Pilse. Ja det er rigtig nok noget andet end at læse det, naar man saadan faar det at høre af et Øjenvidne.

Ravn. Hør, Hr. Halling, (afsides til ham) veed De det? Kammerjunkeren vil ogsaa forlove sig med Frøkenen.

Halling (afsides). Hvad for noget? er det sandt?

Ravn. Gud straffe mig! Han fortalte mig det i dette Øjeblik.

Syvende Scene.

De forrige. Mine med The. **Margrete** med Hvedebrød.

Mine (byder Ravn). Vær saa artig, Hr. Greve! en lille Kop Thevand!

Ravn. Tak, lille Jomfru.

Pilse. Har Frøkenen været i Operaen for nylig?

Luise. Ja igaar.

Mine. Skal Hr. Greven ikke have et lille Stykke Sukker til?

Luise (afsides). Jomfruen gjør bedst i at holde sig aldeles tavs.

Mine (afsides). Nej vil man se! (byder Halling og gaar.)

Luise. De, Hr. Halling, synes jo slet ikke om Operaen.

Halling. Nej, jeg holder mere af vort danske Theater.

Pilse. Det er maaske, fordi Hr. Halling mangler den behørige musikalske Sans.

Halling. Det kunde maaske ogsaa være, fordi jeg har for megen til at lade mig nøje med den italienske Musik.

Pilse. Det er en meget arrogant Paastand. Den italienske Musik er den mest feterede i vore Dage, Hoffet ynder den.

Halling. Men Kjendere ikke.

Pilse. Er Hr. Halling da en Kjender?

Halling. Er Hr. Kammerjunkeren da en Kjender?

Luise. Den Strid maa vi have Hr. Ravn til at afgjøre. Sætter De mest Pris paa den danske eller italienske Opera?

Ravn. Jeg kjender ingen af dem.

Pilse. Nej, det er ogsaa sandt! men De har jo i Paris hørt den italienske Musik. Er det ikke den bedste?

Ravn. Nej, jeg holder mere af den tyrkiske.

Luise. Det er ypperligt! ingen af de stridbare Herrer kan faa deres Krig frem. Jeg takker Dem ret for den Finhed, hvormed De har afvæbnet dem begge. Men hvem der saa har Ret, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan holde ud at komme i vort Theater, saa længe det har saadant et Lokale.

Pilse. Nej, da er det anderledes i andre store Stæder, hvor de fornemmes Loger er ordentlige Værelser, hvori de kan modtage Visiter.

Halling. Gud ske Lov, det ikke finder Sted her! det var da ligefrem til Kunstens Ruin.

Pilse. Ja men nu er det til det fine Publikums Ruin.

Halling. Men Tilskuerne, baade fine og grove, er jo dog underordnede Personer; Kunstneren er Hovedpersonen.

Pilse. Nej sikken et Raisonnement!

Luise. Men Herregud, hvad gaar der af de to Herrer? nu begynder Krigen igjen. Hr. Ravn, De maa atter være Voldgiftsmand. Tror De virkelig, Kunsten og Kunstneren kan tage Skade, fordi man indførte den omtalte Indretning her?

Ravn. Nej, naar man betaler de Gjoglere hvad de skal have, saa har de jo ikke noget at klage over.

Pilse. Nej, det er jo aabenbart.

Luise (til Halling). Ja Deres Forestilling er mig rigtignok lidt for idealsk. Men Herregud, jeg er jo et Verdensbarn.

Ottende Scene.

De forrige. Fruen.

Frue. Ah, messieurs; s'il vous plait, les tables à jouer sont arrangées. Mr. Ravn! est-ce que je dois vous présenter une carte? (byder ham et Kort).

Ravn. Hvad mener Fruen?

Frue. Haha, De falder i Tanker. Men tør jeg sporge, hvorfor taler De ikke Fransk? vi er alle Sproget mægtige.

Ravn. Aa nu har jeg faaet saa meget af det.

Frue. Ja til en Afvexling kan det danske jo nok være godt.

Luise. Hr. Ravn har fortalt os saa meget morsomt om Paris. Tænk, Mama! selv Skræderne der er saa fine paa det, at de sidder og syr paa et Mahognibord.

Frue. Ja af en Rejse til Paris har man stor Fordel, men dog især den, at man faar saa megen Færdighed i at parlere.

Niende Scene.

De forrige. Konsul (med Kort).

Konsul. Jeg skulde have en af de unge Herrer anbragt ved et Spillebord.

Luise. Hr. Ravn, holder De af at spille Kort?

Ravn. Aa ja — jeg spillede somme Tider Jakob med Mester.

Luise. Tor man vide, hvad det er for en udmærket Mand, som De kalder Deres Mester?

Ravn. Ja det — er en —

Luise. En Hemmelighed — ikke sandt?

Ravn. Aa ja saamænd.

Konsul. Er der saa ingen af Herrerne, der vil modtage dette Kort?

Halling (afsides til Luise). Blot jeg kunde blive fri for at spille.

Pilse (ligeledes). Jeg har langt mere Lyst til at underholde Dem, min Frøken.

Konsul. Jeg skulde have en fjerde Mand til en Lhombre med Grev Romberg, General Susdal og Forstjunker Petré.

Frue. Og jeg til en Whist med tre Damer, Gehejmeraadinde Sansfaçon, Komtesse Hagenbach og Fru von Görlitz. To af de tre unge Herrer maa vi altsaa lægge Beslag paa.

Pilse. Maaske Frøkenen vil bestemme, hvem af os det skal være.

Halling. Nu ja, Frøken, vil De!

Luise. Hr. Ravn, vil De ogsaa underkaste Dem min Dom?

Ravn. Ja mænd vil jeg saa.

(Luise giver Fruens Kort til Halling.)

Pilse. Hr. Halling! jeg gratulerer.

(Luise giver Konsulens Kort til Pilse.)

Halling. Hr. Kammerjunker! jeg gratulerer.

Luise. Hr. Ravn! De overlod det til mig, og jeg

tilstaar, at jeg dømte af pur Egoisme. Kan De nu finde Dem i at underholde os Damer?

Ravn. Gud, det er min bedste Plaser.

Konsul. Maa jeg anvise de spillende Herrer Deres Pladser?

Frue. Og maa jeg tale et Ord med dig, Luise!

(Konsul, Frue, Luise, Pilse, Halling gaa.)

Tiende Scene.

Ravn. Strax efter Mine.

Ravn. Nu tror jeg, at jeg har faaet det rigtige Handelav paa det fine Væsen. Det er løjerligt nok. Gud veed hvad Mester vil sige, naar han hører at hans Fyrrepind gaar og gjør Lykke i hele dette mahogni Selskab, hehehe!

Mine (henter de tomme Thekopper). Peter!

Ravn. Naa Mine — er du der?

Mine. Søde Peter! jeg vilde saa gyselig gjerne tale med dig.

Ravn. Ja det er sgu ikke saa nemt at komme til mig, for alle disse hersens Baroner og Baroninder er færdig at slaas om mig. Du skulde bare høre Fruen — og Frøkenen, hun kaster et Par Øjne til mig saa store som Suppeterriner.

Mine. Nej sikken en fæl en! kan hun ikke lade Folk have deres Kjærester i Fred? Men hør, du bliver dog ved at holde mest af mig.

Ravn. Ja vist — men skynd dig nu lidt!

Mine. Jeg har noget paa mit Hjerte, som jeg maa fortælle dig.

Mel. af C. J. Hansen.

1.

O, min Ven, jeg maa dig sige,
hvor du er mit Hjerte kjær;
ej jeg finde kan din Lige
i det fine Selskab her.

Blandt de mange Varieteter,
al den Stads, som her man har,
er dog du, min egen Peter,
mig alene dyrebar.

Ravn. Tak skal du have, men nu skal jeg ind til de andre.

2.

Mine.

O, min Ven, du neppe tror det,
knap mig selv jeg kjender mer,
ude selv ved Kjøkkenbordet
dig jeg hører, dig jeg ser.
Mens jeg sysler med Salveter,
Glas og Knive, tænker jeg:
snart jeg daglig skal, min Peter,
dække Bord for dig og mig.

Ellevte Scene.

De forrige. Frue. Konsul.

Frue (afsides). Hvad er det? (kalder) Jomfru!

Mine. Hvad befaler Fruen?

Frue. Naar Jomfruen har udrettet Deres Arbejde, saa er Deres Plads derude.

(Mine gaar med Thekopperne.)

Tolvte Scene.

Ravn. Frue. Konsul.

Frue. Jeg tror sandelig, hun var saa impertinent at tale til Dem?

Ravn. Aa, hun var bare lidt rørende.

Frue. Det amuserer Dem maaske at tale med simple Folk?

Konsul. Det kan virkelig ogsaa være ganske morsomt en enkelt Gang, men det maa kun være et Øjeblik, for Platheden stikker dog snart igjennem. Ikke sandt?

Ravn. Jo det gjør den.

Frue. Jeg har talt med min Mand, og han raadede mig til at ty til Dem i mine huslige Bekymringer.

Konsul. De kommer jo lige fra Paris, og saa mente jeg, at De bedst maatte vide, hvorledes en Soiree smagfuldest kan arrangeres.

Ravn. Aa ja!

Frue. Vi vilde naturligvis gjerne have det saa elegant som muligt, og da Soireelivet er saa variable, vilde jeg tage mig den Frihed at sporge Dem, hvad De mente man nu skulde tage sig for.

Ravn. Ja, hvis jeg maatte sige min oprigtige Mening, saa synes jeg, vi skulde have noget at drikke.

Frue. Hvad skulde det være, om jeg tør sporge?

Ravn. Aa jeg tænker et Glas Vin.

Frue. Er det nu Coutume, at man skal have Vinen strax?

Ravn. Ja lige strax — saa kommer man først rigtig i Humor.

Konsul. Det er ganske rigtigt, det er en fortræffelig Skik.

Frue. Hvad Slags Vin skal det da være?

Ravn. God Vin.

Frue. De mener altsaa — Portvin eller Madera?

Ravn. Aa ja!

Frue. Jeg takker! det skal strax blive arrangeret.

(gaar.)

Trettende Scene.

Ravn. Konsul.

Konsul. Da her er flere, som ikke gjerne spille Kort, saa mener jeg, at det var godt at finde et Foreningspunkt for dem. Hvad mener De at man bedst kunde foretage sig?

Ravn. Aa vi kan jo sagtens hitte paa noget.

Konsul. Maaske det vilde være det bedste, om vi lod det blive ved en almindelig Konversation. Hvad mener De?

Ravn. Nej, det synes jeg ikke.

Konsul. De har ganske Ret, det vilde ogsaa blive for ensformigt. Musikken er en skjøn Kunst, og det vilde vistnok være langt bedre, om vi fik nogen til at musicere for os.

Ravn. Det tror jeg ikke er morsomt.

Konsul. Nej, det er netop det, jeg frygtede, for man faar saa meget af den i vore Dage. Naa, hvad mener De da man kunde gjøre? for vi har ikke Damer nok til at danse.

Ravn. Det synes jeg heller ikke der er nogen Fornøjelse ved.

Konsul. Nej, det er der virkelig ikke. Men hvad mener De da man burde bestille?

Ravn. Aa, naar vi allesammen samles herinde om et Glas Vin, saa kommer det nok af sig selv. Jeg skal gjøre mit bedste.

Konsul. Jeg er Dem meget forbunden. Og jeg haaber, at De bestandig vil betragte mit Hus som Deres eget.

Ravn. Det skal jeg nok.

Konsul. Om nogle Dage tager vi over til vort Gods. Der haaber jeg da at se Dem, og maaske Forholdene imidlertid kan have forandret sig saaledes, at vi kan mødes mere som Ligemænd.

Ravn. Gudbevares, vi er jo Ligemænd.

Konsul. Endnu ikke, Hr. Greve — Hr. Ravn — men det vil maaske jævne sig.

Fjortende Scene.

De forrige. Frue. Luise. Baron. Gjæster. Mine og Margrete (bringe Vin og byde om.)

Luise. Hr. Ravn, jeg har igjen en lille Bon til Dem.

Ravn. Har De igjen en Bon?

Luise. Ja, Baron Ebersdorf fortæller, at De skal være saadan en ypperlig Sanger.

Baron. Ja det er almindelig bekjendt.

Luise. Derfor vil vi bede Dem om at fornøje os med en lille Sang.

Baron. Vi er meget begjærlige efter at høre det.
Frue. Jeg elsker Sang over alt.
Konsul. De vilde gjøre os lykkelige derved.

Ravn. Ja jeg kan rigtig nok en Sang, hvis De vil tage til Takke, men den er lystig.

Luise. Saa meget desto bedre. Er det en, De har lært i Paris?

Ravn. Ja det er.

Frue. Det er superbe. Det er altsaa en fransk Sang.

Ravn. Nej, jeg synger den paa Dansk?

Frue. Er den da ikke smukkere paa Fransk?

Konsul. Nej, Hr. Ravn har maaske selv oversat den?

Ravn. Ja det har jeg.

Konsul. Det er fortræffeligt! (til de andre) Hr. Ravn vil synge en fransk Sang, som han selv har oversat paa Dansk.

Ravn. Ja men saa maa De synge hveranden Linie med, det er ikke andet end Lalala.

Konsul. Det er altsaa Solo med Kor til; det er udmærket!

Mel. Da Bonden han vilde ad Skoven gaa.

1.

Ravn.
Og Kejseren bor paa det høje Slot,

Kor.
Tralalera, faldera, falderira!

Ravn.
Hans højrøde Kjole den klæ'r ham saa godt.

Kor.
Tralalera, faldera, tralera!

2.

Ravn.
I Salen derinde laa Kejserens Kjol,
men Katten sprang op paa den samme Stol.

3.

Og Katten han tog sig nu ikke i Agt,
han tabte noget paa Kejserens Dragt.

4

Da Kejseren nu til sin Kjole saa,
saa var der en stor Plamase paa.

5.

Og Kejseren til sine Stormænd sa':
Hvor kommer vel den Plamase fra?

6.

De Stormænd vidste slet ingen Besked,
men saa blev Kejseren lynende vred.

7.

Og Kejseren gav sine Stormænd Prygl,
og det var nu blot for Plamasens Skyld.

8.

Og de turde ikke slaa ham igjen,
men derfor de slog deres Undermænd.

9.

Og alle de store de slog de smaa,
og de lod Pryglene videre gaa.

10.

Den Herremand slog sine Bonder i Flæng,
og Bonden sin Karl, og Karlen sin Dreng.

11.

Og saadan fik hele Landet da Prygl,
og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Se nu er det forbi.

(Alle omringe ham med Taksigelser).

Konsul (til en anden). Det er en ganske udmærket Stemme, og sikken en Skole han har!

Luise. Og Musiken selv — det var jo en dejlig Melodi. Tor jeg sporge, hvem der har komponeret den?

Ravn. Ja jeg maa tilstaa, jeg veed det ikke.

Luise. Saa er jeg ganske overbevist om, at den er af Dem selv. Kan De nægte det?

Ravn. Aa hvor kan De tro?

Luise. Jo, jeg kan se det paa Dem. Tror du ikke det, Mama.

Frue. Jo, Hr. Ravn kan man tiltro alt godt.

Konsul. Og saa denne fortræffelige Text. Uagtet den beholder den franske Frihed i Tonen, veed den dog saa fint og let at glide hen over det platte.

Frue. Hr. Ravn har maaske digtet den selv?

Baron. Uden Tvivl. Mine Herrer, efter en saadan Kunstnydelse kan og vil vi ikke andet end udbryde: Leve Digteren, Sangeren og Komponisten! leve Hr. Ravn!

Ravn. Tak skal De have, men kom, lad os klinke!

Konsul (hviskende). Er det nu Brug at klinke?

Ravn. Ja naturlig! Maa jeg klinke med Dem, mine Herrer og Damer! (de klinke).

Konsul. Det er ogsaa meget mere gemytligt med den Klinken.

Ravn. Hør, nu synes jeg, at vi skulde tage os noget for? Hvad mener De? Skal vi ikke have os nogle Lojer?

Frue. Vi overlade det ganske til Dem; De forstaar det dog bedst.

Ravn. Naa ja, saa vil jeg foreslaa, at vi skal lege noget, her er jo god Plads. For Exempel: hvad synes De om Saltebrod?

Frue. Salle d'Hébren?

Ravn. Ja — kjender De ikke Saltebrod?

Frue. Nej, jeg maa tilstaa —

Konsul. Jeg heller ikke. (til de andre) Kjender De Saltebrod?

Luise. Hvad er det for et Sprog, Mama?

Frue. Det er Fransk, mit Barn: salle d'Hébreu eller salle des Hébreux, Hebræer- eller Jodesal.

Baron. A, det er vist en Allusion til le juif errant af Eugene Sue. Er det ikke, Hr. Ravn?

Ravn. Jo det forstaar sig.

Konsul. Er da saadanne Lege komne i Brug igjen?

Ravn. Ja! Og det er virkelig ganske morsomt.

Konsul. Det maa være højst interessant.

Ravn. Men hør, der falder mig noget ind. (afsides til Fruen) Kan De ikke laane mig et Tæppe eller saadan noget?

Frue. Ønsker De et Bordtæppe, saa ligger der et derhenne.

Ravn. Ja det er egentlig for godt, men det faar nu at være. Maa jeg saa bede hele Selskabet om at gaa ind i den anden Stue og blive der, til jeg kalder Dem ind, en ad Gangen, saa skal De bare se Løjer.

Luise. Er det salle d'Hébreu?

Ravn. Nej, det kalder man at fæste Pige. Men skynd Dem nu ind, for jeg skal gjøre nogle Kunster i Forvejen.

Mel. Fr. Ep. 58.

Gaa bort, om jeg maa be',
og naar jeg kalder, kom saa ind igjen!
saa skal De bare se,
at det skal rigtig blive Spænd.

Baron.

O hvor vi længes efter dette Spil!

Luise.

Naar blot det kommer snart!

Frue.

O ganske magnifique det blive vil!

Konsul.

Ja det er aabenbart!

Frue.

Maaske selv fra Paris
De har os hentet den amusement?

Ravn.

Aa ja, naturligvis!
Jeg saa den der saa mangen Gang.

Baron.

O det er excellent!

Konsul.

Ja det er stort!

Luise.

Hvad siger du, Mama?

Frue.

Naar i Paris fortune den har gjort,
saa gjør den her éclat.

Ravn.

Ja nu maa De gaa bort!

Alle.

Vi gaa med Lyst, men og med Længselsve.
Lad Tiden blive kort,
til vi Mysteriet maa se! (De gaa)

Femtende Scene.

Ravn. De skal mere faa det at føle end at se. (stiller to Stole jævnsides med en Stols Mellemrum) Se saa! (tager Bordtæppet) Nu brede vi det derover, og naar de saa kommer og sætter sig, falder de durk igjennem, hahaha! (sætter sig paa den ene Stol) Vi skulde egentlig have en Mand paa den anden Stol ogsaa, men jeg kan lægge et Stolesæde for at holde fast.

Sextende Scene.

Ravn. Baron.

Ravn. Hvad vil De? De kommer altfor tidlig.

Baron. Jeg vil blot benytte det Øjeblik, da De er alene, for at tale et Par Ord med Dem.

Ravn. Men saa maa De skynde Dem lidt.

Baron. Jeg har fattet en Plan til Deres bedste. De maa ikke tro, at De har kunnet konservere Deres Inkognito; vi kjende Dem meget vel og veed blandt andet, at De kun er næstældste Søn.

Ravn. Hvad vil det sige?

Baron. Det vil sige, at De ikke kan vente nogen betydelig Arv efter Deres Hr. Fader. Kan De vel?

Ravn. Nej, det er meget rigtigt.

Baron. De erkjender vistnok Rigdommens Værd, og har vel ikke noget imod, om man kunde gjøre Dem til Ejer af en betydelig Formue.

Ravn. Nej, paa ingen Maade! Men hvorledes skulde det gaa til?

Baron. Ved at gjøre et rigt Parti. De er jo naturligvis ikke forlovet?

Ravn. Hvorfor tror De ikke det?

Baron. Nej, for saa maatte man have hørt det. Men jeg har fundet en Brud til Dem, en ung, smuk, dannet Pige med mange Talenter og en Medgift paa en halv Million — hvad siger De? Hun har jo rigtig nok en væsentlig Mangel.

Ravn Hvad er det?

Baron. Hun er ikke adelig.

Ravn. Aa skidt! hvad gjør det?

Baron. Vel er hendes Moder adelbaaren, men Faderen er af borgerlig Herkomst; dog har han grundet Haab om at blive baroniseret. Og Herregud — det er brave Folk, og en halv Million finder man ikke paa Gaden.

Ravn. Nej det er sgu vist. Men hvem er det?

Baron. Frøken Varbjerg.

Ravn. Frøkenen! det var som Satan! Mener De, at hun vil have mig?

Baron. Det kan jeg naturligvis ikke vide, men jeg har Grund til at formode det. Jeg har saa løselig omtalt denne Plan for Forældrene, og de var naturligvis let stemte derfor, da det jo maa være dem en Ære.

Ravn. Ja vist! men Frøkenen?

Baron. Ja jeg kan ikke tvivle paa, at hendes Moder ifølge sin fine Takt har ymtet noget om denne Sag for hende, og hvis hun havde haft noget bestemt derimod, saa var jeg vist bleven underrettet derom.

Ravn. Men hvad vil De da have at jeg skal gjore?

Baron. Det maa jeg overlade til Dem selv. Jeg vilde blot give Dem et Vink; for Resten vil der jo hengaa Maaneder, inden et nojere Bekjendtskab bliver stiftet. De tager mig det vel ikke fortrydeligt op?

Ravn. Nej — Tak skal De have!

Baron. Nu gaar jeg, saa kan De uforstyrret fortsætte Deres Forberedelser til Spogen. (gaar).

Syttende Scene.

Ravn.

Hille den flyvende Syge! sikken et Tilbud! Hør, jeg tror sgu, Frokenen tog mig, naar jeg friede til hende. Og saa en halv Million — saa skulde Pokker være Skræder længer! Men Mine — aa, hun kan ikke fortænke mig i det, for hun vilde gjore det samme, naar hun var i mit Sted. Og desuden — naar jeg bliver Baron, saa kan jeg jo sagtens faa hende gift med en Greve eller saadan en Stoder. — Men jeg skulde jo tænke paa Legen — aa, Fanden i Vold med de Stole! (sparker til dem) Nu vil jeg sgu fri. (aabner Doren og kalder) Froken Barbjerg!

Attende Scene.

Ravn. Luise.

Ravn. Værsgo at træde nærmere!

Luise (ser sig om). Jeg ser intet hemmelighedsfuldt.

Ravn. Det er heller ikke noget man skal se.

Luise. A, man skal maaske hore? jeg er lutter Ore.

Ravn. Ja ser De — (afsides) Nu har jeg sgu glemt Opskriften (hojt) Bi lidt! nu har ieg det.

Mel. af E. Brunn.

1.

Der er en Froken saa fin og skjær,
hun taler Fransk og kan synge og spille,
og hendes Ojne staar aldrig stille,
og Munden den smiler saa mildt til enhver.

Og fornem er hun, og Væsen hun har,
og dermed Dejlighed og hun forener,
og Grunker dem arver hun efter sin Fa'r,
saa kan De nok gjætte, hvem jeg mener.
Kan De det gjætte?

Luise. Nei!

Ravn. Det er Dem selv.

Luise. Er det mig?

Ravn Ja mænd er det saa. Nu skal De høre videre.

2.

Og saa er der en Fyr, af Skabning klejn,
og fremmed end i de fornemmes Sale;
men naar man vil om hans Væsen tale,
saa tror jeg dog ej, der er noget i Vej'n.
Og alle holder nu højt ham i Pris,
for Lystighed med Forstand han forener;
han nylig er kommen hertil fra Paris,
saa kan De vel gjætte, hvem jeg mener.
Kan De det gjætte?

Luise. Ja det er Dem selv.

Ravn. Gu er det saa.

3.

Af dette hersens jeg nok maa tro,
De let vil kunne til Resten Dem gjætte;
det nette passer jo for det nette,
og nette man finder jo begge de to.
Er det ej rigtigt, at Frøkenen da
sin egen Nethed med Fyrens forener?
Og hvis De nu svarer paa det med et Ja,
se saa har De gjættet hvad jeg mener!
Vil De det gjætte?

Luise. Det er jo kun en Leg?

Ravn. Nej, det er mit Alvor.

Luise. Hvad vil De?

Ravn. Jeg vil — ja jeg vil fri. Her staar jeg, her er min Haand, her er mit Hjerte — værseartig!

Luise. Men vi har jo kun kjendt hinanden saa kort.

Ravn. Det er meget vist, men jeg kunde sgu ikke holde mig længer.

Luise. Men jeg veed endnu ikke rigtig, hvem De er; saa maa De da først sige mig Deres egentlige Navn.

Ravn (brøsig). Ja naar De ikke vil, saa er det en anden Sag, saa —

Luise. Jeg forstaar Dem; De vil ikke elskes for Deres Rang og Stilling, men blot for Deres Person.

Ravn. Nej, ikke for min Rang, blot for min Person. Hvad siger De saa?

Luise. Jeg elsker dig.

Ravn. Tusind Tak! (omfavner hende) Min Luise!

Luise. Min — hvad hedder du?

Ravn. Peter.

Luise. Min Peter! O hvor er jeg lykkelig! Men hør — for det første maa vi holde det hemmeligt.

Ravn. Nej min Sjæl maa vi ej. (kalder ud ad Døren) Konsulen og Fruen!

Nittende Scene.

De forrige. Konsul. Frue.

Konsul. Naa — nu er vi forberedte paa at blive overraskede.

Ravn. Det skal De ogsaa blive.

Frue. Kan vi saa faa Hemmeligheden at se?

Ravn. Det er nemt gjort. (kysser Luise).

Konsul. Hvad — hvad for noget?

Frue. Qu'est-ce que c'est que ça? hvad betyder det?

Ravn. Det betyder blot, at vi to er bleven Kjærester.

Konsul. Hvad? allerede?

Frue. Det var en surprise! Luise!

Luise. Jeg kunde ikke sige Nej, Mama!

Konsul. Og vi veed jo slet ikke, hvem De egentlig er; De har jo ikke en Gang sagt os Deres Navn og Stilling.

Ravn. Jeg har jo sagt Dem det, men De vilde ikke tro mig.

Konsul. Aa skal vi nu have den Historie igjen? Jeg maa sige — hvad siger du?

Frue. Jeg siger, det er kjækt.

Konsul. Ja kjækt er det, overmaade kjækt, og maaske den Kjækhed er Brug i Paris, men den passer ikke for vort nordlige Klima.

Frue. Og dog maa vi samtykke deri. Hvad Elskov forbinder, kan Forældre ikke adskille.

Ravn. Det var dejlig sagt. Hørte De det?

Konsul. Ja den Veltalenhed kan jeg ikke modstaa. Kom min Svigersøn, lad mig omfavne Dem! (han gjør det).

Frue. Kys mig, min Datter! (gjør det) Og saa mener jeg at vi øjeblikkelig bør deklarere Forlovelsen for hele Selskabet.

Ravn. Ja det er det rigtigste! (aabner Døren) Værsæartig alle sammen!

Tyvende Scene.

De forrige. Baron og de øvrige Gjæster.

Baron. Naa, hvori bestaar nu den store Hemmelighed?

Konsul. Maa jeg præsentere Dem et forlovet Par: min Datter og Hr. Ravn!

Baron. Hvad for noget? allerede? gratulerer!

(Almindelig Gratulation).

Baron (til Ravn). Det var da i en uhyre Fart! Og det er det, De kalder at fæste Pige — hahaha! De har altsaa tænkt paa det tidligere? Fæste Pige — hahaha! At det dog ikke kunde falde mig ind!

Enogtyvende Scene.

De forrige. Pilse.

Pilse. Hvad er her paa Færde?

Baron. En Forlovelse mellem Frøken Varbjerg og Hr. Ravn.

Pilse. Det er ikke muligt! (til Ravn) Er det vel?

Ravn. Jo det er saamænd.

Pilse (afsides til ham). Men Herregud! jeg troede, at De netop vilde arbejde for min Sag.

Ravn. Ja men jeg forstod Dem, som om De blot havde noget imod, at Halling fik hende, og saa, for at forhindre det, tog jeg hende selv.

Pilse. De har altsaa misforstaaet mig — og derved har De gjort mig ulykkelig. Men enfin — vi vil være Venner alligevel.

Ravn. Ja vel! Skal vi drikke dus?

(De gaa hen og drikke.)

Toogtyvende Scene.

De forrige. Halling.

Halling (heftig). Luise! er det sandt, at De vil forlove Dem med Ravn.

Frue. Forlovelsen er sket.

Halling. Det kan ikke ske — det er ikke muligt — jeg vil ikke tillade det.

Konsul. Hr. Halling, hvad er det for en Tone?

Halling. Jeg kan forhindre det, jeg kan give Oplysninger, som vil gjøre det umuligt. Veed De da, hvem denne Ravn er?

Baron. Ja han er Greve — (hviskende) det er Grev Ravensberg.

Halling. Nej, han er Skræddersvend fra Helsingør — hvad siger De saa?

Konsul. Herregud — tror De paa den Historie? haha! Den har han ogsaa fortalt os, men vi se skarpere. De kan derfor være ganske rolig.

Halling. Saa bliver jeg nødt til at sige Sandheden rent ud. Nu vel — De maa da vide, at det ikke gaar naturligt til, det er Hexeri, han har en Tryllering om Armen.

Baron. En Tryllering, hahaha! (almindelig Latter.)

Halling. O, De skal ikke le — Hr. Ravn kan selv bevidne det. Det var i Nat ude i Dyrehaven, der traf vi en Hex —

Baron. En Hex! hahaha! (almindelig Latter).

Konsul. Min Ven, De taler over Dem.

Halling. Er der da ingen, der vil tro mig? Træk blot Kjolen af ham, saa vil De faa Ringen at se.

Frue. Hr. Halling! De er vist syg.

Halling. Saa maa jeg prøve det sidste Middel. Vil De da love mig at opsætte Deklarationen blot til i Morgen? Det er absolut nødvendigt; jeg fordrer det.

Frue. Hr. Halling har intet at fordre her. Deklarationen er sket.

Luise. De gjorde vist bedst i at gaa til Ro.

Halling. Tak, min Frøken, for Deres Opmærksomhed! Men De vil komme til at fortryde, at De ikke fulgte mit Raad; De vil alle sammen blive prostituerede. (iler ud.)

Treogtyvende Scene.

De forrige uden Halling.

Konsul. Det var en højst ubehagelig Scene.

Ravn. Ja jeg vilde ikke haft det for to Skilling.

Frue. Ja det kommer der af, naar man er for liberal med at vælge sin Omgang. De Studenter mangle den sande Dannelse.

Konsul. Jeg vil foreslaa, at vi nu opløse Spillepartierne og more os med de Løjer, som min tilkommende Svigersøn har lært i Paris.

Baron. Ja, det er superbe.

Mel. Fr. S. 58.

Kor

Nu Glædens fulde Røst,
fra Loft og Vægge klinge skal igjen,
og under munter Lyst
skal denne Aften glide hen.

Baron (til Ravn).

Men De er Manden, hvem vi lide paa.

Konsul.

De sørge maa for alt.

Frue.

Ja Dem det er, til hvem vi alle gaa
og hente Viddets Salt.

Kor.

Hr. Ravn han er vor Trøst,
han Glædens Stemme vække skal igjen,
og under munter Lyst
skal denne Aften glide hen.

Fjerde Akt.

Samme Aften. Hallings Værelse.

Første Scene.

Halling gaar op og ned ad Gulvet. Margrete.

Margrete (udenfor). Hr. Halling! Er De oppe endnu!

Halling. Ja, værsgo!

Margrete. Naa, hvorledes har De det? Frøkenen siger, at De blev syg.

Halling. Aa det var ingenting.

Margrete. Jeg vilde spørge, om De ikke kunde have Lyst til lidt Is eller Gelee eller et Glas Vin. Det kunde maaske hjælpe.

Halling. Nej Tak! kommer det Tilbud fra Familien derovre?

Margrete. Nej Gud! saadan noget har de ikke Tid til at tænke paa. Men jeg kunde jo nemt bringe noget over til Dem, uden at Fruen mærkede det. Der er saa-mænd Guds Velsignelse.

Halling. Nej, De skal have Tak. Nu gaar jeg i Seng.

Margrete. Ja det har De maaske ogsaa bedst af. Men hør, Hr. Halling! hvad skal vi gjøre ved Jomfru Tokkerup?

Halling. Jomfru Tokkerup?

Margrete. Ja den lille Mine, De kjender hende jo nok. De kommer jo til Tokkerups.

Halling. Gjør jeg?

Margrete. Ja det fortalte Jomfruen mig, og det er jo ogsaa en ganske net Familie. De er jo rigtig nok ikke saa gentile, men Herregud, for Dem og mig og vores Lige kan det jo være godt nok.

Halling. Ja vist! Men hvad fejler hun da?

Margrete. Aa hun fik det akkurat ligesom De. Vi stod derude og skar Kage, og saa paa en Gang begyndte hun at lytte, og saa foer hun lige lukt ind i Stuen og rakkede Frøkenen og Fruen saadan til, saa det var gefærligt. Og nu staar hun ude paa Gangen og græder, og jeg kan ikke faa hende til at gaa ned.

Halling. Den stakkels Pige!

Margrete. Aa hvad! Greven har vel gjort nogle Løjer med hende —

Halling. Greven? Naa De mener Hr. Ravn!

Margrete. Ja — og saa tror den dumme Tøs, at han vil gifte sig med hende, i Stedet for at betragte det som en Ære og Fornøjelse. For jeg har nu set mange fine Folk, og jeg skulde tro, at jeg forstaar mig paa det; men hans Lige har jeg aldrig truffet paa.

Halling. Er han gaaet hjem?

Margrete. Nej, dertil morer de dem rigtig nok altfor godt. De støjer og de tumler og dominerer, saa det staar efter, og han er Manden for det hele.

Mel. Fr. S. 22.

1.

Ja i et saadant Selskab maa
man kalde ham en Skat,
og hele Huset har han paa
den anden Ende sat.
Hvad han siger —

Halling.

Hvad han siger —

Margrete.

Lystre de glat,
Og de morer dem saa godt,
og de morer dem saa godt,
og der synges lystig og der lees,
og de danser —

Halling.

Og de danser —

Margrete.

Rundt i en Kreds.
Og de morer dem saa godt.

Halling.

Og de morer dem saa godt.

Begge.

Og de morer dem saa godt.

2.

Margrete.

Og Kispuds leged alle nu
fra yngst til allerældst,
saa flere Ruder gik itu
og knap et Glas blev frelst.
Lose Panter —

Halling.

Lose Panter —

Margrete.

Gjor de dog helst.
Og de morer dem saa godt,
og de morer dem saa godt.
Da Baronen dansed Mennet,
han med Fruen —

Halling

Han med Fruen —

Margrete.

Faldt nok saa net.
Og de morer dem saa godt.

Halling

Og de morer dem saa godt.

Begge.

Og de morer dem saa godt.

Margrete God Nat, Hr. Halling! (gaar).

Anden Scene.

Halling.

Hahaha! Det maa klæde de Folk udmærket; men de har endelig godt af det. Det gjør mig kun ondt for Luise, jeg havde dog troet, at hun holdt af mig. — Aa hun er ikke et Haar bedre end de andre, og Klint havde Ret, at jeg ikke hører hjemme i det fornemme Slæng. — Der staar nu den stakkels Pige ude paa Gangen og græder. Hvor anderledes varm og ærlig og uskyldig er hun. Jeg vil dog prøve paa at trøste hende. (gaar hen imod Døren). — Jeg er overbevist om, at det vilde ærgre Luise, om jeg forlovede mig med en anden. Hun er nu stolt af at have ruineret mig for hele mit øvrige Liv. Nej pyt, min gode Frøken! jeg ruineres ikke saa let. (aabner Døren) Der staar hun — med et Mandfolk. Det er hendes Fader. Jeg skal se at faa dem herind. (gaar.)

Tredie Scene.

Halling. Mine. Tokkerup.

Halling (i Døren). Værsgo at træde indenfor!

Tokkerup. Takker ærbødigst! Vi kommer vist til Ulejlighed.

Halling. Vil De ikke tage Plads! (Tokkerup bliver staaende, Mine sætter sig). Jeg vilde blot give Dem nogle Oplysninger med Hensyn til hvad der er sket her i Aften.

Tokkerup. Ja jeg hører, at Hr. Ravn er bleven forlovet med Frøken Barbjerg; det er virkelig en overmaade Lykke. Men Mine der, hende gefaller det ikke.

Halling. Nej, Jomfruen har jo rigtig nok Grund til at føle sig krænket.

Mine (grædende). Aa det er ikke for min egen Skyld. Men jeg veed, at Peter aldrig vil blive lykkelig med den Frøken.

Halling (afsides). Det er dog en elskværdig Pige. (højt

Tro mig, kjære Jomfru! Ravn fortjener virkelig ikke Deres Medynk, det er en meget daarlig Person.

Mine. Aa fy, Hr. Halling! hvor kan De dog sige saadan noget?

Totterup. Og hvad skader det dig saa videre? Du kan jo sagtens faa dig en ny Kjæreste, hvor du har faaet alle de andre.

Halling. Hvad? har De været forlovet for?

Totterup. Aa ikke mere end en Snes Gange.

Mine. Kommer du nu med det igjen? (til Halling) Nej, jeg har ikke været forlovet mere end fem Gange.

Halling. Fem Gange? .

Totterup. Knap maalt.

Mine (grædende). Men jeg har aldrig elsket nogen af de andre saadan som Peter. Og jeg veed ogsaa, at han i Grunden holder allermest af mig.

Halling. Nej, De kan tro, han holder kun af sig selv.

Mine (rask). Hvem har sagt Dem det?

Halling (forlegen). Jo jeg — jeg synes, at det —

Mine. Aa behold De Deres Syner for Dem selv! Jeg har ogsaa Øjne i Hovedet. — Nej, det er den Froken, der har forlokket ham, og saa den opblæste Frue. (grædende til Totterup) Du skulde høre, hvordan hun talte til mig. Hun beskyldte mig for at rende paa Dansebod.

Totterup. Ja men det gjør du jo ogsaa.

Mine. Det er den sorteste Løgn — veed du det — uden du maaske vil kalde Kjæden for en Dansebod. (grædende) Nej om jeg end er fattig, saa er jeg dog honnet, og hun skal ikke have Lov til at blamere mig for fremmede Folk.

Totterup. Men det er sandt, Hr. Studenten havde jo noget at fortælle.

Mine. Ja hvad var det?

Halling (kold). Aa, nu kan det være det samme.

Mine. Nej kom kun med det!

Halling. Aa jeg vilde blot vise Dem, at der hersker

en Fejltagelse, og at Deres Kjærlighed til Ravn i Grunden er en Indbildning.

Mine. Den Snak kan De gjerne spare Dem. Maa jeg være fri!

Halling. Naar De blot vil tillade mig —

Mine. Nej se til ham! Han vil ogsaa gjøre sig vigtig.

Tokkerup. Men Mine dog! Er du gal?

Mine. Jeg har ikke bedt om hans Raad, lad ham holde sin Næse fra min Kjærlighed! (grædende, idet hun gaar) Og fordi man er ulykkelig, skal ikke enhver Laps have Lov til at overfuse en, for jeg er en honnet Pige, og jeg vil ikke taale Næsvisheder af saadan en — (gaar).

Fjerde Scene.

Halling. Tokkerup. Siden Ravn.

Halling (affides). Det var den anden Illusion.

Tokkerup. Hr. Studenten skal ikke kere sig om hvad hun siger, for rigtig nok er hun min Datter, men det er en snavs Tøs, som kun skaffer mig Fortrædeligheder.

Ravn (kommer). Hør, Halling — Aa De har fremmede.

Tokkerup. God Aften, Hr. Ravn!

Ravn. God Aften! Jeg synes, jeg skal kjende den Mand. De er —

Tokkerup (bukker). Skomager Tokkerup til Herrens Tjeneste. Jeg vilde blot tage mig den Frihed at gratulere Herren angaaende Deres Forlovelse, og dersom Herren i Deres Fornemhed skulde behøve en Skomager — Herregud, det gjør jo baade store og smaa — saa vil jeg bede Dem huske paa mig.

Ravn. Ja, der er jo Skomagere nok.

Tokkerup. Ak ja — der er altfor mange. Men hvis Herren en Gang skulde have lidt simpelt Arbejde, en Flik eller et Par Saaler eller et Taaspod, saa — for gammelt Bekjendtskabs Skyld — kunde De gjerne tænke

paa Skomager Tokkerup hernede i Kjælderen. Det skal blive gjort baade pænt og durabelt.

Ravn. Jeg skal overveje det nærmere. Adjo!

Tokkerup. Tusind Tak! Ærbødigst! (gaar).

Femte Scene.

Halling. Ravn.

Halling. Maa jeg spørge, hvad De vil her?

Ravn (sætter sig). Aa jeg vil bare puste lidt, jeg er saa nederdrægtig træt. De kan ogsaa tro, vi har gjort et farligt Mudder derinde. Og naar jeg drikker Vin, saa bliver jeg altid søvnig. Det maa vel ogsaa snart være Sengetid?

Halling. Ja, Klokken gaar stærkt til tolv, og nu skal jeg i Seng.

Ravn. Værsgo, De skal ikke genere Dem. Men det er sandt, jeg skulde sige Dem fra min Svigerpapa, at De skal flytte, for jeg skal have Deres Værelser, til vi rejser paa Landet.

Halling. Ja saa?

Ravn (ser sig om). Aa det er jo ogsaa en ganske pæn Stue. Monstro nu den Stol følger med?

Halling. Ja det er i det mindste ikke min.

Ravn (lægger sig i Gyngestolen). Ja, jeg kan i Grunden faa det ganske godt.

Halling (ærgerlig). Hør, Hr. Ravn jeg maa sige Dem — nu maa De gaa.

Ravn (strækker sig). Tror De? Jeg havde nu allermest Lyst til at komme i Dynerne. Men de længes vist grulig efter mig derinde.

Halling. Ja det gjør de vist. Gaa De!

Ravn (rejser sig). Ja saa maa man vel. (gaar frem og tilbage) Hør, Halling, jeg har dog i Grunden skudt Poppegøjen.

Halling. Det vil vise sig.

Ravn. Ja, om en Maanedstid skal vi have Bryllup, saa skal De se en Stads.

Mel. Danser Majen skjøn imøde (Weyse).

1.

Ja, min Lykke jeg fandt iblinde,
og se nu har jeg vundet det Spil,
alting staar for mig jo paa Pinde,
jeg kan faa nu hvad Fanden jeg vil.
Tænk, jeg holer — nu kommer det bedste —
da i Medgift en halv Million,
og i dette Aar eller næste
bliver min Svigerpapa Baron.

2.

Men hvor fornem jeg end skal være,
ej af Venner jeg Haanden vil sla';
jeg paa Dem skal tænke, min kjære,
jeg skal hjælpe Dem.

Halling

Tak skal De ha'!

Ravn.

Sov da vel!

Halling

Jeg Dem ønsker til Lykke.

Ravn.

Ja jeg iler til Lykke og Lyst,
jeg skal ind for atter at trykke
Frøken Luise til dette Bryst. (gaar)

Sjette Scene.

Halling. Klint.

Halling. Det er i Grunden underligt, men jeg tror at al min Forlibelse er gaaet over. Jeg er bleven saa let om Hjertet.

Klint. God Aften, Halling!

Halling (farer ham imøde). God Aften, min kjære Ven! Hør, det er udmærket, at du kommer nu. Jeg trænger saadan til et ordentligt, veritabelt Menneske.

Klint. Naa, hvad er der da paa Færde?

Halling. Aa, jeg er saa glad, men jeg veed ikke ret hvorfor. Jo oprigtig talt er det, fordi jeg har faaet en Kurv. Ja — egentlig har jeg da faaet to.

Klint. To! Naa det var godt bestilt. Men hvad var det for en Snegl, der gik fra dig nu?

Halling. Det var min Doktor, det er ham der har kureret mig for Forlovelsessygen. Aa du kan tro, jeg er bleven saa fornuftig, saa der er ingen Ende derpaa. Men hvor kommer du fra?

Klint. Aa vi kom fra Selskab, og da din Port stod aaben, fik vi Lyst til at se, om du var hjemme.

Halling. Naa du var i Selskab? Var der nogle smukke Piger?

Klint. Ja det kan du tro.

Halling (ivrig). Aa hvem var det? fortæl mig!

Klint (leende). Du er dog en rigtig Rus! Jo jeg skal love for, at du er bleven fornuftig. Men Søren og Hutter venter dernede paa Trappen.

Halling. Aa saa maa vi have fat paa dem. Jeg længes saadan efter de gamle Ansigter. Lad os gaa ned og hente dem! Kom! (De gaa.)

Et Værelse hos Konsulen.

Syvende Scene.

Ravn kommer ind, efterfulgt af Konsul, Frue, Luise, Baron, Pilse og Gjæster.

Alle. Hr. Ravn! Hr. Ravn! (Ravn sætter sig.)

Luise. Kjære Peter, hvad skal vi nu have?

Nogle. Hr. Ravn, en ny Leg!

Ravn. Nej, Børn, nu kan vi vel nok være trætte af det.

Frue. Aa nej! det bliver man aldrig træt af.

Baron. Nej, dertil er det rigtignok altfor interessant. (gaber).

Ravn. Ja men hør, saa kan vi jo tage fat i Morgen Aften igjen.

Konsul. Aa ja, det kan vi — hvis De alle vilde beære mig med Deres Selskab i Morgen igjen?

Pilse. Ja jeg skal desværre til Hoffet.

Ravn. Aa den Kammerjunker gjør altid Brøvl. Hør, du kan jo tage Hoffet med.

Baron. Hahaha! det er udmærket! (til de andre) Hører De, Hr. Ravn siger, at Kammerjunkeren kan tage Hoffet med. Hahaha! (almindelig Latter)

Konsul. Hr. Ravn, maa jeg være saa fri at spørge, hvor De bor?

Ravn. Jeg losjerer hos Gjæstgiver Kraft i Pustervig.

Baron. I Pustervig? Hahaha! (almindelig Latter

Pilse. Hør, hvis du skal tage ind paa et Hotel, saa kan du lige saa godt kjøre hjem med mig; jeg har Plads nok.

Ravn. Tak skal du have! Saa sparer jeg den Mark. (almindelig Latter).

Konsul. Det er dog en mageløs Vittighed.

Frue. Ja han har superbe Indfald, den kjære Greve.

Baron (griber et Glas). Mine Venner! Afskedens Time slaar. Vi have tilbragt en Aften, rig og herlig som ingen anden, en Aften, der bestandig vil staa for os som den skjønneste i vort Liv. Lader os da takke ham, som vi skylde saa meget, lader os her ved det skummende Bæger nedbede Himlens Velsignelse over den Pagt, han har sluttet, en Pagt mellem Kraft og Skjønhed, mellem Aand og Hjerte, mellem Rang og Rigdom. Lader os udtale, hvad vi føle os saa dybt forvissede om, at denne Pagt vil være ophøjet som hans Karakter, uplettet som hans Adelsskjold og urokkelig som vor Taknemmelighed.

Alle. Bravo! bravo! Hr. Ravn — de forlovede leve!

Konsul og Frue (rørte). Tak, kjære Baron! Tak!

Ravn. Ja hør, Baron! det var fgu kjønt.

Baron. Synes De virkelig? det fornøjer mig ret (trykker hans Haand).

Pilse. Ravn, kom! saa siger vi Farvel.

Baron. Nej, vi maa blive lidt for at afkjøle os, vi er saa echaufferede.

Ravn (afsides). Naa, skal De nu blive længer endnu! (højt) Ja saa kan I jo gaa ind i Salen og faa jer lidt Is.

Konsul. Ja det er rigtigt! Vær saa artig! (de gaa).

Frue (til Ravn, som bliver siddende). Hr. Ravn, hvorfor kommer De ikke med?

Ravn. Lad De mig om det — gaa De! (hun gaar) Nej hør! tag det Lys med, det skærer mig i Øjnene. (Fruen gaar og tager Armstagen med).

Ottende Scene.

Ravn. Siden Luise.

Ravn. Det er Pokkers, saa jeg er søvnig! (lukker Øjnene) Aa man kan ikke sove for de forbandede Lys. (rejser sig og slukker alle Lysene) Se saa! Nu kan man da faa sig en lille Lur. (sætter sig) Lad de andre saa more sig med deres Slikkeri.

Luise (kommer). Men her er jo ganske mørkt. Peter! er du her?

Ravn. Er det dig, min Pige? Kom herhen og sæt dig ned ved Siden af mig! Jeg skulde just til at slibe mig en lille Skraber.

Luise (sætter sig hos ham). O Peter! jeg kan ikke beskrive, hvor jeg elsker dig.

Ravn (gaber). Det kan jeg sgu heller ikke. Den forbandede Ring, den trykker mig (tager den af).

Luise. Hvad er det for en Ring?

Ravn. Aa det er en, jeg har arvet efter min Oldemoder.

Luise. Søde Peter! jeg har tænkt paa, at naar vi bliver gift, saa skulde vi gjøre en Rejse til Paris og til Italien — kunde det ikke være dejligt? Og du maa jo

rigtig kunne vise mig om derovre. (Klokken slaar tolv, man hører Ringen klinge paa Gulvet). Der tabte du din Ring. Han sover! Ja han har rejst hele den forrige Nat. — Gud, hvor jeg dog er lykkelig! Og hvor Emma Jul vil blive misundelig! Ak ja! (sover ind)

Niende Scene.

De forrige. Baron.

Baron. Hvad? her er bælmørkt! Hr. Ravn, Klokken er over tolv! vi maa nok hjem. Hr. Ravn, er De her? Aa han har vist en Spøg for. (gaar og kommer tilbage med Lys) Ja jeg skal nok finde Dem. (sætter Lyset) Hr. Ravn! (opdager de sovende) Der sidder han, den charmante unge Mand. (betragter ham) Hm, det klæder ham just ikke at sove. Mærkværdigt, saa det forandrer ham! Vidste man ikke bedre, skulde man sige, at det var et ganske ordinært Ansigt.

Tiende Scene.

De forrige. Konsul. Frue. Pilse. Gjæster.

Konsul. A, en sovende Gruppe! Se dog!

Frue. O de kjære Børn! — Fi donc! det er afskyeligt!

Baron. Ja, ikke sandt! det klæder ham ikke.

Frue (heftig) Luise! vaagn dog! (Luise slaar Øinene op) Rejs dig op!

Luise. Men hvor er da Peter? (ser paa ham) Men Gud! hvad har de gjort ved ham?

Konsul. Kald paa Greven — paa Hr. Ravn! Han sover saa stygt!

Luise (rører ved ham). Peter! Nej, det er ikke Peter! Hvad er det for noget afskyeligt noget? hvem er det?

Pilse (nærmer sig). Aa det er bestemt et af hans lystige Indfald. Se, hvor han har majet sig ud!

Frue. Nej det er slet ikke ham. Det er ikke min Svigersøn.

Konsul. Men vi maa dog have at vide, om det er et Menneske eller en Dukke. (ruster i ham) Rejs Dem!

Ravn. Ja Mester! nu kommer jeg. (aabner Øjnene) Men det er sandt, skal vi saa tage hjem?

Luise. U, sikken en Stemme!

Konsul. Min Herre, hvad skal det betyde?

Ravn. Ja gjæt en Gang! Hehehe!

Pilse. Jeg er overbevist om, at det dog er ham. Hør, tag nu den grimme Maske af! (tager ham i Ansigtet).

Ravn (slaar ham over Haanden). Tag du dit eget Flødeskæg af! Hehehe! Naa, hvorfor griner I ikke?

Pilse (forfærdet til de andre). Det var hans eget Ansigt.

Baron. Jeg kan ikke begribe, hvor Kammerjunkeren kan være saa blind. Der er jo ikke Spor af Lighed.

Konsul. Nej, De har Ret. Men hvem er det da? og hvor er han?

Baron. Det maa være en Spøg, en ikke ganske heldig Spøg af den kjære Greve. Han maa være her i Nærheden. Men hvem er det, han har sat i sit Sted? (til Ravn) Hør, min Ven! vi vil ingen Løjer have mere. Hvem er De?

Ravn. Aa Baron, De er en Rad! Hehehe!

Baron. Det er en impertinent Person.

Ravn. Aa lad nu være med de Narrestreger! Ellers bliver jeg sgu gal i Hovedet.

Konsul (farer hen til ham). Svar nu — hører De! Hvem er De, og hvad skal det betyde?

Ravn. Aa det er slet ikke morsomt. Luise, kom og kys mig!

Frue. Uforskammede!

Baron. Jeg tror virkelig, at han vil udgive sig for Hr. Ravn!

Konsul. Men, Luise, du maa jo vide, hvordan det er gaaet til. Hvordan er du kommen til at sidde ved Siden af det Menneske?

Luise (grædefærdig). Søde Papa! jeg veed det ikke.

Jeg sad og talte saa yndig med Ravn, og saa lukkede jeg Øjnene, og da jeg vaagnede, saa —

Frue. Græd ikke, mit Barn! det er en Spøg, som jeg ikke havde tiltroet en Mand som — som Hr. Ravn. Men hvor er han?

Baron. Ja hvor er han? Det kan ikke hænge saaledes sammen. (til Ravn) Vil De forklare Sagen, hører De! Svar nu?

Konsul. Ja ellers sende vi Bud efter Politiet.

Ravn. Men Gudbevares! Jeg er jo Peter Ravn, Deres Svigersøn!

Frue. Og det tør man byde os!

Konsu. Den Ide skal Politiet nok pille ud af Dem.

Ravn. Men alvorlig, er der ikke en eneste, som kjender mig?

Alle. Nej!

Baron. Lad ham gaa! det er det bedste. Gaa Deres Vej!

Ravn. Nej nu taaler jeg det min Sjæl ikke længer.

Mel. Fr. Ep. 64.

Nu bli'r jeg gal, jeg mig bort vil begive,
saa kan De ha' det saa godt, skal De se;
men hvis De ønsker, at her jeg skal blive,
maa De mig kjønt om Forladelse be'.

Alle.

Nej nej nej!

Ravn

De vil ej?

Alle.

Her ser De nok, De kommer tilkort.

Ravn.

De vil ej?

Alle

Nej nej nej!
Gaa De kun bort!

Ravn.

Nu er jeg gal, saa vil her jeg forblive,
gysselig hævne jeg vil denne Tort.

Baron.

Vil De saa
bare gaa!

Ravn.

Min Sjæl om jeg det gjør.

Konsul.

Gaar De ej,
saa skal jeg —

Ravn

Ja rør mig, om De tør!

Alle.

Sikkert er Manden —

Ravn.

Jeg er sgu riæl.

Alle.

Gaaet fra Forstanden.

Ravn.

Det er De nok selv.

Alle.

Hvad gaar der a' ham?
Strax vi nu maa la' ham
hente med Politi.

Ravn.

Hør mig dog bare!

Alle.

Vi Dem ikke tror.

Ravn.

Jeg kan forklare —

Alle.

Spar kun Deres Ord!

Ravn.

Kom, min Luise!
jeg skal dig bevise —

Alle.

Maa vi være fri!

Ravn. I vil altsaa slet ikke kjende mig igjen? — Godt, Born! jeg skal skaffe Vidner. (gaar hen imod Døren, men kommer tilbage igjen) Naa, har I betænkt jer? Godt! I skal faa det betalt. (gaar).

Ellevte Scene.

De forrige uden Ravn.

Luise. Gode Mama! hvad skal jeg gjøre? Jeg er saa bange for, at den rigtige Ravn aldrig kommer her mere.

Baron. Jo derpaa kan Frøkenen være sikker, en Adelsmands Ord kan man altid stole paa.

Konsul. Han maa jo være her endnu, for han har jo ikke taget Afsked. Jeg vil dog ind og se efter ham i de andre Værelser.

Pilse. Nej Konsulen bør blive her. (henvender sig til de stumme Personer) Vi vil jo med Fornøjelse aastille den fornødne Husundersøgelse, og vi skal nok bringe Desertøren død eller levende — hehehe! (gaar med de stumme Personer).

Konsul (raaber efter dem). Og husk at se ind til Hr. Halling, der var han før.

Frue. Ja Hr. Ravn er vistnok den eneste, der kan befri os fra dette mauvais sujet!

Baron. Aa nu vover han neppe at komme her tiere.

Tolvte Scene.

De forrige. Ravn. Hutter. Søren Torp. Klint.

Ravn. Nu skal De se, her er nogle Folk, der kjender mig. Og Hr. Halling kommer strax med flere.

Konsul (rækker dem Haanden). A, god Aften, mine Herrer!

Baron (afsides til Fruen). Hvad mon det er for Personer?

Ravn (til de nysankomne). Ja tænk en Gang, jeg har været her hele Aftenen, og de har grint ad mig og for=

lovet sig med mig, men nu paa en Gang siger de, at det ikke er mig, og gjør en helvedes Velstand, saa —

Konsul (til Ravn). Stille! — Hr. Hutter, De kjender altsaa Hr. Ravn?

Hutter. Ja jeg traf ham i Formiddags hos Halling, men han havde rigtignok ikke den fjerneste Lighed med den Mand der.

Konsul (til Ravn). Der kan De se.

Ravn. Men Hutter dog!

Hutter. Den Ravn, jeg talte med, var en Mand med Energi i Øjet!

Ravn. Hvad for noget i Øjet?

Hutter. Med Energi i Øjet og det levende Ord paa Tungen; det var en ægte, en gedigen liberal.

Baron. Nej, vores Hr. Ravn er ikke liberal, han er egentlig Greve.

Hutter. Ja saa er det ikke ham, jeg kjender.

Ravn. Men, bedste Hr. Søren, kjender De mig da heller ikke?

Søren Torp. Ja jeg veed ikke ret.

Ravn. Aa hvad! kjend mig!

Søren Torp. Mine Herrer og Damer! den omtalte Hr. Ravn er jo aabenbart en Ironiker, det vil sige, en Størrelse, der ligesom en Cirkelperiferi har uendelig mange Sider.

Baron. Men jeg forstaar ikke — hvem er da den liberale, som Hr. Hutter omtaler?

Søren Torp. Det er een Side af ham.

Konsul. Og Greven?

Søren Torp. Det er en anden Side af ham.

Hutter (peger paa Ravn). Og den Person der?

Søren Torp. Det er en tredie Side af ham.

Ravn. Men er jeg da mig selv, eller er jeg ikke mig selv?

Søren Torp. For Øjeblikket er De ikke Dem selv.

Ravn. Men du himmelske Grosmægtighed! er da hele Verden bleven ukjendelig?

Baron. Hør, min gode Mand, forføj han sig nu bort, og tak vor Naade, at han slipper saaledes fra det.

Ravn. Nej, jeg gaar ikke bort, det gjør jeg ikke, for jeg kan bevise —

Baron Bevis!

Ravn. Kan Baronen huske, at De for sagde til mig, at denne herrens, der regederer „Fædrelandet“, at han skulde hænges?

Hutter. Har han sagt det?

Baron. Ja — og det gjør jeg endnu.

Ravn. Og kan Konsulen huske, at De betroede mig, at De tænkte med det første at blive Baron?

Hutter (heftig). Det er en skammelig Bagvaskelse! Konsul Barbjerg, Frihedens trofaste Stridsmand — Baron!

Konsul. Det er naturligvis en Opdigtelse.

Baron. Hvorfor vil De ikke være det bekjendt? Det er jo en hæderlig Stræben. (til Hutter) Det er ganske rigtigt, Konsulen ønsker at hæve sit Gods til et Baroni.

Hutter. Er det sandt? (til Konsul) Og det er Dem, som ved vort Gilde i Gaar drak Skaaler og holdt Taler for Frihed og Lighed. Jeg har beundret Dem, men nu er det forbi — De er falden dybt i mine Øjne, og i Morgen skal De være falden i hele Folkets.

Konsul. Men bedste Hr. Hutter —

Baron (til Konsul). Naa, saa De besøger endnu politiske Gilder?

Konsul. Ja — det var ganske hændelsesvis.

Baron. Den Hændelse vil vistnok ikke være gunstig for Deres Ansøgning.

Konsul. Men jeg beder Dem, Hr. Baron —

Ravn. Hehehe! Nu ærgrer jeg ham dog.

Konsul. Aa det er ogsaa den uforskammede Person der! (til Ravn) Vil De gaa paa Øjeblikket!

Hutter. De rører ham ikke. Fortæl videre!

Ravn (retirerer bag Hutter). Og kan De huske, Frue, den Gang Mine Tokkerup kaldte Dem en Rappenskralde? hvad? hehehe!

Frue (til Konsul). Du maa skaffe ham bort.

Baron. Men hvoraf veed han dog alt det?

Trettende Scene.

De forrige. Halling. Tokkerup. Mine.

Mel. Bondedans.

1.

Ravn.

Aa kom, Hr. Halling!

Hutter.

Deres Votum er nødvendigt.

Baron.

Her er en Sag, som ikke klares let.
Den Personnage —

Hutter.

Han fortæller —

Frue.

Ja hvor skjændigt!

Søren Torp.

Men jeg tør vædde, at han dog har Ret.

Halling.

Hvad skal jeg svare?

Baron.

De skal forklare.
De skal os løse dette Gaadenet.

Halling.

Hvad skal jeg svare?

Kor.

De skal forklare,
De skal os løse dette Gaadenet.

2.

Baron.

Her er Forvirring!

Frue.

Her er Tummel!

Hutter.

Her er Trætte!

Søren Torp.

Hele Forsamlingen er rent konfus,

Frue.

De maa jo vide —

Hutter.

De maa kjende jo den rette.

Klint.

Du har jo bragt ham her til dette Hus.

Halling.

Hvad skal jeg svare?

Baron.

De skal forklare,
De skal nu vække os af denne Rus.

Halling

Hvad skal jeg svare?

Kor.

De skal forklare,
De skal nu vække os af denne Rus.

Halling. Da jeg forudsaa, at mit Ord ikke vilde blive taget for gyldigt, har jeg medbragt et Vidne, der har kjendt Hr. Ravn længere end nogen af os andre.

(Mine træder frem.)

Frue. Det røber stor Takt af Dem, Hr. Halling, at føre det Fruentimmer herop.

Mine. Aa jeg er slet ikke mere Fruentimmer end som Fruen — veed De det. (til Halling) Men hvor er saa Peter?

Halling. Der sidder han jo.

Mine. Nej, det er jo ikke Peter.

Ravn. Jo gu er det mig.

Mine. U, Peter, hvor du er bleven ækel! Nej, nu maa Frøkenen gjerne beholde ham for sin egen Mund.

Halling (til Ravn). Har De Deres Ring endnu?

Ravn (føler paa sin Arm). Min Ring? Jeg havde den sgu før, da jeg sad og sov. Luise, du har bestemt taget den.

Luise. Nej, den faldt paa Gulvet.

Ravn. Haha! der fangede jeg hende. Nu kan De høre, at hun kjender mig. Men saa maa den jo ligge her endnu. (leder paa Gulvet).

Frue. Men det er da ubegribeligt. Luise!

Fjortende Scene.

De forrige. Pilse. Gjæster. Margrete.

Konsul. Hr. Kammerjunker! har De saa fundet min Svigersøn?

Pilse. Nej, han maa være taget hjem.

Ravn (rejser sig halvt). Hør, lille Kammerjunker! Kan du huske den Historie, du havde haft med en Hofdame paa Sorgenfryd? Hvad — hahaha!

Baron. Paa Sorgenfrei? Fortæl!

Ravn. Nej, naar De forlanger det, saa gjør jeg det slet ikke. Men jeg kan adskillige nysselige Historier om Dem alle sammen, som nok skal komme ud blandt Folk.

Baron. Det er da en ubegribelig Alvidenhed.

Frue. Det Menneske er i Stand til at blamere os alle sammen.

Klint (træder frem). Ja vi andre kan jo sagtens tie, men paa dette Menneske maa Konsulen vist stoppe Munden med nogle Penge.

Ravn. Ja, stoppe Munden med nogle Penge, for ellers fortæller jeg sgu alting.

Konsul. Skal den uforskammede oven i Kjøbet have Penge?

Baron. De bliver nødt til det.

Ravn. Ja jeg maa bede om femhundrede Rigsdaler.

Konsul. Femhundrede Rigsdaler?

Ravn. Ja saa tager jeg strax til Helsingør og gaar i Kompagniskab med Mester. Saa bliver De af med mig.

Frue (til Konsul). Giv ham dem!

Konsul. De skal faa dem, men saa tier De med alting — hvor De saa har faaet det fra.

Ravn. Jeg tier bomstille.

Luise. Bare dog Ravn kommer i Morgen!

Baron. Vær De rolig, han kommer nok.

Ravn. Ja vent paa ham — hahaha! Hør, Mine, nu vil du vel nok have mig?

Mine. Nej, det veed Gud jeg ikke vil.

Tokkerup. Aa bi bare lidt! Hun giver sig nok.

(Studenterne i Midten, Tokkerup med Ravn til venstre, Konsulens med Baronen, Pilse og Margrete til højre, de andre Gjæster bagved.)

Mel. Fr. S. 55.

1.

Klint.

Her to forskjellige Verdner repræsenterte staa,
der er den fine Portion og den anden der.
Begge, Filistre, halvslumrende gjennem Livet gaa,
begge kun bejle til det, som er uden Værd.

Konsul.

Ja men en Rang, kjære Ven,
den er dog overmaade god.

Baron.

Naar man forbinder med den
adeligt Blod.

Luise.

Og saa Baller — tænk, Baron!

Pilse.

Og en smagfuld Dragt dertil —

Frue.

Og en fransk Konversation
altid jeg prise vil.

Margrete

Ja selv den, der kommer som Spurv i Tranedans,
kan heroppe snart lære Elegans.*

*) Koret gjentager af hver Strofe de to sidste Linier.

2.

Klint.

Nede i Kjælderen sidder —

Tokkerup.

Skomager Tokkerup,
slider for Foden og trøster sig ved en Taar.

Mine.

Medens hans Datter —

Ravn.

Saa blomstrende som en Rosenknop —

Mine.

Gjerne til Dans, men kun nødigt i Kokket gaar.

Klint.

Mellem de to Verdener
tror man der er et vældigt Spring,
men dog i Grunden det er
slet ingen Ting.
Faar man blot det ydre Skin —

Ravn.

Er der ingen Forskjel mer,
da kan selv en Fyrrepind
gjælde for Kavaler.
Men naar atter mistet han har den laante Glans,
staar han slov som Spurven i Tranedans.

3.

Klint.

Mellem dem begge Studenten sin skjulte Bolig har,
der han til Sandheden vier sit stille Liv.

Hutter.

Gloder for Frihed —

Søren Torp.

Og ser gjennem Ironiens Glar
rolig og stolt paa Filistrenes Lyst og Kiv.

Klint.

Stundom et lokkende Skin,
der naar Studentens dunkle Bo,
drager i Verden ham ind
bort fra hans Ro.

Halling.

Og i Livets Jammerdal
styrter han sig dristig frem,
til han, træt af Haab og Kval,
atter maa flygte hjem.
Da forstaar han, naar han igjen har faaet sin Sans,
at han selv var Spurven i Tranedans.

Intrigerne.

Sangspil.

(1845.)

Personer.

Præsten.

Augusta, hans Datter.

Frøken Lundberg, hans Svigerinde.

Krigsraad Richter.

Skolelærer Sørensen.

Hellebæk, theologisk Kandidat.

Handlingen foregaar paa en Præstegaard i Sjælland.

Første Scene.

Frøken Lundberg sidder ved et Sybord, **Hellebæk** staar foran hende.

Hellebæk. Vi tør altsaa stole paa, at Frøkenen vil tage Dem af os og staa os bi med Raad og Daad?

Frøken. Jeg lover Dem, at jeg skal bruge al min Indflydelse for at fremme den Sag. Og dog tilstaar jeg Dem rent ud, at jeg ingen Favorit er af Mariager. Nej tvertimod! maatte jeg have en Finger med i Spillet, saa skulde slet ingen Damer gifte sig.

Hellebæk. Jeg forstaar ikke ret hvad Frøkenen mener, — maatte Mandsfolkene da heller ikke gifte sig?

Frøken. Aa jo, lad dem det!

Hellebæk. Men maa jeg saa spørge, med hvem det da skulde være, for —

Frøken. Naa ja, jeg er jo heller ikke saa strix paa det, for der er jo mange Damer, som ikke har saadan Kraft og Inerti nok til at staa paa deres egne Ben, og saa kan det vel ogsaa være det bedste. Men jeg har mange Tilfælde — det forsikrer jeg Dem paa — mange Exempler fra mine Veninder, som nu ligger i deres Grav og græmmer sig over, at de ikke har fulgt mit Raad.

Hellebæk. Saa?

Frøken. Ja De kan tro, jeg har selv døjet mangen haard Dyst i Anledning af den Geschichte. For min salig Fader — Gud forlade ham det — han var Justits-raad, De har nok hørt Tale om ham — han vilde

parbleu, at jeg skulde gifte mig med en Kammerjunker, men jeg svarede: vil Kammerjunkeren gifte mig, saa lad ham sige det rent ud.

Hellebæk. Naa saa han friede ikke til Frøkenen?

Frøken. Nej ikke saadan rent ud, for han kunde jo nok se at det ikke kunde nytte noget, for han kjendte jo mine Principer. Men det arme Menneske, han gik og faldt af og skæmmede sig, og tilsidst gik han i Desperation hen og tog en rig Baronesse. O jeg har saamænd haft mange saadanne Affærer af den Slags. Den Gang var jeg nu ved Hoffet — ja, det har jeg maaske fortalt Dem?

Hellebæk. Jo! (afsides) i det mindste et Par hundrede Gange.

Frøken. Ja for jeg var nu Kammerjom — Kammerfrøken hos Grevinde Gyldenskjold, som den Gang var Hofdame hos Prinsesse Clara. O det var min lykkeligste Tid! Den der har været ved Hoffet, han kan dog sige at han har levet.

Mel. af E. Bruun.

1.

O det var et Liv!
lutter Tidsfordriv,
ingen Pligter, ingen Slæb og Sliden!
Ak, det flygted brat,
men i Vintrens Nat
end jeg henrykt mindes Sommertiden.

Hellebæk (afsides).

Skjønt det vel er tredve Somre siden.

2.

Frøken.

Tænk, naar der var Bal,
naar fra Slottets Hal
straaled Lys, mens Valsen klang forinden!
O, hvor jeg da fro
fremtog Baand og Sko
og den hvide Baldragt, let som Vinden!

Hellebæk (afsides).

Som hun skulde hænge paa Grevinden.

3.

Frøken.

Fejred vi en Fest,
var Noblessen Gjæst,
smykt med Guld og Fløjel var saa mangen,
og hvor var jeg glad,
naar om Taflet sad
alt hvad stort og herligt var ved Rangen.

Hellebæk (affides).

Mens hun selv stod udenfor paa Gangen.

4.

Frøken.

Aldrig nogen Gang
faldt os Tiden lang,
skjønt vi sad om Dagen oftest hjemme;
let man Morskab fandt,
man Intriger spandt —
o, det Liv jeg aldrig kan forglemme!

Hellebæk (affides).

Nej, det faar til Gavns jeg at fornemme.

5.

Frøken.

Ak, den skjønne Tid
blomstred frem saa blid,
men den svandt som Blomsten paa en Rude!
Jeg, ved Hoffet før,
maa til min Malheur
leve nu imellem Svin og Stude.

Hellebæk (affides).

Bare dog den Vise snart var ude!

Frøken. Ja ser De, for et Aar siden døde min salig Søster, og saa skrev Præsten til mig, om jeg vilde tage ud til ham. Og jeg maa tilstaa, at det var en Opofrelse af mig, men jeg syntes dog, det var Synd for lille Augusta, om hun skulde gaa her ude uden at faa noget Væsen og Dannelse; hun kunde jo have løbet om og bleven til en ren Bondegaas.

Hellebæk. Jeg er Frøkenen meget taknemmelig for det Offer. Men skulde der være noget i Vejen for, at Præsten synes om Partiet?

Frøken. Ja, som Sagerne nu staar, gjør han det bestemt ikke.

Hellebæk. Men jeg kan dog ikke begribe Grunden hvorfor. Er jeg ikke Kandidat og desuden Søn af hans Ungdomsven? Han har jo selv inviteret mig herud, og Augusta har jo været et Par Maaneder inde hos os.

Frøken. Ja men det er dog let at observere, at han ikke rigtig gouterer Dem. Og — De maa ikke tage det ilde op — men De generer Dem heller ikke ganske rigtig. I den ene Dag, De har været her, har De jo idelig disputeret med ham, og De har jo nok mærket, at han er bleven lidt pikant over det.

Hellebæk. Men jeg kan da ikke sige Ja og Amen til al Ting.

Frøken. Jo, det er netop det, De skal, og det er ogsaa altid det rigtigste, for saadan gjorde vi ved Hoffet. Herregud! hvorfor skal man ikke leve i Fred med alle Mennesker, naar man kan? Nej, følg De nu mit Raad, og se at faa ham god igjen peu om peu, og lad ham snakke!

Hellebæk. Ja i Grunden er det ogsaa dumt af mig, at jeg siger ham imod, da jeg dog ikke kan omvende ham.

Frøken. Ja vist er det, det er uhyre dumt! Nej, De maa endelig være forsigtig og for Guds Skyld ikke lade ham mærke noget for det første. Jeg skal nok besørge det øvrige, og lidt maa man vel intrigere, for han har bestemt en Absicht med lille Augusta.

Hellebæk. Hvad mener De?

Frøken. Jo, ser De, der er kun to Mandfolk, om hvem der kan være Tale. Skolemesteren kan det jo ikke være, for han er jo gift, men —

Hellebæk. Mener De da virkelig, at —

Frøken. Ja vist mener jeg. Naar man har været

ved Hoffet, saa lærer man at have Ojnene med sig. Ser De — Krigsraaden, han er nu Enkemand, og det er rigtig en Mand for min Svoger. Baade spiller han godt Lhombre — det maa De ogsaa lægge Dem efter — og saa forstaar han sig paa sine Koer og sit Væsen og Svineri. Det er jo ogsaa en ganske net Mand, men han har ingen god Bouton, han er noget ryde.

Hellebæk. Men er det da blot en Formodning, eller veed Frokenen virkelig —

Froken. Stille! der kommer han netop med min Svoger. Gaa nu ind til lille Augusta og beflit Dem paa at være lidt mindre stridbar. Gaa, min Ven! De kan stole paa mig. (Hellebæk gaar.)

Froken. Det er saamænd et vakkert Menneske, og han har virkelig ogsaa temmelig megen savoir, eftersom han ikke har faaet sin Dannelse paa hojere Steder. Naa der er de, nu gjælder det nok at passe paa.

Anden Scene.

Præsten og Krigsraaden (med Tobakspiber). Froken.

Præst. Naa kom nu herind og stop din Pibe! Og saa maa vi ud i Kostalden, for den store rode skal snart til at kælve.

Krigsraad. Saa, skal hun det? ja saa maa vi sgu derud. — God Dag, lille Froken! har De været ude at malke i Dag? hvad? hahaha!

Froken (stodt). Jeg kan ikke begribe, Hr. Krigsraad, hvor det kan falde Dem ind at gjore mig saadan et Sporgsmaal.

Krigsraad. Naa naa — jeg troede at De havde lært at malke ved Hoffet, hahaha! Men — bliv nu ikke vred og folg ud med os i Kostalden, saa skal De se —

Froken. U — De er altid saa sæl i Deres Mund.

Præst. Ja lad nu være at drille min Svigerinde!

Her er Tobaksdaasen. (De stoppe deres Piber.) Det er sandt, har du ikke hørt, hvordan Hveden staar?

Krigsraad. Aa den er sgu slov. Jeg har havt Mikkel inde i Byen for at hente mig noget af denne hersens Guano, for den skulde man dog prøve.

Præst. Jeg kunde ogsaa have Lyst til noget. Er den kraftig?

Krigsraad. Aa den er bestemt fortræffelig, i det mindste har den en ganske udmærket Lugt. Ja Frøkenen veed maaske ikke hvad Guano er?

Frøken. Nej, og jeg bryder mig heller ikke om at vide det, for det er bestemt noget ækvivokt.

Krigsraad. Nej lille Frøken, ikke denne Gang! Det er en Slags amerikansk Syltetøj, kjender Frøkenen det saa?

Frøken. Naa jo, det er sandt, vi havde det ved Hoffet.

Krigsraad. Naa saa det havde De, hahaha! Ja saa veed Frøkenen maaske ogsaa, hvoraf det er lavet?

Frøken. Nej, det kan jeg ikke erindre.

Krigsraad. Da skal jeg sige Dem det, det er lavet — rent ud sagt — af Fuglemøg.

Frøken. Aa fy — sikke noget Svineri!

Krigsraad. Aa hvad, i det Kapitel er vi sgu Svin alle sammen, hahaha!

Præst. Naa naa, vær nu ikke for slem! Hør, du kommer vel siden til en Lhombre, for jeg har faaet fremmede.

Krigsraad. Har du det? hvem da?

Præst. Aa, det er saadan et Stykke Kandidat inde fra Kjøbenhavn. Fyren er ellers som de unge Mennesker i disse Tider, noget excentrisk og paastaaelig, og har en hel Del gale Ideer, men han kan jo være god nok til at tyre en Lhombre med. Men det er sandt, du kjender jo hans Fader; det er en Søn af vores gamle Mads Hellebæk.

Krigsraad. Mads Hellebæk! ham kan jeg sgu ikke huske.

Præst. Aa jo vist kan du. Det var i Studenteraarene,

den Gang du laa ved Universitetet og lod være at læse til Examen. Det var ham, Mads, den gale Mads!

Melodi af Kunzen.

1.

Aa husker du ikke den lystige Tid,
naar i Kjobenhavn
vi kvæged os efter Dagens Slid
i Fader Evans Favn!
hvem var det da, der ved Gilderne drak
de allerfleste Glas?

Krigsraad.

Aa det var jo dig!

Præst.

Nej sikken en Snak,
for det var sgu Mads.

2.

Og husker du, naar vi om Middagen sad
hos Madam Fris
og aad vor For- og vor Eftermad
til allerbilligste Pris:
hvem var det da der, som gjorde især
med Opvartningspigerne Fjas?

Krigsraad.

Aa det var jo dig!

Præst.

Nei gu var det ej!
for det var jo Mads.

Krigsraad. Nej, ham kan jeg sgu ikke huske.

Præst. Aa jo vist kan du saa, tænk dig om! kan du ikke huske den Gang han lod, som han var fuld, og blev taget af Vægteren?

3.

En Aften som fuld han paa Langebro gik
med dinglende Krop,
til Vægteren peb og paa Stigen fik
ham praktiseret op.
Men han sprang af Stigen —

Krigsraad.

Og rendte sin Vej
forbi Prinsens Palas.

Præst.

Var det ogsaa mig?

Krigsraad.

Nej vist var det ej!

Præst.

Nej det var sgu Mads.

Krigsraad. Naa det var ham, det gale Asen! Jo ham kan jeg rigtig nok huske; det var en Pokkers Karl til at gjøre Spilopper.

Præst.

4.

Ja Mads, han var en fortræffelig Mand
til Løjer og til Sjov,
han flyttede Skilter og raabte Brand
om Natten, mens Vægterne sov.

Krigsraad.

Men saa fik han Prygl, saa det var en Gru —

Præst.

Ja paa Hauserplads!
Aa jeg kan grine min Mave itu,
naar jeg tænker paa Mads.

Frøken (afsides). Det var nogle charmante Historier, man hører om de gamle Mennesker!

Præst. Hør, Svigerinde! lav os saa siden Spillebordet i Stand og sig saa til Augusta, at hun skal brygge os fire Thevandsknægte, for Skolemesteren kommer her ogsaa. Og lad os saa nogle Kyllinger eller noget andet Gaffelmad til i Aften, og saa kan I Fruentimmer jo gjerne lave lidt Slikkeri til jer og Kandidaten. (til Krigsraaden) Kom, lad os saa gaa ud i Kostalden!

Krigsraad. Hør, bi lidt, Præst! Jeg vilde dog gjerne have den Sag klaret, som vi begyndte at tale om for. Jeg har faaet en forbandet Lyst til hende, og du veed

jo hvad jeg vil give. Bestem dig nu og lad saa al den Snak være forbi!

Præst. Ja, naar nogen skulde have hende, skulde det være dig; men hun er jo født og opvoxet for mine Øjne, og jeg synes ikke godt, jeg kan afse hende.

Krigsraad. Aa hvad, du har jo den gamle, og hun kan sagtens gjøre al den Tjeneste, som du behøver. Du vil jo ikke gjøre saadan Stads eller saadan noget, saa du kan godt lade mig faa hende.

Præst. Aa ja, det er sandt nok. Ja — bi lidt, du skal faa hende, naar du oven i Kjøbet vil overlade mig noget af denne hersens nymodens Gjødning, for den kunde jeg dog have Lyst til at probere.

Krigsraad. Ja med Fornøjelse! Tak skal du have! Kom, lad os saa gaa! Far vel, lille Frøken! værsgo at hilse Kjæresten! (De gaa).

Frøken. O jeg skjælver af Forbitrelse. Sælge sin Datter — kalde mig den gamle, som ikke kan gjøre Stads eller saadant noget — nej det er oprørende, det er mageløst! (aabner Sidedøren) Augusta! Hr. Hellebæk! for Guds Skyld kom — kom strax!

Tredie Scene.

Frøken. Augusta. Hellebæk.

Mel. Fr. Ep. 40.

1.

Frøken.

Kom ind! jeg dør af Harme —
o de Skurke! o du arme!
Skræk og Jammer
Huset rammer —
o du min Gud!
O kom og skynd jer bare
at erfare
hvad det Skarn
mod sit Barn
nu har ruget ud!

Augusta.

Hvad er det, du siger?

Hellebæk (til Augusta)

Hvi mon Frøknen skriger?

Frøken.

O hør nu blot;
her er smedet et Komplot.

2.

Jeg kan mig ikke samle,
han har kaldt mig for den gamle,
jeg skal lære
dem at bære
for mig Respekt —
Og knap jeg ret det fatter,
men sin Datter —
hvor afsky'lig! —
har han nylig
solgt til denne Knægt.

Augusta.

Men jeg ej forstaar det.

Hellebæk.

Sig, hvorledes gaar det?

Frøken.

Hvordan det gaar!
det De snart at føle faar.

3.

Jeg hjælper Kandidaten,
og jeg vise skal Krabaten,
at den gamle
op kan hamle
med ham i List.
(til Augusta) Og ej med det Spektakel
du, din Stakkel,
dig forlover,
skjønt min Svoger
loved det saa vist.

Augusta

Sig, til hvem du sigter!

Hellebæk

Er det Krigsraad Richter?

Frøken.

Ja jeg til Løn
skal ham ærgre gul og grøn.

Augusta. Men kjære Tante, hvad er der dog paa Færde? jeg kan slet ikke blive klog paa dig.

Hellebæk. Er Deres Formodning om Krigsraadens Giftermaalsplan virkelig bleven bestyrket?

Frøken. Ja vist er den — o de Mandfolk, de Mandfolk, det er dog rigtig noget Sk— noget Smuds! Og saa sad de gamle Mennesker og fortalte de mest ordinære Geschichter fra deres Garçonliv — jo det er nogle nysselige Personer, ret nogle gentile Herrer!

Hellebæk. Men har Frøkenen da virkelig selv hørt, at Deres Svoger har lovet Augusta til Krigsraaden?

Frøken. Lovet — ja han har ikke blot lovet, men han har — tænk en Gang! — han har solgt hende til ham.

Hellebæk. Solgt!

Augusta. Solgt! Nej. Tante, det er jo noget urimeligt noget; hvor skulde Fader falde paa det!

Frøken. Ja det veed jeg ikke, men alligevel er han falden paa det, som jeg har hørt med mine egne Øren i dette hellige Øjeblik. Og nu kommer det værste, veed du, paa hvad Konstitutioner den Handel er sluttet? veed du, hvad han har solgt dig for — kan du gjætte?

Augusta. Nej!

Hellebæk. Var det en stor Sum, han forlangte?

Frøken. Aa nej, det var ingen Sum, det var ikke Penge, nej det var — (standser pludselig).

Augusta. Naa hvad var det?

Frøken. Aa det var det allerskrækkeligste, det allermest horribleste.

Hellebæk. Men sig os da hvad det var?

Frøken. Nej det kan jeg ikke — jeg kan ikke bringe det over mine Læber — det er altfor sælt og ryde. (til Hellebæk) Vil De gaa lidt til Side! — Kom, Augusta,

saa skal jeg hviske det til dig. (sagte til Augusta) Det var for Gjødning, som er lavet af Fuglem—

Augusta (ler). Aa Tante, du har hørt fejl eller misforstaaet dem.

Hellebæk. Ja hvordan det nu endogsaa hænger sammen, saa er det sandsynligt, at der er Fare paa Færde, og det er derfor bedst, at jeg strax taler med din Fader.

Frøken. Er De rasende, Menneske! nu i dette Øjeblik, da han har lovet hende bort til en anden, efter at have omtalt Dem som et koncentrisk Menneske, der ikke duede til noget. Nej, man kan rigtig nok se, at De ikke har været ved Hoffet. Deres Rolle er blot at være aimable mod ham for at stikke Krigsraaden ud; Resten skal jeg besørge. Jeg har allerede Planen til en Intrige, som maa lykkes.

Hellebæk. Men hvorfor skal man —

Augusta. Jo, da vi ikke rigtig veed, hvorledes det hænger sammen, er det vel det bedste, at vi først føler os for.

Hellebæk. Naa ja, som du vil.

Frøken. Og saa kunde De ogsaa skrive ind til Deres Fader og bede ham komme herud, for rigtignok rakkede de ogsaa ham saadan til, at —

Hellebæk. Ja det er rigtigt, det vil jeg gjøre strax (vil gaa).

Frøken. Nej hør, bi lidt! nu maa De tale med min Svoger, naar han kommer op fra Kostalden — rent ud sagt. O kunde vi fange den gamle Lux!

Augusta. Fy. Tante! saadan maa du ikke tale om min Fader.

Frøken. Naa lad ham gaa for hvad han er. Men den Krigsraad — u, hvor han er grim! men han skal faa det at føle. Kom, Augusta! (til Hellebæk) Vær nu adræt! (Frøkenen og Augusta gaa.)

Fjerde Scene.

Hellebæk. Siden Præsten.

Hellebæk. Jeg kan ikke ret tro, at det hænger saaledes sammen, men man maa —

Præsten (kommer). Naa, Kandidat, hvad staar De nu og filosoferer over? De lægger da vel aldrig Planer til en Sammensværgelse, hvad? hahaha!

Hellebæk. Jo, jeg kan ikke nægte, at jeg tænkte paa noget lignende.

Præst. Ja jeg kunde nok begribe det, for De hører jo til det unge Danmark, og saa er De naturligvis ultraliberal. Naa, sig mig da, hvad Parti hører De til? Vil De have en Konstitution, eller er De Republikaner?

Hellebæk. De veed jo nok, at jeg anser det for ønskeligt, om Folket fik mere Del i Landets Bestyrelse.

Præst. Ja men hvor kan De være saa stokblind at mene det? Har vi ikke hver især nok at gjøre med vore egne Affærer, og hvor skal vi saa faa Tid til at passe de andres?

Hellebæk. Ja det kan jo ikke nytte at disputere med Dem derom, for vi er jo en Gang af modsatte Grundanskuelser. De sværmer nu blot for det nyttige.

Præst. Ja vel — jeg sværmer blot for det nyttige, vi er af modsatte Grundanskuelser, ergo sværmer De blot for det unyttige. Hahaha! der fangede jeg Dem, kan De stikke den?

Hellebæk. Ja den Bevisførelse slaar mig virkelig ikke.

Præst (lidt stødt). Ikke det? Ja de unge Mennesker vil nu aldrig lade sig overbevise. Men hør, da vi dog ikke kan tale sammen uden at disputere, saa lad os gjøre det paa Latin, for saa bliver man ikke hidsig. Ja, De er vel sagtens meget stiv i Latinen?

Hellebæk. Nej, jeg tror aldrig, jeg har talt det uden ved Examensbordet.

Præst. Hvad for noget? hvor kan det være? Hvad

bestiller de da oppe i Studenterforeningen? holder de da ikke der latinske Disputatorier?

Hellebæk. Nej, det bruger de rigtig nok ikke.

Præst. Naa, saa det gjør de ikke? Ja — se saa kan jeg begribe, hvorledes den Politisering og det Partivæsen er kommet over de unge Mennesker. Bare de, i Stedet for at sidde deroppe og diskurere paa Dansk, havde snakket Latin, saa vilde man ikke have kjendt noget til den kritiske Aand, der vil have Raison for al Ting.

Hellebæk. Ja men paa den Maade kom man jo aldrig videre.

Præst. Aa man er jo ogsaa kommen vidt nok. Se nu til os to! De er Kandidat med bedste Karakter og har altsaa Udsigt til at faa et godt Embede, og jeg — jeg har megen Glæde af min Stilling, for jeg har en god Menighed og mit rigelige Udkomme. Hvad er der saa i Vejen? Er vi ikke begge komne saa vidt, som vi med Rimelighed kan forlange?

Hellebæk. Ja men jeg mener jo slet ikke —

Præst. Aa jeg veed godt hvad De mener. Det er hele Tiden, der har faaet en Raptus, det gode gamle er den ikke godt nok, den vil have Forandringer. Men det fører ikke til noget.

Mel. af der Talisman.

1.

Nej, Tiden den duer sgu ej for en Snus;
den vrager sit gamle grundmurede Hus;
det umodens Bindingsværk — det er saa rart,
det bygger og river man ned i en Fart.

Hellebæk

Men ad Omveje naar dog til Maalet man hen.

Præst

Og saa faar man, min Ven,
kun det gamle igjen.

2.

Man vil gribe paa alt med sin næsvise Haand.
man vil bøde med Damp paa sin Mangel af Aand.

Hellebæk.

Gaar da Tiden ej frem?

Præst.

Jo forbandet gesvindt,
over Sten og Forhøjninger rutsjer den blindt!
men den tumler kun fort i en hvirvlende Vals.

Hellebæk.

Den gaar frem allenfals —

Præst.

Til den brækker sin Hals.

3.

Den gamle Gemytlighed jager man væk,
hver en Pog lader høre sit kritiske Kvæk,
den, som næppe kan tale, kan skraale des mer,
ja Damerne selv snakke nu om Ideer.
Og de Blade om al Ting en Mening vil ha'.

Hellebæk.

Ja men hvad skal de da?

Præst.

Holde Næsen derfra.

Femte Scene.

De forrige. Frøkenen (kommer under Slutningen af Sangen).

Frøken (afsides). I, mon dieu! nu staar de ved Gud igjen og disputerer om Politiken.

Hellebæk. Ja men naar Hr. Pastoren selv erkjender, at Tiden er saa slet, saa er det jo øjensynligt, at vi trænger til en Reformation, til en Forb—

Frøken (sagte til ham). Ti dog stille!

Hellebæk. A, det er Dem, Frøken!

Frøken (sagte). Husk paa vore Intriger! (højt) Har De ikke været i Theatret for nylig, Hr. Hellebæk?

Præst. Ja men skal der ske Forandring, saa er det ikke i det ydre Liv, for det er godt nok, men det er os selv, der skal forbed—

Frøken. Aa Herregud! lad os nu blive fri for al

den Politik! (til Hellebæk). Jeg har altid været saa charmeret i Theatret, og lige til det sidste Aar har jeg jævnlig kommet der en Gang om Ugen. Ja De sværmer vel ogsaa for Frydendahl?

Hellebæk. Frydendahl! han er jo død.

Frøken. Saa — er han det? Det har jeg ikke hørt. Hvoraf døde han?

Præst. Aa, naar vi endelig skal afbrydes, saa lad os tale om noget andet. Fortæl mig nu — da lille Augusta var inde hos Dem i Kjøbenhavn, hvorledes synes De da om hende derinde? hvad sagde Deres Fader og Moder og Søster om hende?

Hellebæk. Aa de var alle sammen ganske forelskede i hende.

Præst. Saa, var De det! Det var da kjønt af dem! Ja det er sandelig ogsaa en sød lille Pige. Men hvad synes De da selv om hende? for det er jo de unge Herrer, man skal spørge om saadant noget.

Hellebæk (sagte til Frøken). Nu siger jeg al Ting.

Frøken (sagte til Hellebæk). Er De gal, Menneske! vore Intriger!

Præst. Naa hvorfor svarer De ikke? har De noget at udsætte paa hende?

Hellebæk. Nej det er saa langtfra at —

Frøken. Har De set Herman von Unna?

Præst. Naa lad nu Kandidaten svare, og lad os blive fri for det Theatervrøvl! (til Hellebæk). Synes De ikke ogsaa godt om Augusta — hvad? (det banker.

Frøken. Det banker! (afsides) Naa, Gud ske Lov! (højt) Kom ind!

Sjette Scene.

De forrige. Skolelærer Sørensen.

Præst. Naa det er Skolemesteren. God Dag, Sørensen!

Sorensen. God Dag, Deres Velærværdighed! god Dag, naadige Frøken! god Dag —

Præst. Det er Kandidat Hellebæk — Skolelærer Sorensen!

Sorensen. Det er mig en stor Fornøjelse at gjøre Hr. Kandidatens Bekjendtskab. Deres Velærværdighed har vist mig den Ære at bestille mig hen til Deres Velærværdighed i Aften.

Præst. Ja vi vilde gjerne have os en lille Lhombre i Aften. Men — det er sandt, Sorensen — hvorledes gaar det med Deres Kone? Er hun nu kommen op af Barselsengen?

Sorensen. Jo jeg takker Deres Velærværdighed, nu er hun ganske færdig. Og saa skulde jeg takke naadige Frøken for det Syltetøj, som Frøkenen har været saa god at sende min Kone.

Præst. Naa det var jo godt, at det er vel overstaaet. Se, det var den ottende Pige, nu har De jo der et kjønt lille Pigeinstitut, hahaha! men hvad skal den lille hedde, for nu er vel hele Familien opkaldt?

Sorensen. Ja, og Deres Velærværdighed ogsaa og Jomfru Augusta. Men min Kone har en Broder, der hedder Hans, og min yngste Søster hedder Mine, og saa tænkte vi, at hvis Deres Velærværdighed ikke har noget derimod, saa kunde vi kalde hende Hansmine, og saa da Doktor Pille har været saa god at se til min Kone, mens hun laa, saa vilde vi ogsaa opkalde ham og kalde hende Pillerine.

Præst. Det var nogle løjerlige Navne, Hansmine Pillerine! Naa lad saa være! men saa skal hun da ikke hedde mere?

Sorensen. Jo, hvis Deres Velærværdighed ikke har noget derimod, saa ønskede min Kone gjerne, at hun ogsaa skulde hedde Skandinavine.

Præst. Skandinavine! Men hvad skal det betyde?

Sorensen. Jo, min Kone siger, hun vil vise, at hun

er lige saa god Skandinav som Damerne inde i Kjøbenhavn.

Præst. Skandinav! Men er De gal, Skolemester?

Sørensen (forskrækket). Nej, Deres Velærværdighed!

Præst. Men hvor kan De da give Deres Samtykke til saadant et forbistret Indfald? Skal vi nu ogsaa hjemsøges af disse nymodens Ideer? — Hvad siger De, Kandidat?

Frøken (sagte). Hold bare med ham!

Hellebæk. De vil da vel ikke nægte, at den skandinaviske Ide er al Ære værd?

Præst. Aa det kan være meget muligt, men det kommer slet ikke den Sag ved.

Hellebæk. Jo saa skulde jeg dog mene, at Hr. Sørensen havde Lov til at vise den sin Hylding.

Frøken (sagte). Men saa ti dog stille!

Præst. Nej, det har Hr. Sørensen slet ikke Lov til, for Hr. Sørensen, som er en gammel Mand, skal ikke skabe sig som en exalteret Student, og Hr. Sørensen, som er Skolelærer herude og skal staa mig bi i Fredens Tjeneste, skal ikke indføre Politiseren og Splid og Partivæsen i min skikkelige Menighed, hvor jeg af al Kraft arbejder paa at holde det ude.

Hellebæk. De vil da vel —

Frøken (sagte). For Guds Skyld! hele Intrigen ryger i Lyset.

Hellebæk. De vil da vel aldrig ved en kinesisk Mur udelukke Deres Menighed fra Tidens Ideer!

Præst. Aa De kan ikke tale med, for De er ung og forblindet. Men De, Skolemester! De maa skamme Dem som en Hund.

Sørensen (ydmyg). Ja, naar Deres Velærværdighed befaler.

Præst. Ja jeg gjør! jeg vil ikke vide noget af den Galskab.

Mel. Fransk Folkesang.

1.

I nitten Aar i denne Bolig
jeg kjendte ej Tvist eller Harm,
min Menighed jeg skjærmed trolig
mod Verdens forvirrede Larm.
Skal jeg da taale nu, at Striden
selv hertil sig baner en Vej?
Jeg ikke flojte vil med Tiden,
:,: det vil jeg ej — nej nej nej nej!

Sørensen.

Det skal De ej — nej nej nej nej!

Frøken og Hellebæk (til hinanden).

Han gjor det ej — nej nej nej nej!

2.

Præst.

Lad Skinnet itkun Daarer trylle,
jeg klarlig dets Usselhed ser.

Sørensen.

Vil Deres Velærværdighed mig blot undskylde,
saa skal aldrig jeg gjore det mer.

Præst.

Det gamle elsked jeg saa længe,
jeg kjender ej sandere Vej;
lad andre slaa paa Tidens Strænge,
:,: jeg vil der ej — nej nej nej nej!

Sørensen.

De skal det ej — nej nej nej nej!

Frøken og Hellebæk (til hinanden).

Han gjor det ej — nej nej nej nej!

Syvende Scene.

De forrige. Krigsraad.

Krigsraad. Naa god Dag, Godtfolk — her er jeg. Hilledod, hvor De alle sammen ser traurige ud! God Dag, lille Frøken, hvordan lever Kjæresten? (Frøken vender ham Ryggen). Naa, det er vel Kandidaten? God Dag, Hr. Hellebæk! hvordan lever Deres Fader?

Hellebæk (tvær). Jo Tak, godt!

Krigsraad. Naa det fornøjer mig. Men Død og Plage! hvorfor ser De alle sammen saa storsnudede ud? Hvad er paa Færde, Præst? Du er vel aldrig bleven Konsistorialraad?

Præst. Aa nej, det var ikke andet end saadan en lille huslig Scene, og det er jo ikke værdt at tænke mere paa det, for vi mener det jo godt alle sammen. Svigerinde, vil du saa lave Spillebordet i Stand! Og saa vil vi glemme de Historier; kom, nu slutter vi Forlig! (rækker Sørensen og Hellebæk Haanden.)

Sørensen (vort). Deres Velærværdighed vil tilgive mig og min Kone?

Præst. Aa Snak, jeg har jo ingen Ting at tilgive. Naa Børn, saa skulde vi til at have os en lun lille Lhombre. (Frøken sysler ved Spillebordet).

Krigsraad. Nu skal jeg hjælpe Frøkenen at bære Bordet frem, saa skal De se, at Krigsraaden ogsaa kan være galant.

Frøken. Nej Tak! Hr. Hellebæk er nok saa god. (Hellebæk iler til.)

Krigsraad. Ja saa skal Hellebæk og jeg. (De flytte Bordet.) Vi to er jo Lavsbrødre, for jeg har ogsaa været oppe til theologisk Attestats, men jeg fik rigtig nok Karakteren rejectus, hahaha! — Men det er sandt, Skolemester, hvordan gaar det med Konen?

Sørensen. Jo Tak, Hr. Krigsraad, nu er det overstaaet, den lille vejede hele ni Pund.

Krigsraad. Ni? det var Pokker til Pigebarn! Naa, Skolemester, hvor mange Lispund har De saa i det hele?

Frøken (til Hellebæk). U, hvor han er fæl!

Præst. Naa kom nu og tag Plads! her kommer Augusta med Knægtene.

Ottende Scene.

De forrige. Augusta (med fire Par Kopper, som hun fordeler paa Bordet.)

Krigsraad. Naa der har vi jo vores Hebe med Nektaren. God Dag, min søde lille Tøs, hvordan har du

det? (kysser hende.) Naa Kandidat, De behøver da ikke at se saa brøsig ud, fordi jeg kjæler for min lille Guddatter.

Frøken. Det passer sig heller ikke for en gammel Mand at fjase saadan med de unge Piger.

Krigsraad. Ja saa vil jeg sgu ogsaa fjase med Frøkenen. (griber hende om Livet.)

Præst (trækker i ham). Naa kom nu, du Vildkat, og hjælp mig med at se Kortene efter!

Augusta (til Hellebæk). Naa hvorledes gaar det? jeg synes, I har været saa højrøstede.

Frøken. Ja det gale Menneske gjør jo alt for at ødelægge sig selv. Gjorde han nu ikke ved sin Modsigelse den gamle saa vred, at jeg var nær ved at opgive hele Intrigen.

Augusta. Aa der er bestemt ingen Grund til at frygte; Faders Hidsighed gaar strax over igjen, og han plejer at føje mig i al Ting.

Frøken. Ja du er nu saa godtroende, mit Barn, men vi forstaar det bedre. (til Hellebæk) Gaa De nu hen og spil Kort og te Dem lidt bedre den øvrige Aften! Jeg skal nok tilsidst sætte det igjennem.

Præst. Værsgo, Kandidat! nu er vi færdige.

Hellebæk. Aa Herregud, skal jeg nu spille!

Frøken (skyder til ham). Gaa — gaa!

(De sætte sig om Bordet i den Orden: Sørensen, Præst, Hellebæk, Krigsraad.)

Mel. Fr. Ep. 42.

1.

Præst (giver Kort).

Nu begynder Spillet da!
(til Sørensen) De skal sidde over?

Sørensen.

Ja!
men jeg trøster mig ved Saften (drikker).

Krigsraad (ligesaa).

Ja i Aften
er den bra'!

Præst (til Hellebæk).
Har man no'et paa første Plads?

Hellebæk.
Spurgt!

Krigsraad.
Spurgt med!

Præst.
En lille Pas!

Hellebæk.
Solo Hjerter!

Krigsraad.
Fy for Satan!
Kandidaten
bliver hvas.

Præst.
Nu maa vi da stræbe ham rigtig at børste;
han nok være vil den første
som hans Fader Mads.

2.

Krigsraad (kjøber).
Otte Hjerter!

Præst.
Du er grov!

Krigsraad.
Det er kun til Husbehov.

Præst (kjøber).
Saa er det vel bedst, at Præsten
kjøber Resten.

Hellebæk (spiller ud).
Med Forlov!

Præst.
Hvor han trumfer!

Krigsraad.
Han er bos!

Præst.
Nok en Hjerter.

Krigsraad (nyser).
Atsch!

Sørensen.

De nos!

Præst.

Aa nu tabe nok de danske,
jeg er ganske
hjerteløs.
Aa han har Spadille — nu taber jeg Modet.

(De lægge op.)

Præst og Krigsraad.

Ja vi gamle fik paa Ho'det
af den unge Flos.

(Præst holder Regnskab, Hellebæk giver.)

3.

Præst (som sidder over).

Ja han vældigt op os traf!
Hent min Pibe, Gusta! (Augusta bringer den.)
Tak!
Jeg behøver ej at krads'en.

Frøken (med Tobakskassen).

Her er Kassen
med Tobak!

Krigsraad.

Aa jeg sporger.

Sørensen.

Nej, Respekt!

(lægger de sorte Esser op.)

Præst (til Hellebæk).

Smag dog lidt paa Deres Knægt!
Den er god for alle Maver,
Gusta laver
den perfekt.

Sørensen (tournerer).

Klør — saa maa jeg kjøbe mig syv.

Præst.

Aa nej, hør ham!
Syv til Klør!

Krigsraad.

Pas paa, vi klør ham
grundig og korrekt!

4.

Augusta.

Her er Svovlstik!

Præst.

Tak, min Ven! (tænder Piben.)

Hellebæk (kjøber).

Jeg ta'r fire.

Krigsraad.

To igjen!

Frøken (til Præst).

Skal vi til i Aften bage
Æblekage?

Præst.

Ja saamænd.

Frøken (til Augusta).

Vil du lave Kagen til! (Augusta gaar ud.)

Præst

Gjør ham det!

Krigsraad.

Ja det vi vil.

Sørensen.

Ruder Konge!

Hellebæk.

Ja den ta'r vi.

Krigsraad.

Aa nu har vi
vundet Spil.
(lægger op) Hvad vil De nu gjøre?

Sørensen.

Naa De har Manille?

Præst og Krigsraad.

Skolemester blev Codille.

Sørensen (fortnyt).

Jeg er vant dertil.
(Hellebæk, som sidder over, rejser sig.)

5.

Sørensen.

Jeg de sorte femte har,
Ruder Konge blank saagar.

Krigsraad.

Men saa har i Hjerter han en
Dame anden
og en Spar.

Frøken (til Hellebæk).

Kom og vær i godt Humor!

Præst (skriver).

Naa De spilled jo i Klør?

Frøken (til Hellebæk).

Skjul nu blot, at De er arrig!

Sørensen.

Jo det var i
slet Kulør.

Præst (til Sørensen).

Bliv ikke forknyt, naar De taber paa Stumper!

Præst og Krigsraad.

Til en ret gemytlig Lhombre
hører godt Humor.

(Spillet fortsættes paa sædvanlig Vis, og imidlertid føres følgende Samtale.)

Hellebæk. Men hvor gik Augusta hen?

Frøken. Aa hun kommer strax igjen, hun er blot ude i huslige Affærer. Naa lad nu være at sætte saadant et bistert Ansigt op! Ja man kan rigtig nok mærke, at De ikke har været ved Hoffet; De kan slet ikke forestille Dem.

Hellebæk. Aa jeg gider ikke spille Kort mere og sidde ved Siden af den fatale Krigsraad. Jeg kan slet ikke holde mine Tanker ved de fordømte Kort.

Frøken. Kjære Ven, vær dog endelig taalmodig, ellers gaar det rent kontrakt. Rigtig nok er Krigsraaden ret en nedrig Skurk — u! jeg hader ham — men De maa spille med for det første, saa skal jeg nok sørge for, at det er ganske forbi, naar vi skal dinere til Aften.

Hellebæk. Krigsraaden rejser sig — saa gaar jeg ud til Augusta. (iler mod Døren.)

Præst. Halloj, Kandidat, hvor Pokker vil De hen? Værsgo at komme og tage Plads. (Hellebæk gjør det.) De

maa sandelig passe Deres Tur, en Lhombre maa drives med Orden og Andagt. (De spille videre).

Krigsraad. Her er jeg, lille Frøken! — naa, hvorfor vender De Dem bort? Lad os nu være gode Venner! Om jeg spøger lidt slemt somme Tider, saa veed De dog nok, at jeg mener det godt.

Frøken. Ja, De mener det rigtig nok godt — aa fy, skam Dem noget! Det havde jeg aldrig troet, at De var saadan en — u!

Krigsraad. Er jeg en — u, hahaha; Det var da som Pokker! Hvad er det da for noget — u, jeg har gjort mig skyldig i?

Frøken (kold). Den Gang De for var her i Stuen med min Svoger, saa glemte De nok rent, at jeg ogsaa var tilstede. Det var den Gang, De fortalte disse Historier fra Deres Garçonliv.

Krigsraad. Aa var det saa farligt, at vi som unge Spyttegjøge havde noget Vægterkommers og saadant noget? Frøkenen har vel ogsaa løbet gal og havt Sjov i Deres unge Dage.

Frøken. Jeg hørte den Gang, at der blev sluttet en lille Handel.

Krigsraad. Naa ja, det er sandt, det gjorde der sgu ogsaa.

Frøken (med Værdighed). Og det tør De tilstaa med saadant et gevorpent Ansigt, og Skamrødmen farver ikke en Gang Deres Kinder! fy, skam Dem!

Krigsraad. Naa, hvad er der i Vejen? er det da noget ondt, at jeg faar mig en ny, naar min gamle Mær er kreperet?

Frøken. Mær! siger De — u! jeg kan ikke gjentage det. Det er jo horribelt! har De ikke mere Respekt for de afdøde?

Krigsraad. De afdøde, hahaha! Naa hun er da ikke bleven til mere, fordi hun er død. Men jeg har

sgu ærlig plejet og fodret hende lige til det sidste, skjønt hun havde en Skavank i det venstre Bagben.

Frøken. O, De er et lumpent Menneske! Gaa væk — væk fra mig! jeg vil ikke se Dem mere for mine Øjne, naar De taler saadan om Deres salig Kone (vender ham Ryggen).

Krigsraad. Min salig Kone? hvad Fanden er det? er Frøkenen gal? Hun skulde dog vel aldrig have smagt paa vore Thevandsknægte?

Sørensen. Hahaha! der vandt jeg rigtig nok paa Svovlstikker.

Præst (til Krigsraad). Ja tænk en Gang, jeg sidder med Manille, Damen sjette og en dobbelt Renonce. Men hvor Pokker blev Basta af? (roder i Kortene.)

Sørensen. Ja hvor blev Basta af?

Præst. Nej, har De kjendt Magen! Kandidaten har kastet den. Nej, det er dog lumpent! (hidsig) Men Menneske, hvad tænker De paa? han var jo bleven kruk til op over Ørerne. Nej hør, min Far, naar De vil spille med mig, skal De sgu gjøre det ordentlig, ellers skal De lade være!

Hellebæk (rejser sig). Ja det er ogsaa det, jeg allerhelst vil. Jeg kan ikke spille i Aften, jeg er ikke oplagt dertil.

Frøken (sagte til ham). Men saa ti dog stille.

Præst. Ikke oplagt! hvad fejler De da? er De syg?

Hellebæk. Nej jeg er ikke, men — rent ud sagt — jeg er ikke kommen her ud for at spille Lhombre.

Frøken (sagte). Men Menneske, vore Intriger!

Præst. Men hvorfor Pokker er De da kommen her?

Hellebæk. For at fri til Deres Datter.

Frøken (afsides). Det er forbi?

Præst. Fri til min Datter — se se! ja værsgo — fri De væk!

Hellebæk. Ja med hende er det afgjort. Og jeg kom her ud for at faa Deres Samtykke, men jeg fik at høre, at De havde lovet hende bort.

Præst. Har jeg lovet hende bort? Det er ikke sandt! Hvem har sagt det?

Frøken. Det har jeg. Jeg har hørt med mine egne Ører, at du ikke blot har lovet hende bort, men du har solgt —

Præst og Krigsraad. Solgt?

Frøken. Ja solgt hende har du — og nu kommer det værste — hvorfor har du solgt hende?

Præst. Ja det maa jeg spørge dig om.

Frøken. Ligesom om du ikke vidste det selv. O du unaturlige Fader! Du har jo solgt din Datter for — jeg kan ikke sige hvad det var, men det var saa fælt —

Krigsraad (nærved at briste af Latter). Lille Frøken, det skulde vel aldrig være det amerikanske Syltetøj, som man spiser ved Hoffet, hahaha! (til Præst) Nu skal jeg sige dig, hvordan det hænger sammen!

Præst. Nej, nu vil jeg først have den Sag klaret. Hvor er Augusta? (kalder) Augusta!

Frøken (til Hellebæk). Han tillader det i Evighed aldrig, men det er Deres egen Skyld.

Augusta (kommer). Hvad vil du, Fader?

Præst. Hør, min Pige, her er en Frier til dig. Vil du have ham? Naa, mit Barn, bliv nu ikke rød, du maa jo gjerne faa ham, hvis hans Fader ikke har noget derimod. Men du kunde gjerne have sagt mig det selv, for det kommer saa Pokkers hovedkulds. Naa, Børn, kys nu hinanden og vær glade!

Frøken. Ja men jeg kan ikke begribe dig, du har jo lovet hende bort til Krigsraaden.

Præst. Aa kom nu ikke med det Vrøvl igjen!

Krigsraad. Hahaha! nu skal jeg forklare dig det. Den Gang jeg for kjøbte Plagen af dig, fordi jeg trænger til en ny Ridehest, saa troede Frøkenen, at det var Augusta, vi talte om, hahaha!

Præst. Hahaha! Nej, Svigerinde, der tog du fejl.

Frøken. Det er da ubegribeligt! Men den gamle, som De talte om, var det da ikke mig?

Krigsraad. Nej, lille Frøken! vi talte sgu blot om Heste.

Frøken. Men det stemmer jo slet ikke med din Karakter at give dit Samtykke; Hr. Hellebæk og du er jo aldeles uenige.

Præst. Ja men derfor kan han nok blive enig med Augusta — ikke sandt, Kandidat, hvad? Og han maa nok faa min Datter, naar de holder af hinanden; men han faar ikke Lov til at prædike for mine Bønder. (til Hellebæk) Det faar du ikke.

Sørensen. Deres Velærværdighed glemte at skrive, at jeg vandt en Spurgt i Kulør.

Præst. Aa nu skal vi ikke spille mere i Aften, nu skal vi være glade. Og saa skriver min Svigersøn — hahaha, det er dog morsomt! — saa skriver du i Aften ind til Kjøbenhavn efter din Fader, for gamle Mads har altid holdt meget af en god Lhombre, og saa tage vi den i Morgen i Stedet for.

Frøken (til Hellebæk). Kan De se, at De skulde skrive ind til Deres Fader, det var ogsaa min Præposition.

Mel. Fr. S. 46.

1.

Præst.

Saa faar man Sommer,
for ret man det veed.
Glæden den kommer
dumpende ned.
Lad os nu knus
faa noget Puns
og saa et Fad
Mad!
Lidt maa man ha', naar
Hjertet er glad.*)

*) Koret gjentager af hver Strofe de 6 sidste Linier.

2.

Sørensen.

Skjæbnen mig driller,
det blev nu min Del,
hver Gang jeg spiller,
faar jeg Kanel.
Et Spil jeg for
tabte i Klor,
men jeg vandt et nyt —
Pyt!
For mit Kulørspil
blev jeg sgu snydt.

3.

Hellebæk.

Ængstelse Rod i
mit Sind havde slaaet,
nær var mit Mod i
Angsten forgaaet.

Augusta.

Sig mig, min Ven!
hvad var da den
Frygt i dit Sind?

Hellebæk.

Vind!
Men den gik bort, og
Glæden kom ind.

4.

Krigsraad.

Frøknen Intriger
ved Hoffet har lært;
der, som man siger,
drives de svært.
(til Frøken) Dreje de sig der
ligesom her
om Syltetøj?

Frøken.

Føj!

Krigsraad.

Frøknens Finesser
gik op i Røg.

5.

Frøken.

Drives ved Hoffet
    Intriger især,
ej dog om Stoffet
    spørger man der.
    Nej, af ingen Ting
    gjøre tusind Sving,
    det vi forstaa.

Krigsraad.

Saa?

Frøken.

Jeg har jo vist Dem
    Prøver derpaa.

6.

Præst.

Slaar end for Resten
    Intrigerne til,
ej dog hos Præsten
    lykkes de vil.
(til Publikum) Ja Skjæmtens Ord
    kunstløse gror
    her i mit Hjem
        frem;
maa de da Skaansel
    møde hos Dem!

Soldaterløjer.

Sangspil.

(1849.)

Personer.

Lange, Gaardeier i Fyen.
Emilie, hans Datter.
Barding, Prokurator.
Magister Glob, hans Søsterson, Historiker.
Løitnant Vilmer.
Landskabsmaler Anker, menig Soldat.
Mads, Karl hos Lange.

Handlingen foregaar paa Langes Gaard under Krigen.

En rummelig Forsal. I Baggrunden Dør og Vinduer ud til Haven, to Døre paa hver af Siderne. I et af Hjørnerne en Opsats med Knager, hvorpaa hænge adskillige Klæder og Hatte. I Loftet en Lampe. — Skuepladsen er i Begyndelsen lys, men Skumringen tiltager til sjette Scene, da det bliver ganske mørkt.

Første Scene.

Lange, Vilmer, Barding og **Glob** sidde ved et lille Bord og drikke Vin. De le alle undtagen Glob.

Lange. Hahaha! Aa ja! Ja hvad de Soldater dog kan hitte paa! Og den gamle — han maatte da bide i det sure Æble og give sin Velsignelse. Hahaha — det havde han Skam godt af.

Barding. Hør, vi vilde neppe le saa meget, hvis det var arriveret os.

Lange. Jeg tror, jeg havde let alligevel. Skaal, Hr. Løjtnant! Tak for Historien! Ja, for jeg har nu altid holdt saa uhyre meget af saadanne smaa, fiffige Karnaljerier. For et Par Aar siden havde jeg en Tjener — naar jeg tænker paa ham, kan jeg grine mig ihjel. I det halve Aar, han tjente mig, snod han mig for over firehundrede Daler, hahaha!

Barding. Stjal han firehundrede Daler fra dig?

Lange. Stjal? Nej, det var der da ikke noget morsomt ved. Nej, min Ven, han tog mig ved Næsen lige for mine aabne Øjne, han kjørte mig i Ring som en gammel Kanehest, og jeg troede, at den hellige Grav var vel forvart. Men tænk nu bare: over firehundrede Daler i et halvt Aar! det var skam godt bestilt.

Barding. Men jeg kan ikke begribe, hvor du kan more dig over, at du er bleven saa skammelig bedraget.

Lange. Misund mig nu ikke den Fornøjelse! jeg har saamænd selv betalt den.

Barding. Ja men, kjære Ven — hvordan kan du som Statsborger sympathisere med ligefrem lovstridige Handlinger?

Lange. Der har vi det. I vore Dage kan en lystig Fyr slet ikke faa Plads til at røre sig uden hvert Øjeblik at løbe Panden mod Lov og Politi og Prokuratorer og Sludder og Vrøvl. Nej da priser jeg vore Forfædre — ikke sandt, Hr. Magister? — De tillod enhver Mand at tumle sig, som han havde Lyst og Forstand til.

Glob. Ja hvordan mener De — tumle sig?

Lange (ærgerlig). Aa jeg mener i Grunden ingen Ting.

Barding. Det er nok ogsaa det fornuftigste, hehehe! for der kommer du tilkort; i det Kapitel er Jens ikke at spøge med.

Lange. Nej, det er han nok ikke i ret mange Kapitler.

Vilmer. Men det er sandt, hvorledes befinder Deres Datter sig i Eftermiddag?

Lange (afsides). Naa der kommer Datteren igjen. (høit) Jo Tak, det gaar an.

Vilmer. De veed, at jeg har haft den Fornøjelse at gjøre hendes Bekjendtskab i Kjøbenhavn, og da jeg formodentlig skal bort herfra i Morgen —

Lange. I nej, vist ikke. Vi slipper Dem ikke saa let.

Vilmer. Vi har Ordre til at holde os marschfærdige, og jeg vilde naturligvis gjerne hilse paa Deres Datter, inden jeg skal rejse herfra.

Lange. Ja er det ikke tungt, at hun skal være sengeliggende?

Vilmer. Ligger hun?

Lange. Ja Gud! der er tykke Tæpper for alle Vinduer og Døre, og saa er der saadan en Lugt af Rabar-

der og Moskus og Sæbespiritus og pu! alt det Djævelskab, som Doktorne har Fornøjelse af at tylle i os.

Barding. Ja men jeg talte med Doktoren i Dag, og han vidste slet ikke noget af, at hun var syg.

Lange. Ikke det? Nej, vi kurere hende ogsaa selv, for det er saadant et Tilfælde, som hun har hvert Efteraar.

Vilmer. Et Tilfælde?

Lange. Ja det er en kronisk Affektion i Mellemgulvet, eller saadan et Sted indeni. — Naa, vi skal vel have en Flaske til?

Vilmer. Nej Tak! jeg skal ind og skrive.

Lange. Men saa maa vi have en Vise til det sidste Glas.

Vilmer. Naar det blot ikke forstyrrer Patienten?

Lange. Aa nej! hun ligger langt derovre, (peger til højre) i den anden Ende af Huset. Syng os nu den Soldatervise, De veed nok!

Vilmer. Ja, naar De endelig forlanger det, men De veed, at jeg finder den indbildsk og løgnagtig.

Lange. Aa Snak! det er Skam ikke andet end den rene Sandhed.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Vilmer.

Saa bister som den vrede Bjørn
 Soldaten gaar mod Fjenders Flok,
men og for Landets egne Børn
 han tidt kan være farlig nok.
Thi, vil man til Rygtet lytte,
 han skader mer og saarer fler
og gjør sig et større Bytte.
 medens han er i Kvarter.

Alle.

Ja vil man til Rygtet lytte osv.

2.

Vilmer.

Paa Landet i den stille Vraa
 Soldatens Ankomst er en Fest;

men, smukke Glut, pas bare paa!
han bliver dig saa dyr en Gjæst.
Du gjerne ham vil beværte,
om lidt han be'r og tager mer,
indtil i dit aabne Hjerte
fundet han har et Kvarter.

Alle.

Du gjerne ham vil beværte osv.

3.

Vilmer.

Du gamle, som en Pigeflok
bevogter under Husets Tag,
lidt Bryderi Soldaten nok
dig skaffer paa dit Dueslag.
Du for har dem let korrexet,
men nu — hvad sker? det gaar ej mer,
Soldaten dem har forhexet,
medens han var i Kvarter.

Alle.

Du for har dem let korrexet osv.

Lange. Hahaha! det var Skam en rask Vise.
Vilmer. Ja der er et Vers endnu.
Lange. Saa? det har jeg aldrig hørt for.

4.

Vilmer.

Og du, som med saa megen List
i Bur din Guldfugl sætte lod,
og tror den sikker der — jo vist!
du styrker kun din Fjendes Mod.
Du fast paa din Klogt tor lide,
men for du ser, man af dig ler:
Soldaten forstaar at stride,
selv naar han er i Kvarter.

Alle.

Du fast paa din Klogt tor lide osv.

(Varding og Glob gaa ud ad Havedøren.)

Vilmer. Hr. Lange! en Skaal for Kvarteret!

(gaar ud ad den bageste Dør til højre.)

Anden Scene.

Lange. Det var jo en formelig Krigserklæring, hahaha! Ganske som jeg ønsker. (gnider sig i Hænderne) Flink Fyr, den Løjtnant! men det vil ikke falde ham saa let at faa Fingre i den Guldfugl. Om man skulde hjælpe ham lidt paa Gled? Nej, han skal selv have hele Ulejligheden. Naar han nu bare kunde hitte paa noget godt! Ja Gud give, han vilde tage mig rigtig ved Næsen!

Emilie (indenfor, banker paa den forreste Dør til venstre). Fader! luk op!

Lange. Hvad er det? — Emilie? Vil du strax gaa op paa dit Værelse;

Emilie (indenfor). Nej jeg vil ikke, du maa strax lukke mig op.

Lange. Jeg tror Skam, Tøsen er bleven gal. Gaa nu op, lille Emilie, saa kommer jeg strax.

Emilie (indenfor). Nej, jeg bliver ved at banke, lige til du lukker op.

(banker stærkt paa Døren.)

Lange. Nej nej nej! nu kommer jeg.

(Lange tager en Nøgle frem og aabner Døren, i det samme springer Emilie ud).

Tredie Scene.

Lange. Emilie.

Lange. Nej holdt! hvor vil du hen?

Emilie. Jeg kan ikke holde det ud længer. Hvor længe skal jeg dog sidde indespærret?

Lange. Aa du skal nok komme ud, naar vi en Gang faa Fred.

Emilie. Naar vi faa Fred?

Lange. Ja for saa bliver vi vel fri for disse Løjtnantsbesøg. Naa kom, lille Emilie, lad os nu gaa!

Emilie. Nej, jeg vil ikke. Jeg har jo ikke gjort de Løjtnanter noget, hvorfor skal jeg saa løbe for dem?

Lange. Naa det er ogsaa blot mit Spøg. I Morgen naar Løjtnant Vilmer er rejst, saa skal du strax slippe ud.

Emilie. Men hvorfor skal han først rejse? Det kunde endda være det samme med de andre, men han —

Lange (afbrydende). Han?

Emilie. Ham kjender jeg nu saa godt, og han er den eneste, som jeg kunde have Lyst til —

Lange (som før). Du kunde have Lyst til — naa?

Emilie. Ja — til at snakke med om Kjøbenhavn og saa lidt at vide derovrefra. Naa, lille Fader, vær nu ikke urimelig! Du har slet ikke Lov til at befale mig saadan noget uden at give mig Grunde; du maa huske paa, at jeg er tyve Aar.

Lange. Ja, jeg har naturligvis ogsaa mine Grunde.

Emilie. Maa jeg da høre dem, for jeg har rigtig nok ikke i Sinde at lade mig behandle som et Barn.

Lange. Naa, siden du endelig vil vide det, saa sker det af meget vigtige Grunde; det er nærmest ifølge en Anmodning fra Krigsministeriet.

Emilie. Fra Krigsministeriet? Men hvad har det med mig at gjøre?

Lange. Jo, saa længe vi har Krig, har det med os alle sammen at gjøre. Jeg skal sige dig, man frygter for, at Officererne, som skal hen at slaas med Fjenden, let kunde blive forsagte og altfor blødagtige, naar de fik for meget med Damer at gjøre, og derfor er der tilstillet os en Anmodning om, at vi ikke skal lade de Officerer, som er indkvarterede hos os, komme sammen med Husets unge Piger.

Emilie. Det er da en dum Anmodning. Den Krigsminister maa jo være tosset. Aa men du narrer mig.

Lange. Nej kom nu op med, saa skal jeg vise dig Cirkulæret fra Ministeriet. I Begyndelsen maa vi jo lystre, men siden tænker jeg nok, man kan illudere det.

Emilie. Men var det saa ikke bedre, om vi i Be=

gyndelsen illuderede det? saa kunde vi altid siden være mere lydige.

Lange. Skulde man være ulydig, ligesom man har faaet Befalingen? Nej det gaar aldrig an.

Emilie. Men hvad skal vi da med saadan en Krigsminister? Det er jo aabenbart, at han slet ikke forstaar sig noget paa det.

Lange. Det maa du ikke sige.

Emilie. Jo det maa jeg godt sige, for paa den Maade maa vi tabe Krigen, det er da tydeligt.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Tro du mig, Fa'r, saa vil Lykken rent os svige,
det tor jeg sige Ministeren til Trods;
naar ej Soldaten kan tale med sin Pige,
hvor skal han da hente Modet til at slaas?
Ej hun med Graad vil ham Kjækheden rove,
nej, selv hun usynlig vil fore ham an;
hun vil ham lære at slaas som en Love.

Lange.

Ja lær ham og for ham, naar bare du kan!

2.

Emilie.

Ja jeg har Ret — ikke? det maa du mig lade,
ej bor du lyde Regjeringen i sligt,
derved Armeen jo lider megen Skade,
og jeg mig kjeder saa ganske gyseligt.
Ej tor du pine din Datter saa længe,
om andre end gjor det, saa nænner ej du,
ej kan du atter i Buret mig stænge.

Lange.

Jo det kan og det tor og det vil jeg nu.

3.

Emilie

Men, lille Fa'r, du er ogsaa rent af Lave,
ej du dig bryder om mit og Landets Vel.
Hvorfor skal jeg nu paa Loftet mig begrave,
hvor med det forste jeg kjeder mig ihjel?

Men hvis du vil være grum uden lige,
nu vel da — saa prøv! men jeg taaler det ej,
da vil om Bistand jeg raabe og skrige.

Lange (fører hende til Døren).

Ja raab kun og skrig kun og gaa saa din Vej!

Fjerde Scene.

De forrige. Barding (fra Haven).

Barding. Men hvad — Frøken Emilie! og fuldkommen paaklædt? Jeg troede, at De var Patient.

Lange. Det er hun ogsaa. Kom nu!

Emilie. Nej, jeg fejler saamænd slet ingen Ting.

Barding. Men du sagde jo, at din Datter havde en kronisk Affektion i Mellemgulvet.

Lange. Det har hun ogsaa. Du skal ikke tro hvad hun siger, hun taler i Vildelse, det er Feberfantasier. — Naa kom nu, lille Emilie!

Emilie. Nej det er godt, Prokuratoren kom, for Fader er saa grænseløs urimelig.

Lange. Jeg har givet dig mine Grunde.

Emilie. Men det er jo ingen Grunde. Fordi der er kommet den tossede Anmodning fra Krigsministeriet —

Barding. Fra Krigsministeriet?

Lange (giver ham et Vink). Ja du veed, den Anmodning fra Krigsministeriet, om at man, hvor der er Offiserer indkvarterede, skal holde de unge Piger indelukkede.

Barding. Holde de unge Piger indelukkede? — Naa ja!

Emilie. Men er det ikke en urimelig Bestemmelse?

Barding. Jo det er sandt nok.

Lange. Men man er dog nødt til at rette sig derefter.

Barding. Ja det er sandt nok.

Emilie. Det er sandt nok! Aa de er lige gode begge to. Men jeg vil sige dig, Fader — jeg taaler det ikke længe; du skal tage dig i Agt.

(gaar ud ad sin Dør.)

Femte Scene.

Lange. Barding.

Lange (laaser Døren efter hende). Naa, det var nok en Krigserklæring, hahaha!

Barding. Men sig mig, Lange, hvad er det for en Anmodning fra Krigsministeriet?

Lange. Aa det er noget Sludder, som jeg bildte hende ind for at faa hende til at blive paa sit Værelse.

Barding. Men hvorfor skal hun det? Det forekommer mig — rent ud sagt — en lille Smule urimeligt.

Lange (afsides). Naa, nu vil han Skam ogsaa have Grunde. (højt) Nej, ser du, i disse Tider —

Barding. Ja men Fjenden kommer jo ikke her.

Lange. Nej, men Vennerne er nok saa farlige. Husker du Visen fra for?

Barding. Aa! du er bange for Indkvarteringen. Men Emilie er jo en fornuftig Pige.

Lange. Det hjælper ikke. Fruentimmerne er og bliver Fruentimmer. Naar de ser en kjøn Uniform og et smukt Skjæg, og især i denne Tid hvor Hjerterne er i patriotisk Bevægelse, saa er det dem ikke muligt at staa imod — de er væk paa Øjeblikket.

Barding. Ja men jeg skal sige dig et andet Middel, som er nok saa godt. Naar vi bilder Emilie ind, at Løjtnanten er gift eller forlovet, saa gaar hendes Tanker ikke den Vej.

Lange. Nej, min Bro'r, du kjender ikke Fruentimmerne.

Barding. Jeg har sgu kjendt dem ganske godt, det forsikrer jeg dig paa.

Lange. Ja men det er længe siden. Nej, de nuværende unge Piger er uegennyttige i deres Kjærlighed, ja de har endogsaa et Slags Sværmeri for at elske haabløst. Og man maa være grumme forsigtig med dem, for de kan let faa et Smæk, som de aldrig forvinder.

Se, nu bliver saadan en Fyr her et Par Dage, og saa kommer han til et andet Sted, hvor der er andre Fruentimmer, og saa glemmer han hende. Men Pigebarnet glemmer ikke, hun holder fast paa sin lille Løjtnant, og naar der saa en Dag kommer en pæn Mand med reelle Hensigter, saa siger hun: „Nej, De maa undskylde, Pladsen er optaget." Har jeg Ret, hvad?

Varding. Ja! Du bør lukke hende inde.

Lange (afsides). Hahaha! lad nu Prokuratoren rende med den Besked!

Varding. Men det værste er, at saa kan vi andre heller ikke komme til at tale med hende.

Lange. Jo siden du nu en Gang er inde i Hemmeligheden, saa kan du gjerne se op til hende. Det er ind ad den Dør og op ad Trappen og saa Døren til venstre. Nøglen har jeg.

Varding. Ja jeg vilde i Grunden ogsaa gjerne opnaa den Tilladelse for min Søstersøn.

Lange. Magisteren! Hvad skal han paa min Datters Værelse?

Varding. Ja det er nu egentlig en Hemmelighed, men lad gaa! Jeg har tidt opmuntret ham til, at han skulde gifte sig, for han staar nu temmelig ene i Verden, og han kunde trænge lidt til Fruentimmerpleje.

Lange. Naa, og saa skulde Emilie pleje ham? Nej sikken en Opfindelse!

Varding. Ja han har set hende i Kjøbenhavn og roser meget hendes satte og forstandige Væsen.

Lange. Saa? hvor Pokker mon hun har faaet det fra?

Varding. Han fortalte, at han havde truffet hende i et Selskab, hvor der blev dandset, og de to sad hele Aftenen og snakkede om Jomsvikingerne.

Lange. Naa! det var vel den Gang hun havde forvredet sin Fod?

Varding. Det talte han ikke om; men hun interesserer

ham, og du kunde jo gjerne give ham Lov til at se op til hende. Du kan tro mig, han er ikke farlig.

Lange. Jeg tror dig. For hvad hans Udseende angaar —

Barding. Ja saadan smuk, det er han jo ikke. Han er mere hvad man kalder en intellektuel Skjonhed. Men han er et i alle Maader udmærket Menneske, og hvis han ikke var saa fortsynet og havde saa meget at tænke paa —

Lange. Saa kunde han tænke paa at gjore Lykke hos Damerne.

Barding. Det kan han alligevel. Du har for ringe Tanker om Damerne; de kan nok lide saadan en Springfyr til at lege med, men til Mand vil de helst bede om en, der er solid og forstandig.

Lange. Hahaha! paa den Maade var jeg saamænd aldrig bleven gift. Nej hor nu: din Begjæring kan ikke opfyldes. Hvis din Magister virkelig elsker Emilie — som jeg ikke tror — og hvis han duer til noget — som jeg rent ud sagt heller ikke tror — saa lad ham lægge sit lærde Hoved i Blod og se at naa sit Maal uden fremmed Hjælp.

Barding. Ja men —

Lange. Her er bleven morkt, vi maa nok have Lampen tændt. Men husk paa, jeg stoler paa din Tavshed, og det vil nu vise sig, hvor meget man kan lide paa saadan en Prokuratorsamvittighed.

(gaar ud ad den forreste Dor til hojre.)

Sjette Scene.

Barding.

Ikke ret meget. Nej, naar du vil fore os bag Lyset, saa lige for lige. — Jeg maa da sagtens kunne praktisere min Jens op med til Pigebarnet, og Situationen er ganske ypperlig; under disse Omstændigheder maa han gjore Lykke.

Mel. af E. Bruun.

1.

Hist i sin Rede
hun maa sig kjede,
mens der er Liv og unge Folk hernede;
hun svagt fornemmer
de glade Stemmer,
men ak, hun kommer ej af Fængslet ud.
De tabte Glæder
hun dybt begræder,
da ind en ung og dannet Herre træder:
hver Sorg maa svinde,
han vil for hende
sig vise som et himmelsk Sendebud.

2.

Og saa han taler
og hende maler
sin søde Drøm og sine sure Kvaler;
hun vil sig gjerne
mod Faren værne
og staar imod saa tappert, hun formaar.
Men min Magister
vil blive bister
og fyre løs med Aandens bedste Gnister,
og før han ender,
jeg veed, hun brænder,
hun brænder ganske op med Hud og Haar.

Hahaha! det er fortræffeligt! Naar vi nu bare havde Nøglen! Vi lidt — mon ingen af mine skulde passe? (tager nogle Nøgler frem. Havedøren aabnes.) Hvem er det? Aa, det er Jens fra Haven.

Syvende Scene.

Barding. Auker (i Soldateruniform, fra Havedøren).

Auker. Maa jeg spørge —

Barding (prøver en Nøgle i Emilies Dør). Den vil ikke. — Naa, Jens, er du der? — Men denne maa kunne gaa ind. — Ja du kan vel ikke begribe hvad jeg har for?

Auker. Nej!

Barding. Den er for lille. Vi, jeg skal jo have en til. (prøver den sidste) Jeg skal sige dig, jeg har opdaget, at Emilie slet ikke er syg; det er blot den gamle, som har lukket hende inde. Naar jeg nu bare kan skaffe dig Audiens hos hende — det er Pokker til Laas! — saa vil det nok gaa. Tror du ikke? (gjemmer Neglerne og vender sig) Naa, hvorfor svarer du ikke?

Anker (i sjællandsk Bondedialekt). Nej, for jeg forstaar det ikke.

Barding. Men hvad? — det er jo ikke Jens. Hvem er det? (trækker ham frem.)

Anker. Jeg skulde tale med Løjtnant Vilmer.

Barding. En Soldat! Hvor tor du saadan liste dig ind i fremmede Folks Huse?

Anker. Jo, for jeg skulde tale med Løjtnant Vilmer.

Barding (fatter sig.) Naa? nu skal jeg kalde paa ham. — Sig mig, kan du huske hvad jeg sagde, da du kom?

Anker. Ja jeg tænker — nej jeg kan ikke huske det, hvis De ikke vil sige det end en Gang. Men saa skal jeg nok passe bedre paa.

Barding. Nej det kan være det samme. (banker paa Vilmers Dør) Nu kommer Løjtnanten nok.

(gaar ud ad Havedøren.)

Ottende Scene.

Anker. Vilmer (med Lys).

Vilmer. God Dag!

Anker (paa sjællandsk). God Dag igjen!

Vilmer. Har du noget Bud til mig?

Anker. Nej jeg har ikke.

Vilmer. Vil du da tale med mig?

Anker. Ja vel vil jeg det.

Vilmer. Naa saa skynd dig lidt — jeg har ingen Tid.

Anker. Ja, og jeg har ingen Lyst til at skynde mig.

Vilmer. Men hvad gaar der af den Karl?

Anker (med sin egen Stemme). Ja hvad gaar der af den Løjtnant?

Vilmer. Anker — er det dig? og i Uniform?

Anker. Ja jeg er ogsaa bleven et Offer for Værnepligtsloven, skjønt ikke noget uvilligt. Jeg ligger for Øjeblikket i Assens og har faaet Permission paa et Par Dage for at besøge min Broder, der har kjøbt en Gaard tæt herved. Paa Vejen hørte jeg af en Karl, at du var her, og saa fik jeg Lyst til at se, hvordan du havde det.

Vilmer. Aa, jeg har det ved det gamle.

Anker. Ingen Forandring?

Vilmer. Slet ingen.

Anker. Du har altsaa opgivet din Plan med Frøken Lange?

Vilmer. Ja jeg nødes nok til at opgive den. Aa du kan ikke tænke dig, hvor jeg er gal i Hovedet. Jeg har hele Sommeren ligget i Jylland; endelig kommer jeg her til Egnen og netop til den Gaard —

Anker. Hvor du havde Ærinde.

Vilmer. Jeg kom hertil igaar. Aa jeg var saa glad ved en Gang at have Udsigt til at naa mit Maal. Men Frøkenen er ikke visibel, hun er syg.

Anker. Ja det er da ikke noget at blive vred over.

Vilmer. Jo, for jeg er overbevist om, at det er Løgn, og at hun kun bliver holdt indelukket, for at jeg ikke skal faa fat paa hende.

Anker. Vi lidt — er det hende, der hedder Emilie?

Vilmer. Ja.

Anker. Saa har du ganske Ret. Hun bliver holdt indelukket et Sted her i Huset og fejler slet ingen Ting.

Vilmer. Hvoraf veed du det?

Anker. Jeg traf her paa en gammelagtig Fyr, som i Mørket formodentlig antog mig for en anden og saa pludrede ud med sin Opdagelse.

Vilmer. Det var vist Prokurator Barding, som i

Dag er kommen hertil fra Odense med sin Søstersøn, Magister Glob.

Anker. Magister Glob! saa det er ham, som han vil skaffe Audiens hos — Nej det er kosteligt! hahaha! Magisteren er din Medbejler.

Vilmer. Aa Snak!

Anker. Jeg er overbevist derom. Tænk dig, Magister Glob — denne gule Pergamentslap, denne blinde Muldvarp, som roder i de gamle Gravhøje og kun en Gang imellem stikker Næsen op i Livet for at faa frisk Luft — tænk dig, han vil ogsaa med. Nej, det bliver altfor morsomt; jeg kommer til at spendere denne Aften paa dig.

Vilmer. Men kan du sige mig, hvad den Judespærring skal betyde? Hr. Lange er en prægtig Mand, han er øjensynlig glad ved mit Besøg, men han omtaler altid Emilies Sygdom med et næsten udfordrende Drilleri.

Anker. Han har vel hørt om eders Mellemværende i Kjøbenhavn og er nu bange for, at du blot vil have Løjer med hende. Men naar du frier ligefrem —

Vilmer. Skulde jeg gaa til Faderen, før jeg veed, om Datteren vil have mig?

Anker. Aa det veed du jo meget godt. Men du har Ret, det sømmer sig ikke, og det er heller ikke saa morsomt. Men naar vi nu kunde faa den gamle væk, saadan at du kunde komme til at rode om i Huset.

Vilmer. Ja hvordan skulde det lade sig gjøre?

Anker. Hvor kan du spørge? du har jo mig. (grunder) Lad os se! Er Lange Skandinav?

Vilmer. Det veed jeg ikke, men jeg tænker det.

Anker. Ja det skal jo være en flink og livlig Mand. — Aa det gaar nok.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Bedste Hr. Lange,
vi skal Dem fange,
kjende De skal nu, at Magten vi har;

snart skal De sande,
at det maa strande,
naar man vil holde Soldaten for Nar.
Planen er lagt!

Vilmer.

Planen er lagt!

Anker

Skjælv for vor Magt!

Vilmer.

Skjælv for vor Magt!

Anker.

Tag Dem i Agt!

Vilmer.

Tag dig i Agt!

Anker.

Frygt du kun ikke,
snart skal han ligge
fangen, besejret, ja knust for min Fod.
Hid med min Fjende!
og jeg skal vinde,
om det skal koste Blod.

Vilmer. Aa det har vel ingen Fare.
Anker. Nej, det haaber jeg egentlig heller ikke.

2.

Kom, det er ilde
Tiden at spilde,
nu jeg ham lokker fra hans Residens;
jeg gaar med Knarken,
fri er da Marken,
og du kan tumle paa Gaarden imens.
Du holder Stand —

Vilmer.

Jeg holder Stand.

Anker.

Gjør hvad du kan —

Vilmer.

Gjør hvad jeg kan.

Anker.

Saa gaar det an.

Vilmer.

Blot det gaar an!

Anker.

Pladsen er aaben,
brug dine Vaaben!
Stærkest er dog en forelsket Soldat;
Hjerterne har han,
Fæstningen ta'r han,
Frøkenen staar parat.

Men hør, saa maa du strax skaffe mig nogle civile Klæder.

Vilmer. Ja hvor skal jeg faa dem fra? Er det saa nødvendigt?

Anker. Ja man kan da ikke spille Komedie uden Garderobe. Og jeg har ikke andet end en Paryk, hvormed jeg vilde narre min Broder; men den er ikke til nogen Nytte her, hvor man ikke kjender mig i Forvejen.

Niende Scene.

De forrige. Mads (med en brændende Voxstabel og en lille Trappestige).

Anker (til Vilmer). Gaa lidt til Side!

Mads (staar op paa Trappestigen og tænder Lampen).

Anker (gaar hen til ham, paa sjællandsk). God Aften, Landsmand!

Mads (paa fynsk). Nej se — hvor er du fra?

Anker. Jeg er fra Asminderød, hvis du veed hvor det er.

Mads. Ja man kan høre, at du er en Sjællænder. Ja de Sjællændere er inte saa vove, men man siger dog her, at Fynboerne er de skrappeste.

Anker. Ja jeg staar nu ved første lette, og jeg tror, at det nok kan hænde sig, at vi ikke er de daarligste.

Mads. Har du været i Krigen hele Tiden?

Anker. Ja — undtagen i fjorten Dage. For Anders Persen og jeg havde Lyst til at komme lidt hjem, og saa fik vi vores Permissjoner.

Mads. Forleden var her en af trettende Bataillon, han fortalte, at der var kommen en Kugle, der havde

slaaet den ene Sko af ham, uden at gjøre ham videre Skade. Tror du, det kan have sin Rimelighed?

Anker. Aa ja — den kunde saamænd gjerne have slaaet Strompen med. Man ser saa meget af den Slags, at man ikke en Gang selv rigtig veed, om det ikke er Løgn.

Mads. Hvad hedder du?

Anker. Jeg hedder Jens Povelsen Asminderød.

Mads. Hør, Jens, du kunde gjerne siden se en Bitte ind til os i Borgestuen, for det er saa fælt morsomt at høre noget om Krigen. Du kan tro, vi har hel kjønne Piger.

Anker. Ja saa kunde det nok hænde sig, at jeg kom. Men du maa først vise Løjtnanten en Villighed; du skal ikke gjøre det for ikke noget.

Mads. Er det ham Løjtnanten her i Huset?

Anker. Ja, han vilde gjøre nogle Løjer med din Husbond, saadan lidt Komediantvæsen, og saa skulde han bruge en Trøje, som du maatte fly ham.

Mads. Ja jeg har jo nok en Trøje, naar den bare er pæn nok. Der er jo rigtig nok Skjøder paa, og hun Ane Kokkepige siger, at det er en hel pæn Trøje, naar jeg har den paa, men jeg veed nu ikke, om den er pæn nok til Løjtnanten.

Vilmer (træder frem). Naa, lille Mads — vil du saa hjælpe mig?

Mads. Ja naar Løjtnanten vil tage til Takke.

Vilmer. Det var flinkt af dig. Men vi maa have det strax. Mit Vindue ud til Haven staar aabent, derigjennem kan du lægge det ind i Værelset.

Mads. Det skal jeg.

Anker. Men du maa ikke tale et Ord derom til nogen.

Mads. Nej saa taabelig er jeg da ikke. — Aa hvor Husbond vil blive kisteglad, naar de saadan driver Abespil med ham. (Han gaar ud til højre.)

Vilmer. Naa hvad saa?

Anker. Lad du mig om det. (De gaa ind i Vilmers Værelse.)

Tiende Scene.

Barding og Glob (fra Haven).

Barding. Se, det er den Dør her. Naar jeg nu kan faa Nøglen, og jeg kan faa Lange bort i et eller andet Ærinde, saa kan vi følges ad derop. Med mindre du heller vil gaa alene?

Glob. Nej nej!

Barding. Men saa maa du ikke strax tage fat paa Frieriet, du maa først gjøre et Par Besøg for at blive mere bekjendt med hende.

Glob. Naar det blot ikke tager altfor lang Tid, for jeg skal til Byen paa Lørdag.

Barding. Nej det er gjort i en Fart.

Glob. Ja for ellers var det vel bedre at gjemme det til en anden Gang.

Barding. Nej for Guds Skyld — saa kommer en anden og snapper hende bort fra dig imens. Og det er dog din alvorlige Plan, at du vil se at blive gift.

Glob. Ja, jeg tror nok.

Barding. Og du er jo ogsaa overbevist om, at det er Emilie Lange, dit Hjerte begjærer?

Glob. Ja jeg veed ingen anden.

Barding. Og du kan dog tage det i Betænkning? Hør, Jens, du er min Stolthed og Glæde, du er indkaldt til alle dine Examina, du har i dit sexogtyvende Aar disputeret for Magistergraden mod to kjøbenhavnske Professorer, men — jeg maa sige dig det rent ud — du har ingen Kjendskab til det kvindelige Hjerte.

Glob. Tror du ikke?

Barding. Nej det er det eneste, der mangler dig. Tro mig, du kan blive gift ligesaa let, som du kan drikke en Snaps — nej det er sandt, du kan jo ikke drikke Brændevin. Men tror du ikke, at Fruentimmerne er ærgjerrige? tror du ikke, at de gjerne vil have europæisk Berømmelse? og det faar den, som bliver din Kone.

Glob. Ja men —

Barding. Tror du, et Pigebarn er værre at besejre end to lærde Professorer? Og tænk dig, en Kone som Emilie Lange, en Kone, som ikke blot kan lave din Mad og stoppe dine Strømper — og det er en god Ting at faa sine Strømper godt stoppede — men som har historisk Dannelse, som kan tale med dig om Jomsvikingerne.

Glob. Det kan et Mandfolk bedre.

Barding. Men du kan ikke blive gift med et Mandfolk. Hvad er det ikke for en Hjælp at have en Kone? Tænk dig, al den daglige Besvær med at holde i Orden og tænde Lys og lægge i Kakkelovnen — det læsser du paa hende.

Glob. Det er sandt.

Barding. Og saa bringer Frøken Lange dig en betydelig Medgift. Hvad Gavn kan du ikke have af den? Tænk, hvor du kan forøge dit Bibliothek!

Glob. Du har Ret, jeg vil tage kraftig fat derpaa.

Barding. Bravo!

Glob. Jeg vil tale med Frøkenen endnu i Aften.

Barding. Fortræffeligt! Og hvis jeg nu er forhindret fra at følge med?

Glob. Saa gaar jeg derop alene.

Barding. Du er jo bleven en Helt. Men det er ikke nok at være modig, man maa ogsaa være snild. Der er en Methode at vinde Damerne paa, som jeg vil anbefale dig; den passer meget godt for dig, og jeg har hørt, at den skal være god.

Glob. Du har vel selv prøvet den?

Barding. Det kunde nok være, hahaha! Men det maa gjøres fint.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Ja tro mig, min Ven, man maa lirke smaat
for at virke godt
paa et kvindeligt Gemyt,

og først for at prøve sin Fjendes Magt
faar man hende bragt
i en lille lun Dispyt.
Dispyten stiger,
man Omvej gjør,
og Øjet siger
hvad Munden ikke tør;
tilsidst, af Striden varm,
man griber hendes Arm —

Glob.

Ja men hun?

Barding.

Hun gjør ingen Allarm.

2.

Glob.

Men kommer det blot paa Disputer an?

Barding.

Ja saa rutter man
med hvad Aanden bedst formaar.

Glob

Og altid det samme da hænder sig?

Barding.

Ja man ender ej,
før man fat paa Haanden faar.
Forbavset blive
hun sagtens vil,
men successive
hun vænner sig dertil.
Det kommer snart saa vidt,
at hun den rækker frit —
og du ta'r den, og Byttet er dit.

Ellevte Scene.

De forrige. Lange.

Lange. Hvad staar I her og stikker Hovederne sammen for? Hør du Prokurator, ingen Lurendrejeri!

Barding. Vær du ganske rolig!

Lange. Naa Hr. Magister, har De saa lært af

Saxo Grammaticus, hvordan man bærer sig ad med at komme ind i et Jomfrubur?

Glob. Ja det kommer an paa hvad De forstaar derved. Ønsker De en Beskrivelse over, hvordan Jomfruburet almindeligvis laa, og hvorledes det var indrettet og —

Lange. Nej gu gjør jeg ej! (afsides) Det er et rent Fæ!

Tolvte Scene.

De forrige. Anker (i Forklædning).

Anker. Allraödmjukaste tjenare!

Lange. Hvem er det?

Anker. Förlåt, att jag tar mig den underdåniga dristigheten at fråga de gode Herrarna, om Hr. Patronen inte skulle vara hemma?

Lange (til Barding). Det er en Svensker. (til Anker) Nej, min gode Ven, her er ingen Patron.

Anker. Ursäkta — de gode Herrarne fatta alls inte hvad jag menar. Men om det vore möjligt, skulle jag råka Hr. Patronen, den herran, som har den äran at vara ägare till detta landsätet.

Lange. Naa, det maa vel være mig. Værsgo at træde nærmere! Hvem er De?

Anker. Jag är de gode Herrarnas och i synnerhet Hr. Patronens allraödmjukaste tjenare.

Lange. Ja men har De ingen anden Livsstilling? for det kan De da ikke leve af.

Anker. Bevars! egentligen är jag domestik hos Hr. Majorn v. Ehrensugga.

Barding. En svensk Major, som opholder sig her i Landet? Hvor bor han?

Anker. Förlat mig — han bor alls inte, han vistas bara i krogen, derborte pa landsvägen, med Fru Majorskan och söta lilla Frökuen.

Lange. I Kroen, den gruelige Svinesti? hvordan er han kommen der?

Anker. Jo jag skall säga Hr. Patronen — vi kom körande ifrån Odense, men vagnen vältade och gick i sönder, och så måtte Hr. Majorn och Fru Majorskan och söta lilla Fröknen ta in i krogen.

Lange. Fra Odense? men Vejen er jo ypperlig. Hvad var da det for en Klodrian, som var Kusk?

Anker. Det var jag. Jag skal säga Hr. Patronen, på backarna och bergen körer jag bra nog, men det går illa på sletta vägen. Och Fru Majorskan — hun älskar den sköna naturn — och det gör söta lilla Fröknen ocksä — och så ropar Fru Majorskan till mig: Erik, ropar Fru Majorskan, hvad är det der hvita derborte på åkern? Hvar, Fru Majorska? säger jag. Der, säger Fru Majorskan, under de lummiga bokarnas kronor, vid den skimrande sjöns blinkande spegel, till venster, säger hon. Jag såg till venster, och hästarna, som precist förstå Fru Majorskans röst, de sågo ock till venster, och så emedan trillade vagnan ner i griften.

Lange. Hahaha! det var Pokker til Heste. Men hvordan gaar det dem nu i den Kro?

Anker. Ach, gunstiga Hr. Patron, det går ganska illa. Jag gaar till krögaren. Har ni lammstek med spenat, frågar jag. Nej, säger han. Har ni kalfstek med potatis? Nej! Har ni kalkon eller kyklingar? Nej, gunstiga Hr. Kammertjenare, jag har inte det. Det vore katten, säger jag. Hvad skal då Hr. Majoren få äta?

Lange. Hvor han skal faa Æde? det kan han faa hos mig.

Anker. Ja krögaren sade, att jag fik gå til Hr. Patronen och köpa ett par kycklingar.

Lange. Vist ikke — de maa herop. Vi sender Vognen efter dem. (ringer)

Barding. Ja du kommer da selv til at tage med.

Lange. Naturligvis! (rækker ham en Nøgle) Saa kan du imidlertid gaa op til Emilie og bede hende pynte sig lidt, for vi kan nok ikke holde hende inde længer.

Barding. Du kunde dog gjerne først se det an.

Lange. Naa ja, det er sandt.

Barding (afsides). Det gaar fortræffeligt.

Trettende Scene.

De forrige. Mads.

Mads. Husbond ringede.

Lange. Ja vi skal have Wienervognen spændt for i en Fart, Anders skal kjøre mig til Kroen.

Mads (ser paa Anker). Hahaha! Nej det er dog altfor galt.

Lange. Naa gaa nu! hvad ler du af?

Mads. Det er dog ikke værdt med den Wienervogn, jeg er bange for, Husbond skal komme til at fortryde det.

Lange. Hvad skal den Snak nu betyde? Gaa nu!

Mads. Husbond maa nu ikke blive vred, men hvad er det for en Fyr, han der?

Lange. Det er en Svensker.

Mads. Naa det er en Svensker, hahaha!

Lange. Gaa, siger jeg.

Mads. Ja siden Husbond endelig vil have det. Men var det dog ikke bedre at tage den grønne Fjælevogn?

Lange. Lad Wienervognen spænde for!

Mads. Naa ja, men jeg har ikke været med. En Svensker, hahaha! (gaar)

Fjortende Scene.

De forrige uden Mads.

Lange. Men hvad gaar der af Mads? (til Anker) Kjendte De den Karl?

Anker. Ja jag frågade honom nyss om Hr. Patronen vore hemma, men så såg han pa mig och så skrattade han så rysligt.

Lange (til Barding). Haha! den gode Mads har ikke

kunnet forstaa hans Sprog, og saa har han naturligvis anset ham for gal.

Varding. Ja det er meget rimeligt, hahaha!

Lange (til Anker). Hor nu, min Ven, nu kjorer De naturligvis med mig til Kroen?

Anker. Nej, Hr. Patronen ursäkta mig, det törs jag alls inte.

Lange. Tor ikke — hvad vil det sige?

Anker. Högstärade Hr. Patron — jag är en fattig tienare, och när Hr. Patronen säger, att jag skal föra, så skal jag föra, men Hr. Patron, jag törs inte — Hr. Majorn vill bli ond.

Lange. Hvor kan Majoren blive ond for det? han har jo selv sendt Dem herop.

Anker. Förlát mig, Hr. Patron, jag är kommit här af mig sjelf, och Hr. Majorn ville bli mycket ond, om han fik höra, at jag har oroat främmande folk för hans skull.

Lange. De har Ret, han maa ikke vide, at De har været her. (til Varding) Den Tjener har virkelig en meget fin Folelse.. (til Anker) De kan gjerne gaa.

Anker. Jag går genast. De gode Herrarne och i synnerhet Hr. Patronen! hurn skal jag nog varmt och innerligt kunna betyga min tacksamhet för Herrarnas hjertliga emottagande? Ach, jag är en fattig tjenare, och den högsta tack ägar inga ord.

Lange. Naa naa, min Ven — far vel saa længe! Nej stop — hvad var det, Deres Major hed?

Anker. Han heter Major v. Ehrensugga.

Lange. Ehrensugga! og De sagde, at hans Kone var med?

Anker. Nej bevars! hans kona är i Stockholm. Men Fru Majorskan resar med honom och söta lilla Fröknen.

Lange. Naa ja, det er det, jeg mente. Er Majoren ellers en munter Mand?

Anker. Ja fors, en mycket trifvelig gubbe.

Lange. Trivelig? Naa ja, fede Folk pleje jo at være gemytlige. Men sig mig — hvor gammel er Datteren?

Anker. Söta lilla Fröknen är aderton år.

Lange. Aderton — naa atten? — det var prægtigt! (til Barding) Du veed vok, at jeg er en stor Nar efter unge Piger. (til Anker) Er hun smuk?

Anker. Ach ja — hon är utomordentlig skön. Med de blå själfulla ögonen och de rika ljusgula lockarna, som fladdra ner på axlarne, liknar hon precist en liten kärleksgudinna — den söta lilla Fröknen.

Lange. Dod og Plage — lad os saa komme afsted! Men hvor bliver dog Mads af? (ringer).

Anker. Och så säger jag farväl. När jag kommer til mit fäderneslaud, skal jag visst icke glömma för min fader och mine anförvandter och hela svenska folket berätta om det brödrasinne, jag har funnit hos de gode Herrarne — och i synnerhet hos Hr. Patronen. — Allraödmjukaste tjenare! (gaar)

Femtende Scene.

De forrige. Mads. Vilmer.

Mads. Wienervognen er forspændt.

Lange. Naa endelig!

Mel. Fr. Ep. 36.

1.

Hr. Lojtnant, ja nu maa jeg afsted —
Farvel jeg maa Dem sige!
men for De aner, kommer jeg med
en ung og dejlig Pige.

Vilmer.

Hvad? De os forlade vil?

Lange.

Ej min Beslutning De svækker.

Barding.

Nej, nu er du nødt dertil.

Lange.

Der noget er som trækker.

(gaar hen til Garderoben og sysler med sit Rejsetøj.)

Barding og Vilmer (hver for sig, sagte).

Kjør kun du og rejs din Vej.
om det saa var en Uge!
Ingen Hast! gener dig ej!
jeg Tiden nok skal bruge.

Barding (højt).

Rejs du bare!

Vilmer.

Rejs De bare!

Barding.

Stol kun trygt paa mig og Jens!

Barding, Vilmer og Gløb.

Vi forsvare — vi forsvare
Gaarden her imens.

2.

Barding.

Naa skynd dig lidt!

Lange.

Det haster jo ej,
de bliver nok paa Stedet.
(til Mads) Se, Mads, du tager denne Kavaj
og lægger ud paa Sædet!

Mads.

Ja men, Husbond, er det værdt?
Rejsen vil ikke Dem nytte.

Lange.

Har du ej at lystre lært?

Mads.

Jo, jeg skal holde Bøtte.

Barding og Vilmer (hver for sig).

Rejs du bare — det saamænd
mig hjertelig fornøjer,
naar du kommer hjem igjen,
saa skal du høre Løjer.

Alle.

Gid med Held nu — gid med Held nu
Rejsen De fuldende maa!
Saa far vel nu — saa far vel nu!
{ Lad det hurtigt gaa!
{ Det skal hurtigt gaa.

(Lange og Mads med Rejsetøj gaa ud ad Havedøren, Vilmer ind i sit Værelse.)

Sextende Scene.

Barding. Glob.

Barding. Naa, Jens, nu gaar det jo, som det var smurt. (slaar ham paa Skulderen) Hvad tænker du paa?

Glob. Jeg tænkte paa hvad Hr. Lange for spurgte om Jomfrubnret. Tror du ikke, det kunde fornøje ham, om jeg samlede nogle Notitser derom?

Barding. Aa det var blot hans Spøg.

Glob. Tror du virkelig? For ellers kunde jeg nok give ham nogle Oplysninger —

Barding. Det kan vi altid siden tænke paa. Nu maa vi op til Emilie, jeg har Nøglen.

Glob. Ja — naar du synes.

Barding. Husk paa Bibliotheket!

Glob. Ja ja!

Barding. Men har du ingen bedre Kjole? den ser noget luslidt ud?

Glob. Jo jeg har en ganske ny Kjole inde i Kammeret.

Barding. Den maa vi have paa. Man maa være i sine bedste Klæder, naar man skal ud at fri. Kom nu!

(De gaa ud til venstre.)

Syttende Scene.*)

Anker (fra Bagdøren), siden Vilmer.

Anker. Ud at fri! (aabner Vilmers Dør) Vilmer!

*) Hele denne Scene gaar meget hurtigt og med dæmpet Stemme.

Vilmer (kommer). Hvad er du der igjen?

Anker. Ja jeg havde saamænd Møje nok med det. Du har lukket dit Vindue, som jeg skulde krybe igjennem.

Vilmer. Ja Lyset viftede, naar Vinduet stod aabent, og jeg skulde skrive det Brev.

Anker. Naa, Brevet til Emilie? hvorledes lyder det?

Vilmer. Tror du, jeg vil læse mine Breve for dig?

Anker. Lad mig blot faa Hovedindholdet — i en Fart!

Vilmer. Aa jeg har blot skrevet, at jeg vidste, hun ikke var syg, og at det var mig meget magtpaaliggende at faa hende i Tale, hvorfor jeg bad hende komme herned, medens hendes Fader var ude.

Anker. Det er godt. Se nu at faa en af Folkene til at besørge det! — Men jeg er ikke færdig endnu; Prokuratoren arbejder for sin Jens, og jeg maa give ham andet at tænke paa.

Vilmer. Hvad vil du gjøre?

Anker. Naturligvis spille Komedie. Men du maa absolut skaffe mig nogle Klæder.

Vilmer. Ja men jeg har jo ingen.

Anker. Vi lidt! der hænger jo en hel Garderobe. Den Frakke tager jeg.

Vilmer. Er du gal? Det er jo Prokuratorens egen Frakke.

Anker. Saa meget desto bedre. Tror du, han kjender sin egen Frakke paa min Krop?

Vilmer. Ja men, Kjære —

Anker (tager Frakken paa). Den passer ypperlig. — Er det ogsaa Prokuratorens Hat?

Vilmer. Nej, han gaar med Kasket.

Anker. Det er godt. Nu min Paryk paa og et Par Streger i Ansigtet, saa er jeg færdig. Du bliver her for at holde dem med Snak imens.

(Han løber ind i Vilmers Værelse).

Attende Scene.

Vilmer, siden Barding og Glob.

Vilmer. Her er Brevet. Nu gjælder det blot om at vinde Mads eller maaske heller en af Pigerne. — A, Prokuratoren! (Han trækker sig tilbage. Barding kommer meget hastig med Glob, som nu er pyntet).

Barding. Kom nu! her er Nøglen, og der er Døren.

Vilmer (assides). Der er Døren!

Barding. Naa Jens, kom nu! (vender sig om efter Glob, som bliver noget tilbage, men opdager Vilmer). Løjtnanten!

Vilmer. Jeg staar og undrer mig over, hvor Prokuratoren har faaet travlt. De vilde ind ad den Dør?

Barding. Ja jeg skal sige Dem — jeg vilde — (assides) Fordømt!

Vilmer. De vilde?

Barding. Jeg vilde op paa Loftet og rode i noget gammelt Skramleri. Det er nogle juridiske Dokumenter, som Lange har bedt mig gjennemse.

Vilmer. Ja saa? Og Magisteren skulde med?

Barding. Ja han vilde se, om der ikke skulde være noget imellem, som havde historisk Værdi. Det er saadan nogle gamle Skjøder og Forskrivninger og Familieannaler og saadan noget.

Vilmer. Virkelig! det er meget morsomt at rode i saadanne gamle Papirer. Jeg kunde have Lyst til at gaa med.

Barding. Aa det er ikke noget for Løjtnanten — det er saa tørt.

Vilmer. Ja men jeg har for Øjeblikket ikke noget at bestille, og naar Prokuratoren ikke har noget derimod, saa —

Barding. Nej Gudbevares — naar De endelig vil, (assides) Hvad Pokker skal vi gjøre? (til Glob) Jens, hit paa noget!

Glob (højt). Hvad skal jeg hitte paa?

Vilmer. Hitte paa?

Barding. Ja — oprigtig talt, Hr. Løjtnant, vi er i Vinden for et Paafund. Men jeg vil heller sige Dem Sagen rentud. Disse Papirer indeholder adskillige Familiehemmeligheder, og derfor har Lange udtrykkelig bedt mig ikke at tage andre op med end min Søstersøn. De bliver da ikke vred?

Vilmer. Nej, hvor kan De tro det? (afsides) Hun er altsaa der oppe.

Barding (afsides). Ham fik jeg da narret.

Nittende Scene.

De forrige. Anker (fra Havedøren i en ny Forklædning).

Anker. God Aften! god Aften! er Lange hjemme?

Barding. Nej han er ikke.

Anker. Saa vil jeg vente paa ham.

Barding. Ja det var vist bedre, om De kom igjen i Morgen, for vi veed ikke, naar han kommer hjem.

Vilmer. Aa han er her jo om en halv Time.

Anker. Det var rart, for jeg skal kjøre til Middelfart i Aften.

Barding. Men vil De ikke behage at træde indenfor! (peger paa Døren til højre) Løjtnanten er vel saa god at underholde den Herre imens.

Anker. Nej, jeg lider ganske godt at være her. (tager en Stol og sætter sig) Mit Navn er Brown, jeg ejer en Herregaard i Nærheden af Kolding.

Barding. Saa (afsides) Hvordan skal man blive af med ham? (højt) De kjender Proprietær Lange?

Anker. Ja vi har i mange Aar været gamle Ungdomsvenner. Jeg vilde herind for at konsulere ham i et juridisk Anliggende.

Barding. Juridisk? Lange er ikke Jurist.

Anker. Nej jeg veed det nok. Men man siger jo, at de Sager gaar bedst, som Juristerne ikke faar Fingre i.

Barding. Bedste Hr. Brown, hvor kan De tro det? De vil baade spare Tid og Penge ved at henvende Dem til en dygtig Prokurator.

Anker. Ja maaske — det kan være. Har De Forstand paa saadan noget?

Barding. Ja det skulde jeg mene.

Anker (trækker ham affides). Det er en Arvesag. Har De set, at den rige Brown i Vestindien er død? det staar i Stiftstidenden for i Dag.

Barding. Nej, den er ikke kommen her endnu.

Anker (affides). Det kan jeg nok begribe. (højt) Jeg er overbevist om, at jeg er hans eneste Arving, og veed De hvad jeg ikke gjør?

Barding. Nej!

Anker. Jeg lader ikke tre, fire Millioner gaa fra mig.

Barding. Tre, fire Millioner? Nej det er sgu vist. — Hvordan er De da i Familie med ham?

Anker. Aa det er en meget indviklet Historie, og jeg har det altsammen i Hovedet, men jeg kan ikke komme ud af at sætte det sammen.

Barding. Ja se, det er netop derfor De skal gaa til en Jurist.

Anker. De har Ret. Naar jeg kommer til Middelfart, vil jeg opsøge en Prokurator.

Barding. Det behøver De ikke, bedste Hr. Brown, for jeg er Prokurator Barding fra Odense.

Anker. Saa? det var jo heldigt. Vil De maaske være mig behjælpelig med den Sag?

Barding. Med den største Fornøjelse.

Anker. Saa kan vi strax tage fat derpaa. Vil De spasere en Tur ud med mig i Haven, saa vil jeg prøve paa at udvikle dette Sammensurium for Dem.

Barding. Ja jeg havde jo rigtig nok et lille Ærinde først.

Anker. Saa kjører jeg hellere strax til Middelfart.

Barding. Nej Gudbevares — jeg er til Deres Tjeneste.

(trækker Glob til Side) Hør, Jens, du kommer til at gaa op til Frøkenen alene. Her er Nøglen.

Glob. Men Onkel —

Barding (til Glob). Jeg har faaet meget gode Forretninger, og du kan godt gaa alene. Husk paa Bibliotheket!

Anker. Naa, Prokurator!

Barding (til Glob). Men lad Løjtnanten ikke gaa med. (til Anker) Hr. Brown, nu er jeg færdig. Men det er lidt køligt udenfor —

Anker. Det er varmt!

Barding. Jeg vil dog have min Frakke paa. (søger mellem Klæderne) Hvor er min Frakke?

Anker. Deres Frakke? Hvordan saae den ud?

Barding. Den er omtrent af samme Kulør som Deres. Men jeg har vel lagt den ind paa mit Kammer.

Anker. Det er slet ikke koldt.

Barding. Nej, jeg kan knappe denne her. Hr. Brown!

(aabner Havedøren for ham; de gaa.)

Tyvende Scene.

Vilmer. Glob.

Glob (afsides). Naar jeg nu bare vidste, hvordan jeg skulde begynde.

Vilmer (afsides). Magisteren har Nøglen. Han skal besørge mit Brev.

Glob (gaar til den modsatte Dør og prøver paa at stikke en Nøgle deri).

Vilmer. De gaar fejl, Hr. Magister. Gjennem den Dør kommer De ikke til Frøken Lange.

Glob (forbavset). Frøken Lange!

Vilmer. Ja jeg veed meget godt, at De vil se op til hende, og hendes Dør er derhenne. Tillader De?

(tager hans Nøgle og aabner Døren.)

Glob. Ja men De maa ikke gaa op med.

Vilmer. Nej hvad skulde jeg der? Men De kunde ved samme Lejlighed gjøre mig den Tjeneste at levere

hende det Brev. Det er fra en af hendes Veninder i Kjøbenhavn, og jeg har lovet at besørge det.

Glob. Det Brev?

Vilmer. Ja blot levere det — og vil De saa bede hende læse det strax. Jeg synes, det maa være ganske behageligt for Dem at have et bestemt Ærinde at begynde med.

Glob. Det er sandt. Tak skal De have!

Vilmer. Selv Tak! Og saa beder De hende læse det strax.

Glob. Det skal være det første, jeg siger. Tusind Tak! (gaar ind ad Emilies Dør.)

Vilmer. Ingen Aarsag!

Enogtyvende Scene.

Vilmer (efter en Pavse).

Mel. af E. Hornemann.

1.

Han er der — hun har det — nu læser hun mit Brev!
Hvad kan, hvad vil hun sige? mon ej for frit jeg skrev?
Nu staar hun forbavset og grunder paa et Svar —
O bank ej, mit Hjerte! endnu er Himlen klar.

2.

Hvad gjør jeg? hun tøver — Hvis hun nu ikke kom?
O saa er Haabet slukket, og fældet er min Dom.
Men tys tys! jeg sagte vil kigge lidt derind —
der er hun — der er hun — jeg hører hendes Trin.

Toogtyvende Scene.

Vilmer. Emilie.

Emilie. Naa der er De?

Vilmer. Maa jeg takke Dem, fordi De var saa god at opfylde min Bøn.

Emilie (undselig). Ja De har jo noget meget vigtigt at sige mig.

Vilmer. Ja jeg har — hvis De vil bonhøre mig — jeg mener, hvis De vil gjøre mig den Tjeneste — (afsides) for Fanden, det gaar ikke.

Emilie. Hvem er det som kommer?

Vilmer. Det er Magisteren. Tør jeg bede Dem gaa lidt her over, (fører hende hen til højre Side) saa er han for fortsynet til at kjende Dem.

Treogtyvende Scene.

De forrige. Glob.

Vilmer (stiller sig foran ham). A, Hr. Magister! er De der igjen?

Glob. Ja, Frøken Lange gik sin Vej! hun maa vist være kommen her ned.

Vilmer. Ja hun gik ind ad den Dør (peger paa den bageste Dør til venstre).

Glob. Naa — ind ad den Dør? (opdager Emilie) Men hvem er det?

Vilmer. Det er en Dame, som besøger mig.

Glob. Naa? og Frøkenen gik ind ad den Dør? Tak skal De have! (gaar ud til venstre.)

Vilmer. Ingen Aarsag!

Fireogtyvende Scene.

Vilmer. Emilie.

Emilie (ler). Men hvorfor jog De den arme Magister væk?

Vilmer. Veed De, Frøken Emilie, hvad Ærinde han havde oppe hos Dem?

Emilie. Ja, han vilde besørge Deres Brev.

Vilmer. Det var blot en Indledning. Han havde ogsaa et Ærinde for sig selv — et Frieri.

Emilie. Aa nu vil De nok bilde mig noget ind.

Vilmer. Og hvorfor finder De det saa forunderligt?

Mel. af E. Hornemann.

1.

Hvorfor vil De da ikke tro, at mangt et fyrigt Sind
i Deres dybe Ojepar med Glæde skuer ind?
Den nordiske Magister har De alt gjort ganske tam,
og tro De mig, Emilie, saa gaar det fler end ham.

2.

Emilie.

En Lojtnant altid godt forstaar at sige smukke Ting,
med Smigerord jo alle Damer kjører han i Ring;
for var De grumme flink deri, men nu dog meget mer,
De sikkert har Dem øvet stærkt, (med Hentydning) hvor De
var i Kvarter.

3.

Vilmer.

O glem den dumme Vise dog, den taler Hovmods Ord!

Emilie.

En Vise rober ofte bedst hvad dybt i Hjertet bor.

Vilmer.

O tro mig, naar for Dem jeg staar, gaar Modet flux sin Vej.

Emilie.

Ja De, som stod i Kugleregn, De skjælver vist for mig.

Femogtyvende Scene.

De forrige. Glob.

Glob (gaar lige hen til dem). Hun var der ikke. Men det er jo Frøken Lange.

Vilmer. Ja det kan ikke nægtes. Frøkenen vil tale et Par Ord med mig om det Brev.

Glob. Naa?

Vilmer. Naar De nu blot vil gaa op paa hendes Værelse, saa kommer hun strax.

Glob. Vil Frøkenen saa komme op, naar De er færdig?

Vilmer. Ja!

Glob. Tak skal De have! (gaar ind ad Emilies Dør.)

Vilmer. Ingen Aarsag! (laaser Døren efter ham.)

Sexogtyvende Scene.

Emilie. Vilmer.

Emilie. Men hvorfor lukker De Magisteren inde?
Vilmer. Fordi jeg vil tale alvorlig med Dem.

Mel. af P. Heise.

1.

Der bor et Billed i min Barm,
det altid er der tilstede.
Det fulgte mig ud i Slagets Larm,
det styrked i Farens Stund min Arm,
det var min Trost og min Glæde.

2.

Og det var dig. Jeg har ej Ro,
jeg kan det ej længer dølge.
Sig, maa i mit Bryst dit Billed bo,
og vil du mig skjænke Haand og Tro
og gjennem Livet mig følge?

3.

O blot et Ord — o kun et Nik!

Emilie.

Hvor kan vel til Svar De trænge?
Det var ikke skjult for Deres Blik,
at hvad De forlanger alt De fik,
De har det ejet saa længe.

4.

Vilmer.

O du er min!

Emilie.

Ja din er jeg.

Vilmer.

O Glæde, jeg knap kan rumme!

Begge.

O Haab, som mig fulgte hver en Vej,
din venlige Røst bedrog mig ej,
nu skal den aldrig forstumme!

Emilie. Der kommer nogen! (iler ud ad den forreste Dør til højre.)
Vilmer (løber efter hende).

Syvogtyvende Scene.

Anker. Carding.

Anker (som kommer først, ser de flygtende. Afsides). A, det er jo i Orden. (høit) Naa Prokurator!

Carding. Ja, bedste Hr. Brown, De kommer virkelig til at skrive det op, for jeg kan ikke finde ud af det.

Anker. Ja men jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke kan samle det; jeg har det nok i Hovedet, men det løber saadan rundt for mig.

Carding (afsides). Ja jeg vil gjerne tro det, for han har nok en Skrue løs.

Anker. Vil De blot passe paa en Gang endnu, saa finder vi nok ud af det.

Carding. Naa, lad gaa da!

Anker. Ser De, der var nu min Fader, han havde fem Børn, som alle var lige gamle. Forstaar De?

Carding. Ja, det var fem Tvillinger.

Anker. Akkurat — det vil da sige paa mødrene Side, for ser De — ja det var nu ikke der, vi skulde begynde. Nej det var min Bedstefader — pas vel paa ham! — han hed Brown, og hans Kone — hun hed Fru Brown. — Er De med?

Carding. Ja!

Anker. De havde nu tre Sønner. Den ældste hed Peter, og den næstældste hed ogsaa Peter. Har De det?

Carding. Nej, det kan jeg ikke forstaa.

Anker. Men Herregud, det forklarede jeg Dem jo for. Det var fordi de begge to hed Peter. For — er De med? — den ene var død, før den anden blev født — nej det var omvendt, det var den anden, der var død, førend den ene blev født. (grunder) Ja saadan var det.

Carding. Aa, det er jo ligegyldigt!

Anker. Ligegyldigt? hvor kan De sige det? Den ene Peter var min Fader, og den anden var min Farbroder. Sætter De nu, at det var min Fader, som døde

i Vuggen, saa maa jeg jo være en Søn af min Farbroder, og det gjør Sagen meget mere indviklet.

Barding. Men hvad hed da Deres Bedsteforældres tredie Søn? Hed han maaske ogsaa Peter?

Anker. Han hed ingen Ting af den simple Grund, at han var død, inden han blev født.

Barding. Men hvordan er det muligt?

Anker. Det maa De spørge Vorherre om, for dødfødt var han- sgu. Men disse tre Brødre skal De nu ikke bryde Dem om, for De kommer slet ikke Sagen ved.

Barding. Ja men Herregud — den ene af dem var jo Deres Fader.

Anker. Det har De Ret i. (rækker ham Haanden) Tak skal De have, fordi De huskede mig paa det! Min Fader var altsaa en Søn af min Bedstefader, og saa var han en Broder til de tre andre.

Barding. Nej vist ikke, han var kun en Broder til de to.

Anker. De tager fejl — der var min Sjæl tre. Men lad os da gaa videre! Min Fader giftede sig nu først med min Moder, men hun døde to Aar inden jeg blev født.

Barding. Det er en fysisk Umulighed.

Anker. Det er det ogsaa; men derfor giftede min Fader sig ogsaa igjen efter tre Aars Forløb, og saa fødte han en Søn, som akkurat var lige saa gammel som jeg.

Barding. Nej stop, nu bliver det jo værre og værre.

Anker. Ja hvem har sagt Dem, at det skulde blive bedre?

Barding. Ja men, gode Mand — De siger Dem jo imod hele Tiden.

Anker. Gjør jeg? Nej det er jo Dem, som siger mig imod.

Barding (afsides). Der er intet Udkomme med det Menneske. (højt) Hør, bedste Hr. Brown, sæt Dem nu og sig

mig, hvordan det da hænger sammen med den rige Vest-indianer!

Anker. Hvor Pokker skulde jeg kunne sige det? Det er jo det, De skulde hitte paa. Men hør, lad os saa gaa videre!

Barding. Nej holdt, nu er det gaaet vidt nok. Jeg har ikke Tid til at høre paa en gal Mands Snak.

Anker (med vanvittige Grimacer). Gal? sagde De gal?

Barding. Ja det sagde jeg.

Anker. Hør, Prokurator! De maa gjerne sige om mig at jeg er fordrukken, for det er jeg, og De maa ogsaa gjerne sige om mig, at jeg er en Kjæltring, for det er jeg ogsaa; men naar De siger, at jeg er gal, saa vil jeg slaas med Dem.

Barding. Slaas! (afsides) Jeg maa nok ringe paa Folkene.

Anker (trænger ham over til Havedøren). De tror altsaa, at jeg er gal?

Barding. Nej Gudbevares —

Anker. Jeg kan se paa Dem, De tror det. Jeg vil slaas med Dem. Vent bare et Øjeblik! (trækker Frakken af.)

Barding. Men bedste Hr. Brown, hvor kan De tro —

Anker. Hold den imens! (sætter ham sin Hat paa Hovedet, den falder ham ned over Øjnene. Anker smider Frakken paa Gulvet og iler ind i Vilmers Værelse.)

Otteogtyvende Scene.

Barding.

Men gode Hr. Brown, jeg mente det ikke saa slemt. (Han bliver staaende en Tid uden at røre sig, endelig river han Hatten af.) Han er borte! Bi lidt! (løber hen og laaser Havedøren) Nu skal han ikke saa let komme tilbage. Gud ske Lov, jeg blev af med det vanvittige Menneske — jeg ryster endnu over hele mit Legeme. Men der ligger jo hans Frakke (tager den op af Gulvet), den ser saamænd ganske ordentlig ud. Mon den ikke skulde indeholde noget, som kunde give Oplysninger?

(stikker Haanden i Frakkelommen) En Nøgle! den ligner min Gadedørsnøgle. Hvad er det? — et Cigarfutteral! Det er mit. Hvor Pokker mon den Kjæltring har faaet det fra? Et Par Handsker — ogsaa mine! Nej sikken en tyvebrændt Gavtyv! Og den pæne Frakke — det er ogsaa min! Nej, nu bliver det sgu for galt.

Lange (udenfor, tager i Havedøren).

Barding (løber helt hen i Forgrunden). U, der er han igjen.

Lange (udenfor). Luk mig op!

Barding. Det er Lange. Jens har ladet Nøglen sidde i — lad os tage den ud først! (tager Nøglen ud af Emilies Dør og gaar derpaa hen og lukker Lange op.)

Niogtyvende Scene.

Barding. Lange.

Lange (gnaven). Hvorfor laaser I Dørene her?

Barding. Det bliver man vel nødt til, naar her kommer gale Mennesker.

Lange. Gale Mennesker?

Barding. Ja her har været et Daarekistelem, som spurgte efter dig. Han kaldte sig Brown.

Lange. Jeg kjender ingen Brown.

Barding. Naa jeg tænkte nok at det var en Gavtyv. Han løb fra sin Frakke og Hat, men da jeg skulde se nøjere til, saa var det min Frakke, den Æsel havde haft paa. Hatten staar her.

Lange (ser paa den). Det er min Hat.

Barding (ler ærgerlig). Det lader til, at den Fyr klæder sig paa Husets Regning. Men det er sandt, hvor er de fremmede?

Lange. Aa det var ikke andet end Sludder, den forbistrede Tjener har taget mig ved Næsen. Jeg kom til Kroen — de vidste ikke det mindste hverken af Majoren eller den søde lille Frøken at sige. Men faar jeg fat paa den svenske Karnalje, saa skal han ikke dø i Synden.

(Der bankes indenfor paa Emilies Dør.)

Barding. Hvad er det?

Lange. Aa det er vel Emilie, som har faaet Nykker igjen. Naa ja, nu kan jeg gjerne slippe hende ud, for jeg har tabt Lysten til mere Kommers. — Har du været oppe hos hende?

Barding. Nej, jeg fik ikke Tid for det gale Menneske.

Lange. Maa jeg saa faa Noglen! (Barding giver ham den) Naa, Emilie, du maa give Stunder. (Han lukker op).

Tredivte Scene.

De forrige. Glob.

Lange. Magisteren!

Barding (afsides). Av for Pokker — han er der endnu.

Lange. Maa jeg sporge, hvad har De at gjore oppe hos min Datter?

Glob. Jo det var — det var Onkel, som —

Lange (til Barding). Det skal Du ret have Tak for. Det er den Glæde, man har af at betro sine Venner noget; men herefter skal jeg nok passe paa mine Nogler selv.

(Han vil gaa ud ad den forreste Dor til hojre, men idet han aabner den, træder Emilie ind ad den.)

Enogtredivte Scene.

De forrige. Emilie.

Lange. Emilie!

Mel. af E. Hornemann

1.

Lange.

Nej hor, hvordan er det — hvordan er det dog nu fat?
Knap har Huset jeg forladt,
saa er alting som besat.

(til Barding)

Men du, som min Nogle — som min Nogle har forvart,
du maa gjore mig det klart
i en Fart.

Barding.

Ja men, kjære, gode Ven —

Lange.

Driv nu ikke Tiden hen!

Emilie (polisk).

Ja Hr. Barding skuer grant,
han vist Rede paa det fandt.

Lange, Emilie og Glob (til Barding).

Ja hør, De det kjender — De det kjender aabenbart,
De maa gjøre mig det klart
i en Fart.

2.

Barding.

Nej det, kjære Venner — kjære Venner ej jeg kan,
medens dette kom i Stand,
gik jeg med den gale Mand:
thi vi holdt i Haven — holdt i Haven Konferens,
og min Nøgle jeg imens
gav til Jens.

Lange.

Hr. Magister, saa maa De —

Glob.

Maa jeg ikke være fri?

Emilie.

Nej, Magisteren har set
allerbedst hvad der er sket.

Barding, Lange og Emilie (til Glob).

Ja hør De det kjender — De det kjender aabenbart,
De maa gjøre mig det klart
i en Fart.

3.

Glob.

Men Gud — De maa ikke — De maa ikke være vred.

Lange.

De maa give mig Besked.

Barding.

Du maa sige hvad du veed.

Lange.

De var hos min Datter?

Glob.

Ja hos Frøkenen jeg var,
men hun sikkerlig mig har
holdt for Nar.

Lange (til Emilie).

Maa nu din Besked vi faa!

Barding

De nu ogsaa skrifte maa.

Glob.

Ja De kjender det vel bedst.

Emilie.

Nej, jeg dum er som en Hest.

Alle.

O klar mig nu denne — klar mig denne Hurlumhej!
Hvem kan lede mig paa Vej?

Vilmer (træder ind).

Det kan jeg.

Toogtredivte Scene.

De forrige. Vilmer, siden Anker.

Lange. Naa? Løjtnanten! Maa vi saa bede om den Oplysning!

Vilmer (aabner sin Kammerdør og vinker ad Anker, som træder ud i Uniform). Med Fornøjelse!

Lange. En Soldat! — Men er det ikke den svenske Karnalje?

Vilmer. Jo det er ham, der agerede Svensker.

Lange (til Anker). Nej hør, din Knægt, nu bliver du mig Skam for nærgaaende. Hvor tør du understaa dig at komme for mine Øjne?

Vilmer. Undskyld, Hr. Lange — det er en Ven af mig, Landskabsmaler Anker.

Lange. Jeg beder om Forladelse, Hr. Landskabsmaler, men der er Maade med alting, og at narre en gammel Mand ud i Mulm og Mørke, og det oven i Kjøbet i sin bedste Vogn, det er ingen Maner, nej det

er mildest talt — bi lidt — holdt! Den Herre er en Ven af Løjtnanten?

Vilmer. Ja!

Lange. Og De var der inde med Emilie?

Vilmer. Ja jeg var.

Lange. Og De har formodentlig nu noget at bede mig om?

Vilmer. Ja jeg kan ikke nægte det.

Lange (bryder ud). O jeg Fæhoved — hahaha! Det er ypperligt! ganske ypperligt! Tak skal De have, Hr. Løjtnant — og De, Hr. Anker! det var ganske udmærket, hahaha!

Barding. Men hvad gaar der af dig? Jeg forstaar ikke en Smule deraf.

Lange. Nej det vil jeg Skam nok tro, for du er ogsaa bleven taget slemt ved Næsen. (til Anker) Det var vel Dem, der var den gale Mand?

Anker. Ja jeg maa takke Prokuratoren for Laanet af Frakken.

Barding. Nej hør, Lange, naar den Herre skal blive her, saa maa jeg tage bort. Han har behandlet mig paa en Maade, som —

Lange. Aa Snik Snak! Hvad har han da sagt?

Barding. Aa det var det græsseligste Vaas.

Lange. Er det noget at blive vred over? Gjør nu ingen Fløvser!

Treogtredivte Scene.

De forrige. Mads.

Mads. Jeg skulde spørge, om De vilde spise til Aften.

Lange. Ja naturligvis! og det skal blive et fornøjeligt Maaltid.

Mads. Og saa skulde jeg bede Husbond, om den Karl der (peger paa Anker) ikke maatte komme ud og spise med os i Borgestuen.

Lange. Nej, Mads, han spiser med os. Det er ingen Kammerat for dig.

Mads. Ja men jeg er bange for, at Husbond tager fejl igjen. Han vil bestemt binde Husbond noget paa Ærmet.

Lange. Vær du ganske rolig! Mine Herrer, vil De tage Borddamer! Jeg maa bede om den forbistrede Svensker der, for ham er jeg ganske forelsket i; Prokuratoren kan tage sin Trost og Stolthed, Magisteren, og Kjærestefolkene kan vel nok enes.

Barding. Kjærestefolkene!

Vilmer. Hr. Lange, De har altsaa ikke noget imod —

Lange. Nej, kjære unge Ven — hvad skulde jeg have imod det?

Barding. Men hvorfor lukkede du da din Datter inde?

Emilie. Ja hvorfor lukkede du mig inde?

Vilmer og Anker. Ja hvorfor lukkede De hende inde?

Lange. Er der ingen, som forstaar det?

Vilmer. Nej, jeg troede rigtig nok ogsaa at det var, for at jeg ikke skulde faa fat paa Emilie.

Anker. Ja jeg med.

Lange. Men det var netop, for at De skulde faa fat paa hende. Hahaha — saa er det dog mig, som har narret jer alle sammen. Ser I, Børn, jeg vidste, at de unge Folk havde et godt Øje til hinanden, men jeg tænkte som saa: han skal ikke have hende for ingen Ting, og det er dog værdt at se, om der er Liv i Fyren. Det gik ganske, som jeg ønskede, og jeg takker alle de medspillende — ogsaa Dem, Hr. Magister — for den Ulejlighed, De har gjort Dem for at more mig. — Kom saa til Bords!

Mel. af E. Hornemann

1.

Mads.

Højest i Staten
knejser Soldaten.

alt han faar,
thi nu staar
enhver ham gjerne bi.

Barding.

Ja jeg nu fatter,
hvordan han atter
ugenert
har husert
med russisk Despoti.
Jeg blev kjort om iblinde.

Glob.

Mig har de lukket inde.

Barding.

Men man maa dog sig finde
rolig deri.

Alle.

De blev kjort om iblinde,
Dem har man lukket inde;
men De maa dog Dem finde
rolig deri.

2.

Vilmer (til Emilie).

Jeg kun som Naade
over al Maade
prise vil,
at du til
din Haand mig værdig fandt.

Emilie.

O da nu alle
ned for jer falde,
kunde jeg
heller ej
mig vise ugalant.

Vilmer.

Hjulpet mig, som han plejer,
har denne Lurendrejer
(peger paa Anker, som bukker),
o men den bedste Sejer
selv jeg dog vandt.

Alle.

Hjulpet Dem, som han plejer,

har denne Lurendrejer,
o men den bedste Sejer
selv De dog vandt.

3.

Lange.

Spogen, I oved,
Samling mig roved,
jer Besvær
havde nær
jeg lonnet med min Stok.
Men jeg nu atter
hojlig den skatter,
(til Anker) og jeg be'r:
kom med mer,
lidt mer af samme Stof!

Anker (til Lange).

Hvis Dem min Spog fornojer,
jeg mig taknemlig bojer,
men af Soldaterlojer
har De vel nok.

Alle (til Publikum).

Hvis Dem vor Spog fornojer
vi os taknemlig bojer,
men af Soldaterlojer
har De vel nok.

Familietvist

eller

Det mærkværdige Aar.

Sangspil.

(1848.)

Personer.

Vosborg, Urmager.
Madam Vosborg, hans Kone.
Sofie, } deres Døtre.
Henriette, }
Ramler, Isenkræmmer.
Madam Ramler, hans Kone.
Mathias, deres Søn, Isenkræmmersvend.
Palm, Tømmermester i Holbæk.
Sandrup.
Karen, Opvartningspige.

Handlingen foregaar i et af Thevandshusene paa Frederiksberg.
Tiden: Aar 1848 ved Efteraarets Begyndelse.

I Baggrunden et Hus og til venstre for det Stalitlaagen ud til Vejen. Paa begge Sider en Række Borde og Bænke. Omtrent midt paa højre Side er Indgang til den øvrige Del af Haven.

Første Scene.

Sandrup (kommer ind ad Laagen). Her er ingen. Mon jeg ikke skulde være heldigere end igaar? Vejret er ellers særdeles gunstigt, men skal man sidde ret længe uden at faa noget varmt i Kroppen, kan det blive koligt nok. Det er kommet over mig som en Indskydelse, at jeg her skulde finde den Omgang, det Familieliv, som jeg saa haardt trænger til.

Mel. Leucht't heller als die Sonne (Mendelsohn).

1.

Ja paa mig selv jeg kjender,
nu ende vil min Nod.
Ak, uden Ven og Frænder
jeg aad mit torre Brod,
men Sul man ej mig bod.
Hvor tidt min Taare flod!
Men jeg skal finde Venner
her i Naturens Skjod,
her i Naturens milde, gjæstfri Skjod.

2.

Skal saa mit Liv forsvinde
som Drommen uden Spor?
Mit Lys kan aldrig skinne,
jeg sluger uden Ord
i Hast mit torre Fo'r;
saa gaar jeg om og glor.

Ak, hvilken Lyst at finde
et godt Familiebord,
et rigtig fedt og godt Familiebord!

Anden Scene.

Sandrup. Karen (kommer fra Huset).

Karen. Naa det er igjen ham, den gamle Stabejs! (Hun tørrer Bordene af.)

Sandrup. God Morgen!

Karen. God Morgen! skal jeg bestille noget til Dem?

Sandrup. Nej, jeg venter bare paa en Familie, som kommer herud.

Karen. Naa? Saa er det vel den samme Familie, som De ventede paa igaar?

Sandrup. Ja, ganske rigtig! Jeg havde blot taget fejl af Dagen.

Karen. Bare Deres Familie nu ikke ogsaa tager fejl af Dagen!

Sandrup. Nej!

Karen. Ja for det maa dog være slemt for Dem at sidde saadan en hel Formiddag, ligesom igaar, uden at faa hverken vaadt eller Tørt.

Sandrup. Ja men i Dag er det aldeles sikkert.

Karen. Skal jeg saa bestille kogt Vand til Deres Familie?

Sandrup. Nej, det er ikke værdt.

Karen. Ja men ellers kommer De maaske til at vente, og naar det er aldeles sikkert —

Sandrup. Ja det er det samme, jeg vil ikke bestille noget.

Karen. Ja men vil De da ikke sige mig, hvor mange Par Kopper De skal bruge?

Sandrup. Nej jeg vil ikke.

Karen. Ja men De kan jo gjerne sige —

Sandrup. Pas Dem selv! Maa jeg være her?

Karen. Naa, Deres Familie vil maaske ogsaa hænge her hele Formiddagen uden at fortære noget.

(Hun gaar ind i Huset).

Sandrup. Den næsvise Tøs! Skulde man ikke have Lov til at sidde i en offentlig Have for at vente paa en Familie? Og det gjør jeg jo virkelig, skjønt jeg ikke bestemt kan sige, hvad den hedder. (Henriette kommer ud af Huset.) Tys! nu begynder mine Observationer. (Han trækker sig ind i Buskene.)

Tredie Scene.

Henriette. Siden Palm.

Henriette (taler ind ad Huset). Vil De saa huske fire Par Kopper og Tallerkener! (træder frem paa Scenen) Hvor her er dejlig tomt i Dag! Det bliver ellers en trist Fødselsdag. Ifjor var vi syv, nej, — vi var otte. Ja, Palm kommer nu ikke i Dag. — Bare jeg nu ikke har glemt Theskeerne! (ser i sin Kurv) Nej, de er her Gud ske Lov! Ja Moder vilde da ogsaa fortvivle, hvis hun skulde lade sig nøje med Madammens Tinskeer.

Palm (kommer ind ad Laagen). Gratulerer!

Henriette (med et Skrig). Palm! hvad er De kommen til Kjøbenhavn?

Palm. Nej, jeg er ikke kommen længer end til Frederiksberg. Jeg stod af ved Valby, for jeg tænkte nok at træffe Dem her i Dag.

Henriette. Nej det var da morsomt. Vi troede saamænd, De havde glemt os for lang Tid siden.

Palm. Naa det troede De? Havde De da kanske glemt mig?

Henriette. Ja vi var lige ved det. Det var paa høje Tid de kom.

Palm. Ja jeg vilde heller end gjerne være kommen før, men vi har haft svært meget at bestille nede i Holbæk. Naa, lille Jomfru! hvordan har De saa haft det

saa længe? Der er da ikke sket nogen Forandring med Dem?

Henriette. Jo, jeg er bleven ældre og fornuftigere.

Palm. Aa, det har vel ingen Nød.

Henriette. Tror De det? Ja De har nok heller ikke forandret Dem?

Palm. Nej jeg er bange for det. Men hvordan gaar det Deres Familie og Ramlers?

Henriette. Jo —

Palm. Og Deres Søster og hendes Kjæreste, skjændes de endnu bestandig?

Henriette. Nej, det har de lagt af.

Palm. Hvad for noget? Jeg troede ikke, de kunde tale sammen uden at skjændes.

Henriette. Ja men de taler heller ikke sammen.

Palm. Har de da slaaet op med hinanden? Det gjør mig ondt. Men De maa forklare mig den Sag.

Henriette. Aa det er en lang Historie, og det er alt sammen en Følge af det mærkværdige Aar, som Fader siger. Det brød ud, den Gang Fader averterede, at han vilde stille sig som Valgkandidat til Rigsforsamlingen.

Palm. Deres Fader?

Henriette. Ja har De ikke set, at Aviserne er fulde af saadanne Historier? I vores Gade er der ikke mindre end tre Urtekræmmere, som har meldt sig.

Palm. Ja det er fordi det er første Gang, vi skal prøve paa saadan noget, saa veed Folk ikke selv, hvad de duer til. Men Deres Fader —

Henriette. Ja han duer vist heller ikke til det. Men det gjør Hr. Ramler da endnu mindre.

Palm. Hr. Ramler! Vil han ogsaa være Rigsdagsmand?

Henriette. Ja det er jo netop Ulykken, for han har stillet sig for samme Gade som Fader.

Palm. Ja man stiller sig nu ikke for Gader.

Henriette. Ja hvad veed jeg det? Saa maa det vel

være for det samme Hus. Men nok er det, fra den Tid er de bleven dødelige Fjender.

Palm. Men har Deres Moder da ikke kunnet snakke dem til Rette?

Henriette. Nej, Moder er ogsaa vred, for Hr. Ramler har ladet sig vælge til Løjtnant i Borgerskabet, og jeg tror, Moder ikke kan lide, at Madam Ramler —

Palm. Er bleven Frue? Naa saadan, hahaha!

Henriette. Fy, skam Dem noget — ler De af det? Er det ikke sørgeligt?

Palm. Jo vist er det sørgeligt — hahaha!

Henriette (ler). De faar mig ordentlig til at le med. (pludselig alvorlig) Aa ti nu stille! det er ikke kjønt af Dem.

Palm (bestandig lystig). Men, lille Jomfru!

Henriette. Ja De har godt ved at le. De tænker ikke paa, hvor megen Sorg det har voldt Sofie og mig.

Palm. Har det skaffet Dem Sorg, saa er det en anden Sag, saa ler jeg ikke længer. — De er da ikke vred paa mig?

Henriette. Jo jeg er. Jeg vil slet ikke tale med Dem mere. (gaar henimod Huset.)

Palm. Vil De virkelig gaa fra mig?

Henriette. Ja jeg skal ind i Huset, (vender sig i Døren imod ham) men De kan gjerne gaa med. (gaar).

Palm. Det er et Pigebarn! (gaar efter hende.)

Fjerde Scene.

Sandrup (kommer frem). Her er altsaa rort Vande. Det skal være godt at fiske i. Efter den unge Pige at dømme er det uden Tvivl en vakker og velhavende Familie — de har selv deres Sølvtheskeer med. Ja jeg føler mig kaldet af Himlen til at blande mig i disse Forhold. Manden har mistet sin Ven, Hr. Ramler, og jeg kan maaske erstatte ham hans Tab. (nærmer sig Huset) Hvad mon vi skal have til Frokost i Dag? Jeg har en udmærket

Appetit. (Paa Vejen bag Laagen komme Madam Vosborg og Sofie og forsvinde bag Huset.) Der kommer to Damer, det er vist dem. (Vosborg kommer som de andre, men gaar ind ad Laagen.) Og der har vi sikkert Manden.

Femte Scene.

Sandrup. Vosborg.

Vosborg. Her er de da Gud ske Lov ikke. Ikke et Ojeblik har man Fred. Jo det er en dejlig Maade at nyde Naturen paa. (sætter sig paa en Bænk.)

Sandrup (afsides). Man siger, at Patienter helst taler om deres Sygdom. Nu skal vi prove. (hilser, uden at Vosborg mærker det, hilser nok en Gang, nærmer sig og gaar tæt hen til ham) Med Tilladelse!

Vosborg (farer op). Hvad behager?

Sandrup. Med Tilladelse! veed De ikke, om man i Dag kan træffe Hr. Ramler herude?

Vosborg. Hr. Ramler? hvor skulde jeg vide det?

Sandrup. Ja jeg tog mig bare den Frihed at sporge, fordi jeg veed, at De er en Omgangsven af —

Vosborg. Af Isenkræmmer Ramler? Nej aldeles ikke.

Sandrup (afsides) A! han er Isenkræmmer! (hoit) Men saa har De da været en Ven af ham — ja tilgiv mig, min Herre! maaske jeg opripper et blodende Saar, men jeg foler en saa levende Deltagelse. — Sig mig! er det Baand virkelig brudt?

Vosborg (mørk). Ja det er brudt.

Sandrup. Det kan jeg ikke forstaa. Det er jo almindelig bekjendt, at der var et Forhold mellem Dem, som mellem David og Potifar. Nej, det er utroligt.

Vosborg. Tor jeg sporge, hvem jeg har den Ære at tale med?

Sandrup. Mit Navn er Sandrup.

Vosborg. Og Deres Stilling?

Sandrup For Ojeblikket har jeg ingen.

Vosborg. Hvad? er De ingenting?

Sandrup. Nej, jeg faldt tilligemed det forrige Ministerium. Nu lever jeg af Erindringen og en lille Pension. Men saadan er det gaaet saa mange i dette Aar.

Vosborg. Ja det er et mærkværdigt Aar. Men om saa Verden var falden sammen, havde jeg dog aldrig troet, at jeg og Rasmus skulde blive Fjender.

Sandrup. Rasmus — naa det er Hr. Ramler?

Vosborg. Ja vi er Barndomsvenner og kaldte hinanden ved Fornavn. Har De Lyst til at høre, hvordan vi havde det sammen.

Sandrup. Ja paa et deltagende Hjerte skal det ikke mankere.

Mel. af „En Søndag paa Amager".

1.

Vosborg

Vid, vi bo i samme Gaard
og i Stuen begge,
kun en Gang — De nok forstaar —
skiller vore Vægge.
Denne Nærhed havde jo
just generet saa mangen,
her dog hvert et Hjerte fro
hopped over Gangen.

2.

Ja det gik saa grumme godt,
vi var som to Svogre,
hvad man mangled, stort og smaat,
laante man derovre,
Og var Dagens Slid forbi,
hvor blev den belønnet,
ved Rambus og Lotteri
Aftnen vi forskjønned.

3.

Konerne holdt fælles Tugt
i de tvende Riger,
de fra Vindvet passed smutt
paa hinandens Piger.

Vore Born blev Kjæreſter,
ak, det var en Gammen!
Baade Ribs og Kirſebær
ſyltede vi ſammen.

4.

Daglig vi ved vor Avis
Verdens Gang ſtudered,
ak, det var et Paradis,
nu er det ſpoleret.

Sandrup.

Sig mig, hvi da Baandet braſt?

Vosborg.

Ak, hvor kan De ſporge?
Hvor er det, ſom kan ſtaa faſt
Anno otteogfyrge?

Sandrup. Ja det er et mærkværdigt Aar.

Vosborg. Et hojſt mærkværdigt Aar. Det er ogſaa det, der har gjort mig til Politiker.

Sandrup. Virkelig? Saa har det dog ogſaa gjort noget godt.

Vosborg. Ja jeg har aldrig været det for, men ſiden de begyndte at vende op og ned paa alting, ſaa tænkte jeg, at jeg ogſaa maatte være med. Jeg fik Rasmus til at holde Flyveposten ſammen med mig, og jeg tor nok ſige, at jeg har forſtaaet den.

Sandrup. Ja Deres politiſke Indſigter er ſaa almindelig bekjendte, ſaa —

Vosborg. Var det nu ſaa forunderligt, at jeg en Dag, ſom jeg ſad, fik det Indfald at ſtille mig til Rigsdagen?

Sandrup. Nej det var aldeles i ſin Orden.

Vosborg. Ja jeg tænkte ſom ſaa: Haandværkerſtanden vil maaſke ikke ſende ret mange Repræſentanter, og der bliver maaſke ikke en eneſte, der kan repræſentere Urmagerprofesſionen.

Sandrup. Ja viſt! (afſides) Han er altſaa Urmager. (Høit) Ja Urmagerne bor repræſenteres.

Vosborg. Ja har jeg ikke Ret?

Sandrup. Jo det er en vigtig Stand; det er jo dem, der skal regulere Tidens Bevægelser.

Vosborg. Og dog bliver jeg miskjendt derfor. Rasmus var til et Marked i Roskilde, men min Kone fandt det i sin Rigtighed, og saa betænkte jeg mig ikke længe. Næste Dag stod min politiske Trosbekjendelse i Flyveposten?

Sandrup. Ja den kan jeg tydelig erindre. De holdt paa — (afsides) Hvad Satan holdt han paa? (højt) paa —

Vosborg. Paa Lavsvæsenet og Kristendommen. I alt det øvrige lovede jeg at ville rette mig efter mine Vælgere. Det var da alt, hvad man kunde forlange.

Sandrup. Ja det kan man kalde sand Liberalitet.

Vosborg. Jeg saae heller ikke noget til Rasmus den Dag. Dagen efter stillede han sig som Valgkandidat i Adresseavisen.

Sandrup. Fy, det var lumpent!

Vosborg. Ja mellem os — han duer slet ikke dertil. Og hvad skal Rigsdagen med Isenkræmmere? Og saa stiller han sig i det samme Distrikt som mig — det er en Skandale.

Sandrup. Ja men han bliver ikke valgt.

Vosborg. Han bliver valgt, og jeg, som har lært ham alt hvad han kan — og han kan ikke meget — jeg træder tilbage. — Hør, Hr. Sandrup, jeg prøvede paa at indbyde mine Vælgere til et foreløbigt Møde. Jeg havde lejet en Sal og belavet mig paa en Tale, som —

Sandrup. A! hvem der havde faaet den at høre!

Vosborg. Ja jeg tror heller ikke, den vilde have kjedet mine Medborgere, men — der mødte kun tre.

Sandrup. De mener vel trehundrede?

Vosborg. Nej tre enkelte Vælgere, og de to af dem var slet ikke Vælgere, og den tredie var min egen Svend. Rasmus skal derimod, efter hvad hans Butiksdreng sagde, have haft fuldt Hus.

Sandrup. Ja saadan er Menneskene. Og nu har Hr. Ramler endogsaa nedladt sig til at blive Løjtnant.

Vosborg. Ja ogsaa det! Vi stod begge ved Borgerskabet, han som Underoffiser og jeg som menig, men han havde sagt og svoret paa, at han aldrig vilde være Offiser, for at hans Kone ikke skulde blive mere end min. Nu ser jeg af Bladene, at han har ladet sig vælge til Løjtnant.

Sandrup. Men det er da aldeles ubegribeligt.

Vosborg. Hr. Sandrup! der er ingenting, der er ubegribeligt i dette Aar, Det er i alle Henseender et mærkværdigt Aar.

Sandrup. Ja et højst mærkværdigt Aar.

Sjette Scene.

De forrige. Madam Vosborg, Sofie, Henriette og Palm (komme ud af Huset).

Madam Vosborg. Lille Mand! jeg bringer en Gjæst til dig.

Vosborg Hr. Palm, velkommen! Det fornøjer mig at se Dem igjen. Det er længe siden, De sidst var hos os.

Palm. Ja det er snart et Aar.

Vosborg. Et Aar — ja! Og hvad er der ikke passeret i den Tid? Ja det har været et mærkværdigt Aar, Hr. Palm! Men jeg haaber da, at det er til os, De kommer, og ikke til —

Palm. Til Ramlers? nej!

Vosborg. Det skal De have Tak for. Saa har dog ikke alle vore Venner forladt os. (trækker ham til Side) For De har vel nok hørt, hvad der er passeret?

Palm. Ja desværre!

Sandrup (stikker Hovedet ind imellem dem). Ja det er en meget sørgelig Historie.

Palm (forbavset). Hvad behager? — Hvem er det?

Sandrup (til Vosborg). Hr. — vil De ikke præsentere mig for Deres Familie.

Vosborg. Lille Kone! maa jeg ikke forestille dig Hr. Sandrup.

Sandrup. Det er mig en Ære og Fornøjelse at gjøre Fruens Bekjendtskab.

Madam Vosborg. Jeg er kun Madam, min Mand er ikke Løjtnant.

Sandrup. Bedste Madam! hvad er en Titel! det er kun en Klang, en glimrende Sæbeboble i Daarens Haand, som et Vindpust kan forvandle til Støv.

Madam Vosborg (afsides til Vosborg). Er han gal?

Vosborg (ligesaa). Nej!

Madam Vosborg (ligesaa). Han ser saa sjofel ud.

Sandrup (vender sig til Sofie). Hvor her er smukt herude! Det lille Hus, Træerne, de landlige Træborde — det gjør saa godt.

Sofie (som retter paa sit Sjal, uden at se op). Saa?

Sandrup. Ja Jomfruen foretrækker maaske den vilde Romantik, saadan med Bjerge og Afgrunde og Vindebroer. — Ja det gjør jeg med.

Sofie. Hendriette, laan mig en Knappenaal!

Sandrup (afsides). Mon hun er saa romantisk, at hun vil stikke mig? Nej, det gaar ikke paa den Maade; jeg maa have fat paa Madamen igjen. (højt til Madam Vosborg) Hvis min Hukommelse ikke skuffer mig, saa har jeg jævnlig set Madammen i Theatret eller Kasino.

Madam Vosborg (tvær). Nej, De tager vist fejl.

Sandrup. Ja det er muligt. Desuden kommer jeg meget sjelden paa de Steder. A! nu veed jeg det. Jeg har ganske bestemt set Madammen i en eller anden Kirke.

Madam Vosborg (levende). Ja De hører maaske Pastor Plyss?

Sandrup. Om jeg gjør? Jeg hører ham hver evige Søndag. Ja det er en dejlig Mand.

Madam Vosborg. Ja han forstaar at opbygge. Hver

Gang man har hørt ham, saa er man saa inderlig tilfreds med sig selv.

Sandrup. Ja ikke sandt! Men jeg maa desværre afbryde denne interessante Samtale. Klokken er allerede temmelig mange, og jeg maa skynde mig særdeles, hvis jeg ikke skal komme for sildig til Frokosten.

Madam Vosborg (til Sofie, assides). Skal vi ikke byde denne Herre en Kop Chokolade med os? Det er saadan en behagelig Mand.

Sofie (assides). Nej for Gud i Himlens Skyld!

Henriette (assides). Nej, søde Moder! Jeg siger ogsaa nej! Og det er min Geburtsdag.

Sandrup (assides). De lader ikke til at ville bide paa. Og nu gik det saa godt. Men det er disse Tøse, der opkaste Barrikader for mig. Dog det maa bære eller briste. (til Vosborg) Far vel, min Herre! Jeg ønsker Dem en særdeles behagelig Formiddag herude.

Vosborg. Ja, naar blot Ramlers ikke vil komme herud. Men det er jeg bange for, hvis de ikke gaar i Pilealleen.

Madam Vosborg. Nej det plejer de aldrig van. Og i Dag er det jo Fruens høje Fødselsdag. De kommer saamænd nok.

Sandrup. Hør, Deres Tilstand rører mig dybt. (griber Vosborg og hans Kone i hver sin Haand) Maa jeg ikke tale et Ord med Dem i Enrum! (fører dem til Side).

Mel. af J. L. Heiberg.

1.

Jeg kjender alle Ramlers, hver evige en,
i Dag er de just ude at spadsere;
og ikke vil de nøjes med Pilealleen,
:,: nej, her kan de bedre — chikanere. :,:

Vosborg og Madam Vosborg

Ja, her kan de bedre chikanere.

2.

Sandrup.

Man bør ej vige Pladsen — det sikkert jeg tror —
et langt bedre Middel er at finde;
hvis Ramlers skulde komme, kan jeg med et Ord
:,: paa Timen faa dem til at forsvinde :,:

Vosborg og Madam Vosborg.

Paa Timen faa dem til at forsvinde.

3.

Madam Vosborg.

Det Tilbud er jo herligt — vi takker!

Vosborg (trækker hende til Side).

Nej tys!
den Tro, du ham viser, er lidt farlig.

Madam Vosborg (afsides til ham).

Men husk, han gaar hver Søndag i Kirke hos Plyss!
:,: og saa er al din Tvivl uforsvarlig. :,:

Vosborg.

Ja saa er vel min Tvivl uforsvarlig.

4.

Vosborg.

Hr. Sandrup vil De drikke med os her i Dag
en Kop af Geburtsdags-Chokoladen?

Sandrup (bukker).

Jeg haaber, det skal være til fælles Behag.
(afsides) :,: Se saadan fik vi Bugt med Barrikaden. :,:

Madam Vosborg. Ja Hr. Sandrup veed maaske ikke, at det er en Familiefest; det er vores lille Hendriettes Geburtsdag.

Sandrup. Jeg gratulerer. Jomfruen er da konfirmeret?

Madam Vosborg. Aa ja, hun stod saamænd hos Plyss for tre Aar siden.

Sandrup. Og Madammen har slet ingen Smaafolk?

Madam Vosborg. Aa Gud, Hr. Sandrup! hvor kan De tro det? — saadan en gammel Kone.

Sandrup. Aa Madam, De fisker; De mener det ikke.

Vosborg. Hør nu, Pigeborn! Nu gaar vi en lille Tur op ad Vejen, og saa kan I imens dække Bordet og lave i Stand. Hvad siger De, Hr. Sandrup?

Sandrup. Jeg holder uhyre meget af at gaa paa en Landevej.

Vosborg. Saa gaar vi da. Hr. Palm!

Palm (uvillig). Ja —

Henriette. Nej, De maa blive og hjælpe os.

Madam Vosborg. Ja det er Synd at tage ham fra Pigebornene. (afsides til Vosborg) Han kan maaske trøste vores stakkels Sofie.

(Madam Vosborg, Vosborg og Sandrup gaa ud ad Laagen).

Syvende Scene.

Palm. Henriette. Sofie.

Henriette. Gud veed, hvad det var for en Fyr? (tager Dækketøi frem) Sofie! hjælp mig!

Sofie (fraværende). Hvad skal jeg?

Henriette. Kom og hjælp mig med at dække Bordet!

Sofie. Herregud! kan du nu ikke lade mig være i Ro.

Palm. Maa jeg? (under den følgende Samtale dække de det forreste Bord til høire). Jeg er bange for, at denne Sandrup arbejder paa at forøge Spliden.

Henriette. Ja men det maa han ikke have Lov til. Se, hvor det har taget paa Sofie! Men hør, De maa hjælpe os at stifte Forsoning.

Palm. Ja, jeg kan ikke tro, det er andet end Sludder og Missforstaaelse. Jeg skal tale med Ramlers, saa klarer det sig nok. (gaar hen til Sofie) Hør, Jomfru Sofie! De skal se, det nok bliver godt igjen.

Sofie (vaagner op). Talte De til mig?

Palm. Ja jeg siger, at det nok skal blive godt igjen med Ramlers.

Sofie. Det bliver aldrig godt.

Palm. Jo De kan tro mig, det jævner sig nok. Lad mig se, De er ved godt Mod!

Sofie. Hendriette! jeg skal nok sørge for Chokoladen, naar du vil underholde Hr. Palm. (gaar ind i Huset).

Ottende Scene.

Palm. Henriette.

Palm. Hør, lille Jomfru! siden vi nu er blevne alene, saa vilde jeg gjerne tale et Ord med Dem.

Henriette (pusler ved Bordet). Med mig? ja vær saa artig?

Palm Men saa maa De ikke blive staaende ved det Bord. Kom herhen til mig!

Henriette. Se, her er jeg! Hvad vil De mig saa?

Palm. Hør, veed De, hvorfor jeg egentlig er kommen herind i Dag?

Henriette. Jo, for at gratulere mig — ja det var kjønt af Dem.

Palm. Ja det er sandt nok. Men jeg havde dog ogsaa et andet Ærinde, som var meget vigtigere.

Henriette. Vigtigere! hvad kan være vigtigere end det? Aa De skal maaske kjøbe Tømmer. Eller — det er sandt — De fører jo nu Deres egen Husholdning, saa er De maaske herinde for at fæste Pige.

Palm. Aa tjen mig nu bare i at være alvorlig et Øjeblik! Det er slet ikke Spøg og Narrestreger.

Henriette. Naa Gud hjælpe os! De gjør mig ganske angst. Men kom saa med det! nu er jeg højtidelig.

Palm. Men Herregud!

Henriette. Skynd Dem bare lidt! Mit Ansigt bliver ikke længe i de alvorlige Folder.

Palm. Hør, anser De mig for en honnet Mand, som man kan tro paa hans Ord?

Henriette (alvorlig). Ja det gjør jeg.

Palm. Siden jeg ifjor var herinde, har jeg kun haft een Tanke. Det er for den, jeg har stridt og

arbejdet, og jeg har haft Lykken med mig. Nu har jeg faaet mit eget Sted, det er et pænt lille Hus, grundmuret og teglhængt, men der er en Mangel ved det.

Henriette. Er der Røg?

Palm (heftig). Nej, men der er tomt, der er ingen Liv og Glæde i det — Aa De veed meget godt, hvad jeg mener.

Henriette. Hør, Hr. Palm! Der er heller ingen Liv og Glæde i vores Hus. Men hvis De vil arbejde af alle Kræfter paa at hæve den Splid, som bedrøver os alle sammen —

Palm. Ja det vil jeg.

Henriette. Og hvis det kan lykkes Dem at bringe os ud af det Vrøvleri —

Palm. Det skal lykkes mig.

Henriette. Ja dersom De kan bringe hele det gamle Forhold tilbage saa —

Palm. Hvad saa? Bedste Henriette, sig mig: hvad saa?

Henriette. Saa skal De have Tak.

Palm. Og det er det hele?

Henriette. Nej, hvis De er meget flink. skal De ogsaa faa en Kop Chokolade. (ler) Gud, hvor De ser sur ud. Holder De ikke af Chokolade?

Palm. Jeg skal ikke mere forstyrre Deres Munterhed. (gaar ned i Haven.)

Henriette. Nu blev han vred. Ja hvorfor lo han for af mig? Nu er vi kvit. — Der er en Dam dernede i Haven; jeg vil dog ikke have, at han skal drukne sig. (gaar ud samme Vej.)

Niende Scene.

Sofie (kommer fra Huset med en Kurv). Karen (med Kopper, Tallerkener, Brødbakker osv.)

Sofie. Sæt det der!

Karen. Tror Jomfruen, at her er Brød nok?

Sofie. Aa her er sagtens nok til os. — Gaa nu!
Karen. Maa jeg ikke hjælpe Jomfruen?
Sofie. Nej gaa nu! jeg siger: gaa! (Karen gaar).

Sofie
(tager ud af Kurven Smør og Ost osv., som hun ordner paa Bordet.)

Tiende Scene.

Sofie. Mathias (kommer ud af Huset, og taler derind med Ryggen mod Tilskuerne).

Mel. Tidt faar jeg, naar jeg drikker.

1.

Sofie (ser ham).
Min Gud, hvor han ham ligner
præcis!

Mathias (vender sig).
O Lykken mig velsigner.

Sofie.
Mathis!

Mathias (ser hende).
Ak Elskte! jeg dig favner
igjen.

Sofie.
Ej Hjertet mere savner
sin Ven.

Begge.
Ej Hjertet mere savner
sin Ven.

2.

Sofie.
O Gud, mit Hjerte bæver
af Lyst.

Mathias.
Mens Nattergalen hæver
sin Rost.

Sofie.
Men nu skal Sorgen tie.

Mathias.

Ja vel!
Jeg fandt jo min Sofie —

Sofie.

O Held!

Begge.

Du fandt jo din Sofie —
O Held.

3.

Sofie.

Hvorledes har du levet?
O tal!

Mathias.

Ak, Livet var mig blevet
en Kval.
Jeg knap har spist og drukket
mig mæt.

Sofie.

Men nu er Sorgen slukket
komplet.

Begge.

Ja nu er Sorgen slukket
komplet.

Mathias. Ja min Sofie! jeg har i disse fjorten Dage været tavs og fortrædelig, jeg som ellers havde Ord for at trække Damerne til Butikken ved min Konversation, men nu vil vi ikke mere bryde os om vores Families Uenighed, for vi vil dog altid blive hinanden tro.

Sofie (inderlig). Ja det vil vi.

Mathias. Kan du huske, den Gang vi var i Theatret og saae Romeo og Julie?

Sofie. Ja den dejlige Komedie af Oehlenschläger?

Mathias. Nej, min Sofie, den er ikke af Oehlenschläger, for det er en fransk Oversættelse.

Sofie. Ja det nytter jo ikke, jeg siger dig imod, for du vil jo altid have Ret, men den er af Oehlenschläger.

Mathias. Ja lad den saa være, vi vil ikke disputere derom. Men kan du huske, at Romeos og Julies Familie ogsaa levede i Strid med hinanden? og dog blev de hinanden tro til Døden.

Sofie. Ja vi vil ogsaa være tro til Døden. — Men hør, min Engel! hvordan er det, du ser ud?

Mathias. Jeg? er jeg bleven bleg og mager? hvad?

Sofie. Nej, men hvad er det for et Halstørklæde, du har paa?

Mathias (krænket). Det er et meget smukt Halstørklæde.

Sofie. Nej, du tager fejl, min Engel! Det er tvertimod meget stygt.

Mathias. Hvor kan du dog sige det? Det er baade smukt og moderne, og alle Folk finder, at det klæder mig udmærket.

Sofie. Hvem har sagt dig det?

Mathias. Det har alle de, der kom i Butikken.

Sofie. Men du har jo slet ikke talt med nogen i de sidste fjorten Dage. Du har jo været tavs og fortrædelig?

Mathias (hidsig). Aa min Sofie! det siger du bare for at drille mig. Naar du en Gang har sat dig noget i Hovedet, saa er du altid saa grænseløs paastaaelig.

Sofie. Og naar du er i det Humør, min Engel, saa vil jeg slet ikke tale mere med dig.

Ellevte Scene.

De forrige, Henriette og Palm (komme fra Haven).

Henriette. God Dag, Mathias! er du her?

Palm. God Dag, Hr. Ramler! det glæder mig at se Dem igjen.

Mathias (tvært). Meget forbunden.

Henriette (ser paa Sofie og Mathias og ler). Aa nu forstaar jeg, hvad her er paa Færde. I har været oppe at skjændes.

Mathias. Vi? hvor vil du hen?

Sofie. Nej, vi er netop bleven forsonede. (til Mathias) Ikke sandt, min Engel?

Mathias. Og vi skjændes aldrig mere.

Sofie. Nej aldrig!

Henriette. Men det Løfte bliver vanskeligt at holde.

Sofie (krænket). Hendriette!

Mathias. Jeg forsikrer dig, det er vores faste Beslutning.

Henriette. Det var jo dejligt. Men hør, Mathias, hvordan er du kommen herud? Er din Familie med?

Mathias. Ja, Fader og Moder er lige bagefter.

Henriette (til Palm). Naa saa skal De til at tage fat. (til de andre) Hr. Palm har i Sinde at gjøre Mirakler.

Palm. Aa det er ikke saa svært, naar man har saadan en Løn i Vente.

Henriette. Ja vent De kun!

Palm. Aa nu skræmmer De mig ikke mere. — (til de andre) Men det var vist bedst, vi gik ned i Haven, for at Ramlers kan komme til Ro her. Vi maa ikke kyse dem herfra.

(Ramler og Madam Ramler gaa forbi Laagen og forsvinde bag Huset.)

Henriette. Der er de!

Sofie. Aa det bliver saamænd aldrig godt.

Henriette. Jo naar vi fire blot vil holde sammen, og I saa vil lade være at skjændes.

Sofie. Skjændes! Hør, Hendriette! jeg vil saamænd allerhelst have Fred, naar bare Mathis —

Mathias. Men min Sofie! du veed jo, at jeg er det fredsommeligste Menneske af Verden, naar du blot ikke tirrer mig —

Sofie. Tirrer dig? Naa saa jeg tirrer dig?

Mathias. Ja du veed nok, somme Tider, naar du er i daarligt Humor.

Sofie. Hør, min Engel! jeg vil ikke gjøre dig ulykke-

lig. Naar jeg tirrer dig, saa er det bedst, at vi hver gaar sin Vej. (gaar ned i Haven.)

Palm. Men Hr. Ramler, er det en Maade at holde sin faste Beslutning? Gaa nu hen og forson Dem med hende!

Mathias. Ja Hr. Palm! De, som ikke kjender til Kjærlighed, forstaar Dem aldeles ikke paa saadan et Forhold. (raaber, idet han gaar ud) Min Sofie!

Palm (ler). Ak ja! Kjærlighedens Veje er uransagelige (strækker Haanden ud) Henriette!

Henriette. Nej ikke endnu! De maa først arbejde. (iler ned i Haven.)

Palm (idet han følger hende). Og saa kommer Lønnen.

Tolvte Scene.

Ramler, Madam Ramler og Karen (komme ud af Huset).

Ramler. Ak ja ja ja! Hvad skal det blive til! (kalder) Mo'r!

Madam Ramler (som taler med Karen henne ved Huset). Ja, lille Fa'r!

Ramler. Hvad skal det blive til? Bliver til Jnr. — Mo'r!

Madam Ramler. Ja, min Ven!

Ramler. Hm! hm! hvad skal man sige? Ak ja ja ja! — Mo'r!

Madam Ramler. Ja, min Dreng! nu kommer jeg. (gaar hen til ham, Karen gaar ud).

Ramler. Mo'r! det er optaget — Bordet! (peger paa det dækkede Bord).

Madam Ramler. Ja se! der er nogen, der har taget vores Bord. (afsides) Det er Vosborgs. (højt) Men hvad gjør det? vi kan jo tage et andet.

Ramler. Hm hm! Bange, det er Kristoffer.

Madam Ramler. Nej, hvor vil du hen? De er jo kun fire, og her er dækket til sex. Og desuden er det

ikke deres Dækketøj. (afsides) Jo, det er det, de fik til Julen. Men lad dem kun komme!

Ramler. Snavs er det — meget snavs! — Mo'r!

Madam Ramler. Ja mit Lam! hvad vil du?

Ramler. Snart spise? sulten!

Madam Ramler. Ja nu skal vi paa Øjeblikket. Sæt dig nu ned og slaa dig lidt til Ro!

Trettende Scene.

De forrige. Palm og Mathias (komme fra Haven).

Mathias. Fader, her bringer jeg dig en gammel Bekjendt.

Palm. Goddag, Hr. Ramler! hvordan har De det?

Ramler. Ærbødigst — set Dem for — Ansigtet bekjendt.

Madam Ramler. Nej, se god Dag! hvad, kjender du ikke Hr. Palm?

Ramler. Palm — Tobaksfabrikør Palm?

Palm. Nej det var jo min Fader! Han er død for lang Tid siden.

Ramler. Død! ak ja — alle den Vej!

Madam Ramler. Men lille Mand! kan du ikke huske Hr. Palm, som ifjor kom saameget til Vosborgs?

Palm. Ja og til Dem.

Ramler. Naa — Fader til Tobaksfabrikøren?

Palm. Nej, Hr. Ramler — jeg er tvertimod en Søn —

Ramler. Søn til Deres Fader — saadan! hm hm!

Palm (til Madam Ramler) Deres Søn har fortalt mig, at der er kommet lidt i Vejen mellem Dem og Vosborgs. Det er ret kjedeligt.

Madam Ramler. Ja Hr. Palm, De kan tro, det har gaaet os forskrækkelig nær. Kan De ikke kjende stor Forskjel paa min Mand?

Palm. Aa han har jo aldrig været meget snaksom.

Madam Ramler. Ja men han kunde dog more sig med vi andre. Men nu gaar han altid og tænker og tænker, og det er ikke noget for ham, Hr. Palm, (græder) den Tænken kan hans Hoved ikke taale. See nu bare paa ham!

Mel. af Jean Monet.

Ramler (afsides).

Ak ja ja ja ja ja — Bordet dækket!
Ak ja ja ja ja ja — hvis han kom!
Ak ja ja ja ja — er saa forskrækket.

Madam Ramler (til Palm).

Ser De, saadan gaar han hele Dagen om.
Og det er ej nok, at han sig græmmer,
men min stakkels Dreng sig daglig skæmmer;
hen han svinder,
sikke Kinder! (kniber Mathias i Kinden)
knap en Pille Kjød man finder.

Ramler.

Ak ja ja ja ja!

Palm.

Naar blot man gider,
finder man vel Udvej.

Madam Ramler.

Sig mig en!

Ramler.

Ak ja ja ja ja!

Mathias.

Ja hvor jeg lider!

Madam Ramler.

Ja vi bliver snart til bare Skind og Ben.

Palm. Ja naar det virkelig er Dem saa meget om at gjøre, saa tænker jeg vel, at vi maa kunne faa bragt et Forlig til Veje.

Madam Ramler. Ja jeg forlanger ikke andet, end at Vosborgs skal bede om Forladelse. Naar bare Madammen vil give et godt Ord, for det er dog hende, som har hele Skylden.

Palm. Ja er De ogsaa vis paa det?

Madam Ramler. Jo hun har længe luret paa Lejligheden. Hun har aldrig kunnet tilgive mig, at jeg fik de Damaskes Gardiner.

Ramler. Ak ja ja ja! hvad skal man sige! Mo'r?

Madam Ramler. Ja, min Snut!

Ramler. Længes efter Maden — varer saa længe.

Madam Ramler. Nu gaar jeg og sorger for den. (affides til Palm) De er vel i Dag herude med Vosborgs?

Palm. Hvad, De veed?

Madam Ramler (som før). Ja jeg kjender dem paa Dækketojet. Men De skal ikke sige det til Ramler, for saa vil han bort igjen. (gaar ind i Huset.)

Palm. Det lader til, jeg kan faa hende paa mit Parti. Jeg maa tale nærmere med hende.

(gaar ind i Huset.)

Mathias. Og jeg iler ned til min Sofie.

(gaar ned i Haven.)

Fjortende Scene.

Vosborg, Madam Vosborg og **Sandrup** (komme ind ad Laagen.)

Ramler (nyser). Tusind Tak! — Ak ja ja ja! hvad skal det blive til! Bordet dækket!

Vosborg. Ja nu tænker jeg, vi kan komme til Bords. (opdager Ramler) Mutter!

Madam Vosborg (ligesaa). I, du forbarmende!

Sandrup. Men hvad gjør Dem saa forskrækket? Er det den Mand der?

Madam Vosborg. Ja kjender De ham ikke?

Sandrup. Nej, jeg gjør ikke.

Vosborg. Jo gu kjender De ham. Det er jo Rasmus.

Sandrup (affides) Av! (høit) Ja nu ser jeg det, det er paa min Ære ogsaa ham.

Vosborg. Hr. Sandrup! Hvor hurtig kan De rydde ham af Vejen!

Sandrup. Aa — paa et Kvarter.

Vosborg. Paa et Kvarter! (ser paa Uret) Godt! Kom saa med, Mutter! Jorden brænder under mig.

(Vosborg og Madam Vosborg gaa ned i Haven.)

Femtende Scene.

Sandrup. Ramler. Madam Ramler.

Ramler (vender sig i det Øjeblik, de gaa ud, og staar et Øjeblik ubevægelig, indtil han faar Luft). Mo'r! Mo'r! Saa kom dog! Mo'r!

Madam Ramler (kommer i Døren). Ja lille Ven! nu kommer Maden strax.

Ramler. Mo'r! Mo'r! — Kristoffer!

Madam Ramler (træder frem). Hvad siger du? Han er dog vel ikke her?

Ramler. Jo jo — var her — rendte!

Madam Ramler. Det var jo ret slemt. Hvad skal vi gjøre ved det? for nu kan vi ikke flytte.

Ramler. Jo jo, bort herfra! strax!

Madam Ramler. Ja naar det virkelig er din Villie, saa veed du, at jeg retter mig efter dig i alting. Men det vil du ikke, min Glut! du vil ikke have, at vi skal lade os kaste paa Døren? Vel? (kysser ham) Nu kommer jeg strax med Maden. (gaar ind i Huset).

Ramler. Ak ja ja ja!

Sextende Scene.

Sandrup. Ramler.

Sandrup (som i foregaaende Scene har holdt sig tilbage, træder frem). Det var dog forbistret! Jeg havde haabet, de skulde blive borte, til vi havde faaet Frokosten til Livs. Hvordan skal jeg nu indlede det med ham? Jeg veed jo ikke en Gang, hvad min Urmager hedder. Ja mine egne Folk kunde jeg endda bedre skaffe bort, for jeg behovede

blot at fortælle Madamen, at Pastor Plyss sad nede i Pilealleen, saa skal jeg love for, de stak af over Hals og Hoved. — Men man maa forsøge. (høit) Hr. Isenkræmmer Ramler! jeg har vist ikke den Ære at være kjendt af Dem?

Ramler. Jo — kjender Dem meget vel.

Sandrup. Det glæder mig. (afsides) Gud veed, hvorfra han kjender mig!

Ramler. Det er Hr. Palm — ikke sandt?

Sandrup. Nej, mit Navn er Sandrup.

Ramler. Sandrup? kjender Dem ikke.

Sandrup. Jeg har dog ofte været inde i Deres Butik, men De har naturligvis ikke lagt Mærke til mig iblandt den Mængde, som kommer der. Ja De har en betydelig Handel, Hr. Ramler!

Ramler. Ingen Handel — Jux!

Sandrup. Hvorledes? er Deres Handel taget af?

Ramler. Folk andet at tænke paa — Krig — Kolera — store Ideer, Frihed og Lighed — ingen Knive og Gafler.

Sandrup. Ja det er rigtig nok et mærkværdigt Aar, Hr. Ramler.

Ramler. Snavs Aar!

Sandrup. Ja et særdeles snavs Aar! — Men jeg vilde gjerne tillade mig at tale et Ord med Dem om denne Urmager —

Ramler. Hvilken Urmager?

Sandrup (afsides) Ja bare jeg vidste det. (høit) Jeg mener naturligvis Deres Urmager, ham De veed — Deres Rasmus.

Ramler. Min Rasmus — det er mig selv.

Sandrup (afsides). Det er sgu ogsaa sandt (høit) Ja vist — ha ha ha! jeg er noget distrait — jeg mener ham, som kalder Dem Rasmus — Deres forrige Ven — han er i Dag herude med sin Familie.

Ramler (for sig). Ak ja ja ja! hvad skal man gjøre?

Sandrup. Hvad De skal gjøre? Bedste Hr. Ramler! jeg synes, at De for at undgaa Splid helst bør flytte et andet Sted hen.

Ramler. Lad dem det — værsgo! vi bliver.

Sandrup. Nej det var ikke min Mening, og det er heller ikke Deres. Nej, De maa tage bort, Hr. Ramler! ikke sandt, De har dog allermest Lyst dertil?

Ramler. Ak ja ja ja!

Sandrup. Maa jeg tale et Venneord med Dem. Husk paa, at det er i Dag Deres Frues Geburtsdag. Ikke sandt? det skulde være en Glædesdag.

Mel. af Devienne.

Tror De, Glæden her vil trone?
Ak, nej her bor kun Fortræd;
nej vælg De for et andet Sted!

Ramler.

Ak ja ja ja — min Kone!

Sandrup.

Aa hun la'r sig let forsone,
De er Mand i Deres Hus,
De siger blot: Marche, marche! ellers faar du Snus!

Ramler.

Ak ja ja ja!

Sandrup.

Der er et yndigt Sted derhenne;
man sidder der saa dejligt bag en Stabel Brænde.
Der høres ingen Lyd,
man ej vil ha',
og der er Fred og Fryd.
Hvad?

Ramler.

Ja ja ja!
:,: Vi vil herfra! :,:

Sandrup.

De vil herfra!

Ramler (kalder). Mo'r! Mo'r!

Syttende Scene.

De forrige. Madam Ramler (kommer med Karen, de fuldføre Bordets Dækning.)

Madam Ramler. Naa mit Lam! nu skal du strax faa noget at spise. Her er Dyrestegen.

Sandrup (afsides. Dyresteg!

Ramler. Nej bort herfra! andet Sted!

Madam Ramler. Nej min Stump! nu kan det ikke lade sig gjøre. Vi har pakket alting ud, og Hr. Palm er ifærd med at trække Vinflaskerne op.

Sandrup (afsides). De skal have Vin!

Ramler. Proppen i! pakke sammen! væk!

Madam Ramler. Nej vist ikke, nu kommer vi strax med det øvrige, og saa spiser vi.

(gaar ind i Huset med Karen)

Attende Scene.

Sandrup. Ramler.

Sandrup (afsides.) Dyresteg og Vin! det er noget andet end den pjankede Chokolade. (høit) Hr. Ramler! Deres Kone har fuldkommen Ret — De bør blive her.

Ramler. Ja men —

Sandrup. Jeg kjender ham, Deres forrige Ven, og jeg kunde let faa ham til at tage et andet Sted hen; men jeg skal desværre hjem at spise Frokost.

Ramler. Kan spise med os — Dyresteg — Portvin! hvad behager?

Sandrup. Ja de venter rigtig nok paa mig hjemme. Men det er det samme — for at gjøre Dem en Tjeneste! lad gaa!

Ramler. Tak! Tak! (afsides) Flink Mand! meget flink Mand!

Sandrup. Og nu kan De være ganske rolig, Urmagerens skal forsvinde som en Røg. Men De maa

gaa ind et Øjeblik. (Ramler gaar ud mod Publikum). Nej, De løber mod Plankeværket — herhen!

(fører ham hen til Huset.)

Sandrup. Nu skal jeg i Lav med Madammen. Aa hvad? naar jeg sætter hans Højærværdighed paa Krogen, saa bider hun strax paa; og saa maa min gode Urmager uden videre pakke sammen og tridse af til Pilealleen. Ja det gaar! — Sikken Dyresteg! Ja det er nogle ganske anderledes Folk. Og saa veed man, hvad de hedder — det er saa uhyre nemt.

Nittende Scene.

Sandrup. Palm.

Palm. Hr. Sandrup! et Ord!

Sandrup. Gjerne! men helst i en Fart!

Palm. Hør, Hr. Sandrup! jeg synes ikke det er rigtigt, at De arbejder paa at jage Ramlers paa Døren.

Sandrup. Nej, det har jeg allerede indset, og derfor har jeg tvertimod bedet dem om at blive.

Palm. Det var fortræffeligt! saa er vi jo enige (rækker ham Haanden).

Sandrup (mistroisk). Naa saa De holder ogsaa med Ramlers?

Palm. Ja naturligvis!

Sandrup. Det glæder mig overordentlig. Og jeg skal nu strax prøve paa at fordrive Urmagerens.

Palm. Nej hvor vil De hen? Det er jo meget bedre at arbejde paa en Forsoning.

Sandrup. En Forsoning er umulig. Hr. Ramler føler sig dybt fornærmet, og med Grund, og jeg (ser paa Dyrestegen) holder altid med det Parti, som har den bedste Ret. Farvel, Hr. Palm! nu gaar jeg til Urmageren.

Palm. Aa vil De saa ikke med det samme sige dem, at Ænderne er færdige.

Sandrup. Hvilke Ænder?

Palm. De Ænder, som bliver stegte inde hos Madammen. Og lad dem saa ogsaa vide, at Vinen er kommen. Farvel, Hr. Sandrup!

Sandrup (vender om) Hør, Hr. Palm! hvis De virkelig kan rokke min Overbevisning om, at Retten er paa Hr. Ramlers Side —

Palm. Nej, det kan jeg aldeles ikke. Dertil er De altfor sikker.

Sandrup. Ja men De kunde maaske anføre flere Beviser, som jeg ikke kjender, og jeg forsikrer Dem, jeg holder saa inderlig meget —

Palm. Af Andesteg?

Sandrup. Nej, af Urmageren og hans Familie. Sig mig som upartisk Mand, for jeg er uvis, Hjertet løber saa let af med mig, sig mig: hvem har i Grunden Retten paa sin Side?

Palm. Det har begge Parter. Det hele er en Misforstaaelse, og derfor vil jeg arbejde paa Forsoning. Er De med?

Sandrup. Ja — jeg veed ikke.

Palm. Hr. Sandrup! tænk Dem, om vi kan faa de to brave Familier forsonede igjen! Saa flytter vi begge Bordene sammen og fejrer det gjenvakte Venskab med Sang og Klang, med to Slags Steg og to Slags Vin.

Sandrup. Det er et skjønt Billede, De opstiller for min Sjæls Øje. (rækker ham Haanden). Her har De mig.

Palm. Bravo! Saa begynder vi strax.

Sandrup. Ja jeg skal strax gaa hen og snakke med —

Palm. Nej, det skal De slet ikke. De har ikke andet at gjøre, end at lystre mig.

Sandrup. Dem?

Palm. Ja! (gaar hen til Vosborgs Bord) Tag nu fat med ved det Bord!

Sandrup. Ved det Bord?

Palm. Ja! Følg saa med! (de flytte Vosborgs Bord noget tilbage paa Scenen). Se, nu skal det herind mellem disse

Bænke, men først maa vi have det tomme Bord hen, hvor det stod før.

Sandrup. Men bedste Hr. Palm! jeg kan slet ikke forstaa —

Palm. Det gjør ikke noget — tag nu fat! (de fuldføre den antydede Omflytning).

Tyvende Scene.

Palm. Sandrup. Mathias. Sofie.

Mathias (til Sofie). Hør, følg med til mine Forældre! Vil de saa ikke tage sig af os, saa er der ikke andet for, end at vi flygter langt, langt bort.

Sofie. Ja det maa vi.

Mathias. Hør, jeg kjender en Skipper, som rejser til Præstø i Morgen. Han tager os nok med.

Palm. Men sig mig dog, hvad der er paafærde?

Mathias. O Hr. Palm! vi er to højst ulykkelige Væsner.

Sofie. Ja Fader traf Mathis og mig nede i det lukkede Lysthus, og saa blev han saa uhyre vred og sagde, at vi maatte skilles ad for evig.

Mathias. Men det gjør vi paa ingen Maade.

Palm. Nej hør, jeg skaffer Hjælp. Inden en halv Time skal alt være godt igjen, men nu maa De skilles for et Øjeblik. Hr. Ramler gaar ind til sin Familie, og De, Jomfru Sofie —

Sofie. Nej, nej — det vil vi ikke.

Mathias. Nej, vi vil aldrig forlade hinanden mere.

Sofie. Nej kom, min Engel, nu vil vi gaa til dine Forældre.

Palm. Men hør, Jomfru Sofie! paa den Maade ødelægger De min hele Plan. Hr. Ramler maa slet ikke vide andet, end at Deres Familie er gaaet et andet Sted hen.

Sofie. Aa det kan være det samme med Deres Plan. Os skal De ikke adskille.

Mathias. Nej, min Sofie, det skal ingen jordisk Magt gjøre.

Sandrup (til Palm). Men det er jo godt, de to er enige; det er jo en Begyndelse til Forsoningen.

Palm (til ham). Aa hvad forstaar De Dem paa det? De skal og maa adskilles. — Hør, Hr. Ramler! vil De da ikke i det mindste gjøre mig den Tjeneste at sige mig, hvad Deres Svigerfader sagde til Dem?

Mathias. Aa han bad mig rejse Pokker i Vold; men det gjør jeg ikke, uden jeg kan faa min Sofie med. For hvis jeg længere skal leve uden hende, saa dør jeg ved Gud i Himlen.

Sofie. Ja det gjør jeg med.

Palm (afsides). Nu har jeg det! (højt) Ja det vilde være meget slemt for Dem begge, men Hr. Ramler vilde dog lide mest derunder.

Mathias. Ja det vilde jeg rigtig nok.

Sofie. Vilde du?

Palm (afsides). Bravo! nu gaar det. (højt) Ja et Mandfolk tager sig altid saadan noget mest nær.

Mathias. Ja det er ganske sandt.

Sofie. Et Mandfolk! Tror du, at du kan sammenligne din Kjærlighed med min?

Mathias. Ja i det mindste har jeg sørget meget mere end du.

Sofie. Har du sørget? du fortalte mig jo for lidt siden, at du forleden var paa Bal.

Mathias. Aa du veed jo meget godt, at jeg var nødt til det, det var jo i Klubben, hvor jeg er Balinspektør.

Mel. af La féerie des arts.

1.

Du veed, min rare Pige,
i det borgerlige,

der jeg aldrig Nej kan sige.
Jeg skal i alle Fald.

Sofie.

Ja om man ogsaa skal,
det er og bliver dog et Bal.
Du dansed ufortroden
indtil Morgenroden,
medens jeg mig ønsked Døden.

Mathias.

Nej kun med Jomfru Mals
jeg fik en lille Vals,
og Hjertet sad mig i min Hals.

Sofie.

Ja du kan sagtens sige —

Mathias (heftig).

Hør nu dog, min Pige!

Sofie.

Ej det nytter dig at skrige.
Maa jeg dog først faa talt!

Mathias.

Nej hør, det er for galt.

Begge.

Af Harme er jeg næsten kvalt.

2.

Palm (til Mathias).

Parti med Dem jeg tager,
De med Rette klager.

Mathias (til Palm).

Saadan altid hun mig plager.
(til Sofie) Men hør, min Engel, vær
dog ej saa bos og tvær!

Sofie.

Naa nu skal jeg ha' Skylden her.

Mathias.

Du veed, du altid vilde
mig saa gjerne drille.

Sofie.

O det er din gamle Grille.

Mathias.
Hvorfor er du saa stiv?

Sofie.
Mon jeg da ypper Kiv?

Mathias.
Ja du forbitrer mig mit Liv.

Sofie.
Nej hor, tag dig i Vare!

Mathias.
Det vil jeg forsvare.

Sofie.
Aa det kan du gjerne spare.

Mathias.
Men dette Kjævleri —

Sofie.
Aa lad os være fri!

Begge.
Ja nu er det med os forbi!

(Mathias gaar ind i Huset, Sofie ned i Haven.)

Enogtyvende Scene.

Palm. Sandrup. Henriette.

Palm (synger Melodien til Ende). La la la osv.
(tager Henriette om Livet og danser med hende.)

Henriette. Men hvorfor er De saa glad? Freden er jo ikke sluttet endnu?

Sandrup. Nej, det ser rigtig nok ikke synderlig ud til Fred. De gjør det jo tvertimod værre.

Palm. Ja lad mig om det!

Sandrup (til Palm). Men Herregud! nu har jo de to Mennesker slaaet op med hinanden.

Palm (til Sandrup). Ikke andet? Det gjør de jo alligevel hver evige Dag.

Henriette (til Palm). Ja nu maa De snart have det bragt i Orden, for Moder er paa Vejen herhen.

Palm. Deres Moder? (til Sandrup) Saa maa De gaa!

Sandrup. Gaa? ja hvor skal jeg gaa hen?

Palm. De kan jo gaa ud paa Vejen. Naa skynd Dem?

Sandrup. Ja men bedste Hr. Palm, jeg maa dog først vide —

Palm (fører ham til Laagen). Gjør nu, som jeg siger! Saa skal jeg strax give Dem Besked.

(Sandrup gaar ud ad Laagen.)

Henriette. Naa det var saamænd Synd at sige, at De generer Dem.

Palm. Ja skal jeg gjøre Gavn, saa maa jeg have Kommandoen — ogsaa over Dem.

Henriette. Ja det varer vel ikke saa længe.

Toogtyvende Scene.

Palm. Henriette. Madam Vosborg.

Madam Vosborg. Naa Hr. Palm! er Ramlers saa taget bort?

Palm. Nej, de bliver her til Frokost.

Madam Vosborg. Men Hr. Sandrup lovede jo saa vist —

Palm. Ja men han har faaet Forfald. Han har gjort sig gode Venner med Ramlers.

Madam Vosborg. Har Sandrup?

Palm. Ja han er deserteret over til Fjenden. Og nu arbejder han paa at faa os til at retirere.

Madam Vosborg. Os? Nej det gjør vi aldrig i Evighed.

Henriette. Jo lille Moder, til Middag. For vi kan dog ikke blive her altid.

Madam Vosborg. Maa vi nu være fri for Pjank! Men hvad betyder det, at vores Bord er flyttet. Hvem har gjort det!

Palm. Det har Jomfru Henriette og jeg gjort.

Henriette. Har jeg?

Palm (giver hende et Vink). Ja det nytter ikke, De nægter det. (afsides til Henriette, da Sandrup viser sig i Laagen). Jeg maa ud at snakke med Desertøren. Nu maa De sørge for, at Bordet faar Lov til at blive staaende.

Henriette (afsides til ham). Nej, det gjør jeg ikke.

Palm (idet han gaar ud ad Laagen). Jo De gjør.

Treogtyvende Scene.

Henriette. Madam Vosborg.

Madam Vosborg. Men Hendriette! maa jeg spørge, hvad skal de Anstalter til?

Henriette. Hvilke Anstalter?

Madam Vosborg. Hvad skal det betyde, at I flytter vores Bord?

Henriette (afsides). Ja Gud maa vide det! (højt) Jo ser du, lille Moder! det stod virkelig ikke rigtig godt der.

Madam Vosborg. Aa hvad er det for nogle Ideer? Det er jo der, hvor det altid plejer van at staa.

Henriette. Ja det var i gamle Dage, da vi havde Fred. Men siden vi nu har faaet Krig med Ramlers, saa synes jeg ikke, det kan staa der længer.

Madam Vosborg. Ikke det? Da skal du saamænd faa det at se. (gaar hen til Bordet) Kom nu og tag fat med!

Henriette. Ja men søde Moder! det er jo et Krigs-puds.

Madam Vosborg. Et Krigspuds!

Henriette. Ja ser du, naar vi sidder derhenne, saa er vi Huset meget nærmere, og saa kan vi staa i ganske uforstyrret Forbindelse med det. Ramlers kan derimod slet ikke komme til Kokkenet uden at gaa os lige forbi, og det vil genere dem dygtig, kan du tro.

Madam Vosborg (glad). Ja det vil det, det er sikkert.

Henriette. Ja Hr. Palm siger ogsaa, at det er det allervigtigste, naar man har Krig, at afskære Fjenden al Tilforsel. Paa den Maade kan vi til sidst sulte dem ud.

Madam Vosborg. Ja det er godt! det er udmærket!

Henriette. Men jeg er blot bange for, at Fader heller vil sidde i den anden Ende af Haven.

Madam Vosborg. Nej Tak! vi lader os ikke jage bort herfra. Og det Bord staar netop ypperligt. Nu skal jeg gaa ned og tale med Vosborg.

Fireogtyvende Scene.

Henriette. Palm (kommer fra Laagen).

Henriette. De er en net en, saadan at lade mig i Stikken. Moder er bleven saa vred, at hun vil flytte hen i den anden Ende af Haven.

Palm. Av for Pokker! det var en slem Streg i Regningen.

Henriette. Men hvorfor skal vort Bord ogsaa staa der?

Palm. Jo vi maa jo sidde saadan, at Ramler ikke ser os. Han maa være i den salige Overbevisning, at vi er paa Vejen til Pilealleen, ellers faar han ikke Munden paa Gang. Nu er den hele Plan odelagt. (rask) Men lad gaa! saa begynder vi forfra paa en frisk.

Henriette. Det er dog ogsaa ærgerligt, at man ikke kan gjore Dem fornøjet.

Palm. Naa, De vil altsaa gjore mig fornøjet? Tak skal De have! Bordet bliver altsaa staaende.

Henriette. Nej, hvor kan De tro?

Palm Aa jeg vidste nok, at det var en smal Sag for Dem at faa det sat igjennem. Henriette! Slaget er vundet! Se nu er De min.

(De ile ud.)

Femogtyvende Scene.

Ramler, Madam Ramler, Mathias og Sandrup (komme fra Huset.)

Madam Ramler (til Ramler). Naa, kom nu, lille Ven! du kan være ganske rolig for, at de er gaaet.

Sandrup. Ja som sagt! jeg saae dem med mine egne Øjne gaa ned ad Pilealleen til.

Madam Ramler. Og du ser jo, at de har taget af Bordet igjen. Kom saa, min Snut, og sæt dig!

Ramler (standser). Der — dækket Bord! (peger paa Vosborgs Bord).

Madam Ramler. Ja det er en Familie, som er kommen senere. Madammen derinde sagde, at det var en Slagter fra Vesterbro.

Sandrup. Ja, Hr. Ramler! det er den store Slagter, som bor der skraas overfor Skydebanen. Det er ham, der er saa stærk, at han kan slaa en Stud for Panden med sin Knyttenæve.

Ramler. Saa? meget stærk!

Madam Ramler (afsides til Sandrup). Ja men dor saa Studen deraf?

Sandrup (afsides til hende). Nej det vil jeg ikke paastaa. (højt til Ramler) Denne Slagter skal ellers være en meget skikkelig og fredsommelig Mand, men han har den Svaghed, at han ikke kan lide, at nogen ser paa ham, for — jeg skal sige Dem — han har saadan en Gevæxt lige midt paa Næsen.

Ramler. Hahaha! det maa jeg se.

Sandrup. Nej, for Guds Skyld, Hr. Ramler! gjør ikke det! Mærker han, at De ser paa ham, saa bliver han, som han var rent bindegal, og er i Stand til at smide os alle sammen paa Porten.

Mathias (afsides). Gud! hvor de kan lyve!

Ramler. Smide paa Porten! holder ikke af — heller gaa!

Madam Ramler (fører ham hen til Bordet). Aa nej vist ikke! Naar vi passer os selv, er der saamænd ingenting i Vejen.

Ramler (sætter sig). Fremmede Folk! Saa genert! (de andre tage Plads.)

Madam Ramler. Aa vi har saamænd været her, naar der har været over tyve Gange saa mange. Husker du

den Pinsemorgen, da der var saa fuldt, at vi Damer maatte sidde paa Skjødet af vores Kavalerer?

Sandrup (galant). Hvem der saa havde været Deres Kavaler?

Madam Ramler. Tag Dem i Agt! Gjør ikke min gamle jaloux!

Sandrup. Hahaha!

Ramler. Hohoho! — hør — Mo'r — Mathis — Hr. Sandrup — love mig noget!

Madam Ramler. Hvad skal vi love dig, min Dreng!

Ramler. Ikke vende jer om — ikke røre jer! Ganske stille!

Madam Ramler. Ja det forstaar sig, vi skjøtter os selv.

Ramler. Mathis, husk! ikke se paa Slagteren!

Mathias. Nej det kan jeg saamænd godt lade være. — (til de andre). Hahaha!

Sandrup. Nu kommer de.

Sexogtyvende Scene.

De forrige. Madam Vosborg kommer med Vosborg under Armen, fulgt af Sofie, Henriette og Palm.

Mel. af Doche.

1.

Palm.

Nu er alt i Stand,
vi spise kan.

Vosborg.

Ja Maden ret skal smage.

Palm (til Henriette).

Jeg har vundet Spil.

Vosborg (til sin Kone).

Vi lade vil,
som om de ej var til.

Palm og Vosborgs.

Som om de ej var til.
Kom, tag Plads!
her sidder man saa rart. (De sætte sig.)

Sandrup og Ramlers (til Ramler).

Tom et Glas!
det gjør Hovedet klart.

Vosborg.
Under grønne Træer,
i saadant Vejr
da sidder man saa dejlig.
Begge Borde.
Ja Gud, hvor der er dejligt her!

2.

Madam Ramler.
Men saa spis, min Ven!
Ramler.
Hm — Slagteren —
Madam Ramler.
Aa lad du ham kun snakke!
Vosborg.
Men vi maa saa Skam
os ha' en Dram,
for Jorden er lidt klam.
Palm og Vosborgs.
Ja Jorden er lidt klam.
Sandrup og Ramlers (til Ramler).
Snak og le!
Her har man det saa frit!
Palm og Vosborgs.
Lad os se,
om De har Appetit!
Vosborg.
Under grønne Træer,
i saadant Vejr
da smager Maden dejlig.
Begge Borde.
Ja Gud! hvor Maden smager her!

(Karen bringer Chokoladen, Madam Vosborg skjænker.)

Madam Ramler (til Ramler). Men du spiser jo slet ikke, søde Ven!

Ramler. (som bestandig passer paa, at hans Bordfæller ikke vende sig om). Tys — ikke saa højt!

Sandrup. Jo vi maa netop tale højt, for ellers tror han, at vi hvisker om ham. Han er saa forfærdelig mistroisk.

Ramler. Ja saa? tal — tal!

Palm (klapper i Hænderne).

Vosborg (farer op). Hvad var det?

Palm. Det var mig, som knaldede med et Blad.

Ramler. Knaldede med et Blad.

Sandrup. Ja, det var Slagteren; man kan høre, at der er et pænt Slag i den Næve. (afsides) Det var Signalet til mig (til Ramler) Nu maa vi tale dygtig højt. (højt) Jeg hører, at De i den senere Tid har lagt Dem efter Politiken.

Ramler. Lille Smule.

Palm (til Vosborg). Læg nu Mærke til, hvordan han indsmigrer sig hos Ramlers?

Sandrup. Aa det kan vel ikke være saa grumme lidt, siden De har stillet Dem til Rigsdagen.

Ramler. Betænkt mig igjen.

Sandrup (afsides). Højere!

Ramler. Betænkt mig igjen — vil ikke mere.

Vosborg. Hvad hører jeg!

Sandrup. Men hvad gav da Anledning til, at De stillede Dem?

Ramler. Ikke værdt at tale om.

Madam Ramler. Aa jo, fortæl Hr. Sandrup det! det var paa den ulykkelige Rejse til Roskilde — der traf han sammen med en af de Fyre, som løber om og sætter ondt Blod i Folk.

Ramler. Kommer fra Roskilde — Jernbanen. Sidder en Mand — ung Mand — Briller paa Næsen.

Sandrup. Naa det var vel en studerende? Og han vilde have, at De skulde stille Dem?

Ramler. Ja, trykker min Haand — Pligt at gjøre det — Demokrat — Kundskaber — Talegaver.

Sandrup. Sagde han, at De havde Talegaver?

Ramler. Ja!

Sandrup (afsides). Sikken en Gavtyv.

Madam Ramler. Men min Mand vilde dog ikke, uden han kunde faa sin Ven til at stille sig tilligemed ham.

Sandrup. Naa Hr. — Urmageren? Men han havde jo allerede stillet sig.

Madam Ramler. Ja den fremmede Mand viste ham et Blad, hvori det stod til at læse. Naa fortæl!

Ramler. Viser mig Flyveposten — Kristoffer stillet sig. Bedste Ven — altid fulgtes ad.

Sandrup. Og saa stillede De Dem ogsaa for at gjøre ham Selskab? Men naar lavede De da den Erklæring til Adresseavisen?

Ramler. Strax — paa Dampvognen — han skrev op — jeg Underskriften.

Sandrup. Naa, Underskriften var altsaa forfattet af Dem? Men hør, naar De gjorde det af Venskab for — Deres Ven, hvorfor stillede De Dem da i det samme Distrikt?

Ramler. Altid sammen med Kristoffer — samme Gade, samme Hus — ogsaa samme Distrikt!

Sandrup. Men derved kom De jo netop til at staa ham i Vejen.

Ramler. Tænkte ikke paa — godt ment.

Vosborg. Er det muligt! jeg vil hen til ham.

Madam Vosborg (holder paa ham). Nej, hvad skal det til? Bliv nu her!

Palm. Tys! lad os høre lidt mere!

Sandrup. Men hvorfor opgav De det ikke strax? Hvorfor indbød De Vælgerne til et Møde?

Madam Ramler. Det er saamænd et falsk Rygte, for Ramler gik strax efter hen og meldte sig ud igjen.

Sandrup. Men prøvede De da ikke paa at forklare Deres Ven, hvordan det hang sammen?

Ramler. Jo — gaar til Kristoffer — ringer paa — Madammen; vil ind —

Sandrup. Men hvorfor kom De da ikke ind?

Ramler. Døren i — paa Næsen.

Vosborg (farer op). Nej, jeg maa tale med ham.

Madam Vosborg (holder paa ham). Aa bliv nu! det er kun Løgn og Sludder.

Vosborg. Nej slip mig! Jeg kan ikke dy mig længer.

Ramler. Slagter — tys! tys! ikke se!

Vosborg (er gaaet hen til Ramler og har lagt sin Haand paa hans Skulder). Rasmus, min Ven! Her har du mig igjen. Se paa mig!

Ramler. Nej, nej — har ikke set paa Gevæxten, slet ikke!

Vosborg. Vær nu ikke længer vred paa mig! Jeg har gjort dig Uret, det veed jeg nok; men lad mig se dit gamle Ansigt igjen! (Madam Ramler drejer Ramlers Hoved.) Vil du ikke mere kjendes ved din Ven —

Ramler. Kristoffer! (De omfavne hinanden).

Palm. Hurra! nu er alting godt igjen.

Madam Vosborg. Nej stop! De skal ikke blæse i Trompeter endnu, vi har det værste tilbage. Hvordan vil Hr. Ramler forsvare, at han tvertimod sit Løfte har ladet sig gjøre til Løjtnant.

Vosborg. O lad ham være Løjtnant? hvad gjør det? Vi bliver dog Venner alligevel — dit gamle Assikum!

Madam Ramler. Men det er en hel Fejltagelse. Det er slet ikke min Mand, der skal være Løjtnant —

Mathias. Nej, for det er mig.

Sofie (styrter frem). Min Mathis! hvad, er du bleven Løjtnant?

Mathias. Ja min Engel, med Guds Hjælp bliver jeg det nok, for ved Prøvevalget var jeg en af dem, som havde de fleste Stemmer.

(Under de følgende Repliker flytte Palm og Sandrup Vosborgs Bord og Bænke hen til Ramlers.)

Madam Vosborg. Men der stod sandelig i Avisen: Isenkræmmer Ramler.

Mathias. Ja men der skulde have staaet Isenkræmmersvend Ramler. Formodentlig er „Svenden“ falden ud ved Trykningen.

Madam Vosborg. Mariane, det gjør mig meget ondt. —

Madam Ramler. Aa lad os nu ikke tale om det! Nu er jo alting saa grumme godt. (De kysse hinanden.)

Palm. Maa vi komme til Bords igjen?

Sandrup. Ja vil De ikke være saa artige at tage til Takke!

(De sætte sig i den Orden fra venstre til højre: Sandrup, Palm, Henriette, Ramler, Vosborg, Madam Ramler, Madam Vosborg, Mathias, Sofie. Vin bydes om.)

Sandrup. Højstærede Forsamling! Jeg tør med Rette være stolt af min Sejer. Uagtet alle de Besværligheder, jeg har mødt, uagtet alle de Hindringer, som have optaarnet sig for mine trætte Fødder, er det dog lykkedes mig —

Palm. De mener mig.

Sandrup. Ja vist — er det lykkedes Hr. Palm og mig at tilvejebringe den ligesaa længe, som inderligt ønskede Forsoning mellem de to udmærkede Mænd og Statsborgere, Hr. Isenkræmmer Ramler og Hr. Urmager — og Hr. Urmageren — (afsides til Palm) Hvad hedder han? (Palm hvisker til ham) Jeg siger: Forsoningen er stiftet mellem Hr. Isenkræmmer Ramler og hans trofaste og inderlig elskede Ven, Hr. Urmager Knaspersen.

Vosborg. Hvad skal det sige? Vil De skjælde mig ud?

Sandrup. Men bedste Hr. —

Vosborg. Tror De, jeg hedder Knaspersen?

Palm. Og det er ham, der kjendte Dem saa godt. Hahaha!

Alle. Hahaha!

Sandrup (krænket). Hvad jeg har virket her — af ren Menneskekjærlighed, og jeg tør sige, ikke uden Talent, synes ikke at blive synderlig paaskjønnet. (Pavse). Jeg siger: det synes ikke at blive meget paaskjønnet. Jeg holder ikke af at være til Nar — det kan De ikke fortænke mig i — Far vel! (gaar henimod Laagen.)

Ramler. Naa naa!

Vosborg. Nej hør, Hr. Sandrup!

Sandrup (vender sig). Sagde De noget?

Palm. Ja siden De er herude, kan De jo gjerne blive og drikke et Glas Vin med.

Sandrup. Ja naar jeg bliver anmodet saa indstændig, bør jeg vel ikke gjøre mig kostbar. (sætter sig.)

Palm (rejser sig). Hovedæren for hvad her er sket i Dag, tilkommer rigtignok mig. Men Modstanden, jeg havde at kæmpe imod, var saa ringe, og Lønnen, jeg havde at kæmpe for, var saa stor —

Henriette. Aa jeg er da ikke saa stor.

Madam Vosborg. Hvad skal det sige? Hendriette! det er da ikke en Forlovelse?

Palm. Jeg haaber da ikke, nogen har noget imod det.

Madam Vosborg. Nej Gudbevares! det er jo saa dejligt, som det kunde være.

Ramler. Godt Parti — meget godt Parti.

Mel. Brudedans af „Et Folkesagn" (Gade.)

1.

Sandrup (rejser sig).

Medens vort Hjerte frydefuldt slaar,
Skaalen for dem jeg proponerer.
Gid de maa nyde Kjærligheds Vaar!

Madam Ramler (klinker.)

Ja de skal leve!

Ramler (klinker.)

Gratulerer!

(Almindelig Klinken.)

Vosborg.

Se, hvor Lykken nu sig formerer,
er det dog ej et mærkværdigt Aar.

Kor.

Se, hvor Lykken nu sig formerer,
ja det er dog et mærkværdigt Aar.

2.

Mathias.

O min Sofie! Skjæbnen var haard,
nu dog til varig Fryd den vendes.

Sofie.

Ja og fra nu af, hvordan det gaar,
er det umuligt, vi kan skjændes.

Mathias.

Rent umuligt!

Palm.

Ja men der hændes
meget umuligt i dette Aar.

Kor.

Ja umulig kunde det hændes,
hvis det ej var et mærkværdigt Aar.

3.

Sandrup.

Her mellem glade ensom jeg staar,
ak, i en Storm mit Skib mon kantre;
jeg søgte Trost i Dag, som igaar —

Palm.

Atter i Morgen hid De vandre!
Søg fremdeles Trost, men — hos andre!
Alting kan findes i dette Aar.

Kor.

Trosten let De finder hos andre;
husk, at det er et mærkværdigt Aar!

Sandrup.

Trosten maa jeg søge hos andre,
ak ja, det er et mærkværdigt Aar.

4.

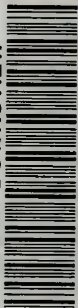
Vosborg.

Vist nok har Stormen raset i Aar,
rystet det smaa og knust det større;
Kroner og Riger ligger i Skaar,
men vi kom selv dog paa det tørre.
Skaal for Anno otte og fyrre!
Rasmus! det er et mærkværdigt Aar.

Kor.

Skaal for Anno otte og fyrre!
Det er et godt og mærkværdigt Aar!

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 03 03 017 3